

2006. ÉVI TENGERÉSZETI MUNKAÜGYI EGYEZMÉNY

Preambulum

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája,

amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgatótestülete hívott össze Genfben, és amely 2006. február 7-én a kilencvennegyedik ülészakára ült össze,

azzal a szándékkal, hogy olyan egységes és összefüggő jogi okmányt hozzon létre, amely a lehető legnagyobb mértékben magában foglalja a létező nemzetközi tengerészeti munkaügyi egyezmények és ajánlások valamennyi korszerű előírását, valamint az egyéb nemzetközi munkaügyi Egyezményekben található alapelveket is, így különösen az alábbiakban felsoroltakat:

- a kényszermunkáról szóló 1930. évi Egyezmény (29. sz.);
- az egyesülési szabadságról és a szervezkedési jog védelméről szóló 1948. évi Egyezmény (87. sz.);
- a szervezkedési jog és a kollektív tárgyalási jog elveinek alkalmazásáról szóló 1949. évi Egyezmény (98. sz.);
- a férfi és a női munkaerőnek egyenlő értékű munka esetén járó egyenlő díjazásáról szóló 1951. évi Egyezmény (100. sz.);
- a kényszermunka felszámolásáról szóló 1957. évi Egyezmény (105. sz.);
- a foglalkoztatásból és a foglalkozásból eredő hátrányos megkülönböztetésről szóló 1958. évi Egyezmény (111. sz.);
- a foglalkoztatás alsó korhatáráról szóló 1973. évi Egyezmény (138. sz.);
- a gyermekmunka legrosszabb formáiról szóló 1999. évi Egyezmény (182. sz.); és

figyelembe véve a Szervezet alapvető mandátumát, amely a tisztességes munkakörülmények létrejöttének elősegítését foglalja magában; és

felidézve az ILO-nak a Munka világára vonatkozó alapvető elvekről és jogokról szóló 1998. évi nyilatkozatát;

figyelembe véve továbbá, hogy a tengerészek a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet egyéb jogi aktusaiban foglalt rendelkezések hatálya alá is tartoznak, és vannak egyéb olyan jogaik is, amelyek valamennyi személyre vonatkozó alapvető jogokként és szabadságokként vannak elismerve, és

tekintettel arra, hogy a hajózási ipar globális jellegéből következően a tengerészeknek különleges védelemre van szükségük, és

figyelembe véve a módosított, 1974. évi az „Életbiztonság a tengeren” című Nemzetközi Egyezményben foglalt, a hajók biztonságára, a személyek épségének megővésére és a minőségi hajóüzemeltetésre vonatkozó nemzetközi szabványokat, a módosított, 1972. évi a tengeren történő összeütközések megelőzésére vonatkozó nemzetközi szabályokról szóló Egyezményt, továbbá a módosított, 1978. évi a tengerészek képzéséről, képesítéséről és az őrszolgálat ellátásáról szóló Nemzetközi Egyezményben foglalt, a tengerészek képzésére és kompetenciáira vonatkozó követelményeket, és

felidézve, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezetének 1982. évi Tengerjogi Egyezménye rögzíti azokat az általános jogi kereteket, amelyeknek megfelelően az óceánokon és tengereken folytatott valamennyi tevékenységet végezni kell, valamint

felidézve, hogy a hivatkozott Egyezmény stratégiai fontossággal bír, minthogy a tengeri iparágban végzett nemzeti, regionális és globális tevékenység és együttműködés alapját képezi, továbbá felidézve, hogy a hivatkozott Egyezmény integritását szükséges fenntartani, és

felidézve, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezetének 1982. évi Tengerjogi Egyezményének 94. cikke meghatározza a lobogó szerinti Állam feladatait és kötelezettségeit többek között a lobogója alatt közlekedő hajókon fennálló foglalkoztatási körülmények, személyzettel való ellátottság, valamint szociális ügyek tekintetében, és

felidézve a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmánya 19. cikkének 8. bekezdését, amely kimondja, hogy bármilyen egyezménynek vagy ajánlásnak a Konferencia általi elfogadása, illetve bármilyen egyezmény valamely tagállam általi megerősítése semmi esetre sem lehet befolyással bármely olyan törvényre, ítéletre, szokásra, vagy megállapodásra, amely kedvezőbb feltételeket biztosít az érintett munkavállalóknak annál, mint amelyek az egyezményben vagy ajánlásban vannak előírva, és

abból az elhatározásból kiindulva, hogy ezen új jogi aktust oly módon dolgozza ki, hogy azt a lehető legnagyobb mértékben elfogadhatónak találják a tisztességes munka alapelvei iránt elkötelezett kormányok, hajótulajdonosok és tengerészek, továbbá hogy az aktus könnyen naprakészre tehető legyen, valamint hogy az aktus alkalmas legyen a tényleges alkalmazásra és végrehajtásra, és

miután úgy határozott, hogy elfogad bizonyos javaslatokat egy ilyen jogi aktus realizálása érdekében, amely célkitűzés a jelen ülés napirendi pontját képezi, és

miután úgy döntött, hogy ezeket a javaslatokat nemzetközi egyezmény formájában adja közre;

a mai napon, a kétezerhatodik esztendő február havának huszonharmadik napján elfogadja az alábbi Egyezményt, amely a „2006. évi Tengerészeti Munkaügyi Egyezmény” néven idézhető.

ÁLTALÁNOS KÖTELEZETTSÉGEK

I. cikk

1. A jelen Egyezményt megerősítő valamennyi Tagállam kötelezettséget vállal arra, hogy az Egyezmény rendelkezéseit teljes mértékben hatályba lépteti a VI. cikkben meghatározott módon annak érdekében, hogy biztosítsa valamennyi tengerész tisztességes foglalkoztatáshoz való jogát.

2. A Tagállamok kötelesek együttműködni egymással annak érdekében, hogy biztosítsák a jelen Egyezmény tényleges foganatosítását és végrehajtását.

FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK ÉS ALKALMAZÁSI KÖR

II. cikk

1. A jelen Egyezmény szempontjából, és amennyiben az egyes rendelkezések másképpen nem rendelik, az alábbiakban felsorolt kifejezések a következőkben meghatározott módon

értendők:

(a) az **illetékes hatóság** azt a minisztert, minisztériumot, kormányhivatalt vagy egyéb hatóságot jelenti, akinek vagy amelynek jogában áll az érintett rendelkezés tárgyára vonatkozó szabályozást, utasításokat, illetve egyéb szabályzatokat kibocsátani és érvényre juttatni;

(b) a **tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozat** az 5.1.3 Szabályban említett nyilatkozatot jelenti;

(c) a **bruttó űrtartalom** azt a bruttó űrtartalmat jelenti, amelyet a hajók köbözésére vonatkozó 1969. évi nemzetközi egyezmény I. Mellékletében, illetve bármely annak helyébe lépő Egyezményben foglalt, a hajók köbözéséről szóló előírásoknak megfelelően számítottak ki; azon hajók esetében pedig, amelyek a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet által elfogadott, a hajók köbözésére szolgáló ideiglenes rendszer hatálya alá tartoznak, a bruttó űrtartalom az, amely a Nemzetközi Köbözési Bizonyítvány (1969) MEGJEGYZÉSEK rovatában feltüntetésre került;

(d) a **tengerészeti munkaügyi bizonyítvány** az 5.1.3 Szabályban említett bizonyítványt jelenti;

(e) a **jelen Egyezmény követelményei** kifejezés a jelen cikkekben, valamint a jelen Egyezmény Szabályaiban és a jelen Egyezményhez csatolt Szabályzat A. részében található követelményeket jelenti;

(f) a **tengerész** valamennyi olyan személyt jelenti, aki a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó hajón bármely beosztásban alkalmazásban áll, szerződötve van, vagy ott bármilyen minőségben dolgozik;

(g) a **tengerész-munkaszerződés** kifejezés magában foglalja mind a munkaszerződést, mind pedig az írásban kötött szerződés egyes cikkeit;

(h) a **tengerészek toborzását és munkaközvetítését végző szolgáltató** bármely olyan, akár az állami, akár a magánszektorban tevékenykedő személyt, gazdasági társaságot, intézményt, ügynökséget, illetve egyéb szervezetet jelent, aki vagy amely a tengerészeknek a hajótulajdonosok részére történő toborzásával, illetőleg a tengerészeknek a hajótulajdonosokhoz való kiközvetítésével foglalkozik;

(i) a **hajó** valamennyi hajót jelenti, kivéve amely kizárólag belvizeken, illetve védett vizekben foglalt vagy azok közvetlen közelében található vizeken, vagy a kikötői előírások hatálya alá eső területeken hajózik;

(j) a **hajótulajdonos** a hajó tulajdonosát jelenti, vagy azon egyéb szervezetet vagy személyt – így például üzemben tartót, ügynököt, vagy a hajót személyzet nélkül (bare boat charterben) bérlő személyt –, amely vagy aki a tulajdonostól átvállalta a hajó üzemeltetésének felelősségét, és e felelősség átvállalásával egyidejűleg vállalta, hogy magára veszi a jelen Egyezmény értelmében a hajótulajdonosokra háruló kötelességeket és felelősséget, függetlenül attól, hogy rajta kívül bármely egyéb szervezet vagy személy teljesíti és vállalja-e a hajótulajdonos nevében ezen kötelességek és felelősség bizonyos részét.

2. Azon esetek kivételével, amikor nincs kifejezetten eltérő rendelkezés, a jelen Egyezmény valamennyi tengerészre vonatkozik.

3. Abban az esetben, ha kétség merül fel azt illetően, hogy a személyek bármely adott csoportjába tartozók a jelen Egyezmény értelmében tengerésznek tekintendők-e, a kérdésben az adott Tagállam illetékes hatósága köteles határozni a hajótulajdonosok és a tengerészek e kérdésben érintett szervezeteivel folytatott egyeztetést követően.

4. Azon esetek kivételével, amelyekben a jelen Egyezmény kifejezetten másképpen rendelkezik, a jelen Egyezmény vonatkozik valamennyi olyan köz- vagy magántulajdonban lévő hajóra, amely rendes körülmények között kereskedelmi tevékenységet folytat, kivéve a halászati, illetve hasonló tevékenységet folytató hajókat, valamint a hagyományos építésű hajókat, így például a laposfenekű vitorlásokat és a dzsunkákat. A jelen Egyezmény nem vonatkozik a hadihajókra, illetve a haditengerészeti segédhajókra.

5. Abban az esetben, ha kétség merül fel azt illetően, hogy a jelen Egyezmény vonatkozik-e valamely hajóra vagy a hajók valamely adott csoportjára, a kérdésben az adott Tagállam illetékes hatósága köteles határozni a hajótulajdonosok és a tengerészek e kérdésben érintett szervezeteivel folytatott egyeztetést követően.

6. Amennyiben az illetékes hatóság úgy ítéli meg, hogy az adott időpontban nem volna ésszerű, illetve nem volna kivitelezhető alkalmazni a Szabályzat bizonyos – a VI. cikk 1. bekezdésében említett – részleteit az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő valamely hajóra, vagy ilyen hajók valamely adott csoportjaira, a Szabályzat releváns rendelkezéseit addig a mértékig terjedően nem kell alkalmazni, amely mértékben az adott tárgyról a nemzeti jogszabályok vagy kollektív szerződések, illetve egyéb intézkedések eltérően rendelkeznek. Ilyen határozatot kizárólag a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel folytatott egyeztetés keretein belül hozhat az illetékes hatóság, és kizárólag olyan hajók tekintetében, amelyek bruttó űrtartalma 200 tonnánál kisebb és nemzetközi utakon nem közlekednek.

7. A Tagállamok kötelesek valamennyi olyan határozatról, amelyet a jelen cikk 3., vagy 5., vagy 6. bekezdésének értelmében hoztak, tájékoztatni a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatóját, aki köteles erről értesíteni a Szervezet Tagállamait.

8. Amennyiben a jelen Egyezmény kifejezetten másképpen nem rendelkezik, a jelen Egyezményre való utalás egyúttal a Szabályokra és a Szabályzatra való utalásként is értelmezendő.

ALAPVETŐ JOGOK ÉS ALAPELVEK

III. cikk

Valamennyi Tagállam köteles meggyőződni arról, hogy a jogszabályaiban foglalt rendelkezések a jelen Egyezménnyel összhangban tiszteletben tartják az alábbiakban felsorolt alapvető jogokat:

- (a) az egyesülési szabadság alapvető jogát és a kollektív tárgyalásra való jog tényleges elismerését;
- (b) a kényszermunka, illetve a kötelező munka valamennyi formájának felszámolását;
- (c) a gyermekmunka hatékony felszámolását; és
- (d) a foglalkoztatásból és a foglalkozásból eredő hátrányos megkülönböztetés felszámolását.

A TENGERÉSZEK FOGLALKOZTATÁSI ÉS SZOCIÁLIS JOGAI

IV. cikk

1. Valamennyi tengerésznek joga van a biztonsági előírásoknak megfelelő, biztonságos és veszélytelen munkahelyhez.
2. Valamennyi tengerésznek joga van a tisztességes foglalkoztatási feltételekhez.
3. Valamennyi tengerésznek joga van a tisztességes munka- és életkörülményekhez a hajó

fedélzetén.

4. Valamennyi tengerész jogosult egészségvédelemre, orvosi ellátásra, jóléti intézkedésekre, valamint a szociális védelem egyéb formáira.

5. Valamennyi Tagállam köteles – saját joghatósága keretein belül – biztosítani, hogy a tengerészeknek a jelen cikk előző bekezdéseiben rögzített foglalkoztatási és szociális jogai teljes mértékben foganatosításra kerüljenek a jelen Egyezmény követelményeinek megfelelően. Hacsak a jelen Egyezmény eltérően nem rendelkezik, az említett foganatosítás megvalósulhat nemzeti jogszabályok útján, a vonatkozó kollektív szerződésekkel, gyakorlati tevékenységgel, illetve egyéb intézkedésekkel.

AZ ALKALMAZÁSRA ÉS A VÉGREHAJTÁSRA VONATKOZÓ KÖTELEZETTSÉGEK

V. cikk

1. Valamennyi Tagállam köteles olyan jogszabályokat vagy egyéb intézkedéseket foganatosítani és végrehajtani, amelyeket annak érdekében fogadott el, hogy eleget tegyen a jelen Egyezmény értelmében a joghatósága alá tartozó hajókra és tengerészekre vonatkozóan vállalt kötelezettségeinek.

2. Valamennyi Tagállam köteles ténylegesen gyakorolni joghatóságát és ellenőrzését a lobogója alatt közlekedő hajókra vonatkozóan egy olyan rendszer létrehozása révén, amely biztosítja a jelen Egyezmény követelményeinek való megfelelést, és amely magában foglalja a vonatkozó jogszabályok értelmében végzett rendszeres ellenőrzéseket, jelentéstételt, folyamatos felügyeleti tevékenységet, valamint jogi eljárásokat.

3. Valamennyi Tagállam köteles biztosítani, hogy a lobogója alatt közlekedő hajók a jelen Egyezményben megköveteltek szerint fedélzetükön tartsák a tengerészeti munkaügyi bizonyítványt és a tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozatot.

4. Azokon a hajókon, amelyekre a jelen Egyezmény vonatkozik, a lobogó szerinti Államtól eltérő más Tagállam is jogosult – a nemzetközi jognak megfelelően – ellenőrzést végezni abból a célból, hogy megállapítsa, vajon a hajó megfelel-e a jelen Egyezmény követelményeinek, amennyiben a hajó az adott Tagállam valamelyik kikötőjében tartózkodik.

5. Valamennyi Tagállam köteles ténylegesen gyakorolni joghatóságát és ellenőrzését a tengerészek toborzását és munkaközvetítését végző szolgáltatásokra vonatkozóan, amennyiben azokat az adott Tagállam területén hozták létre.

6. Valamennyi Tagállam köteles megtiltani a jelen Egyezmény követelményeinek bárminemű megsértését, és köteles – a nemzetközi jognak megfelelően – olyan szankciókat megállapítani vagy a saját jogszabályai értelmében olyan, a kialakult helyzetet javító intézkedések megtételét megkövetelni, amelyek elegendőek a követelmények megsértésének megelőzésére.

7. Valamennyi Tagállam köteles a jelen Egyezmény értelmében fennálló kötelezettségeit oly módon foganatosítani, hogy biztosítsa, hogy a bármely olyan Állam lobogója alatt közlekedő hajók, amelyek nem erősítették meg a jelen Egyezményt, ne részesüljenek kedvezőbb elbánásban, mint azok a hajók, amelyek olyan Állam lobogója alatt közlekednek, amely Állam azt megerősítette.

SZABÁLYOK ÉS A SZABÁLYZAT A. ÉS B. RÉSZE

VI. cikk

1. A Szabályok és a Szabályzat A. részének rendelkezései kötelező érvényűek. A Szabályzat B. részének rendelkezései nem kötelező érvényűek.

2. Valamennyi Tagállam kötelezettséget vállal arra, hogy tiszteletben tartja a Szabályokban rögzített jogokat és alapelveket, és valamennyi Szabályt a Szabályzat A. részében található vonatkozó rendelkezésekben rögzített módon fogantatosítja. Ezen túlmenően a Tagállam köteles kellő alaposággal figyelembe venni kötelezettségeinek a Szabályzat B. részében meghatározott módon való fogantatosítását.

3. Az a Tagállam, amelyik nincs olyan helyzetben, hogy a Szabályzat A. részében rögzített módon érvényesíthesse a jogokat és alapelveket, jogosult – hacsak a jelen Egyezmény kifejezetten eltérően nem rendelkezik – az A. részt a jogszabályaiban vagy egyéb intézkedéseiben foglalt olyan rendelkezések révén fogantatosítani, amely rendelkezések lényegileg egyenértékűek az A. rész rendelkezéseivel.

4. Kizárólag a jelen cikk 3. bekezdése értelmében, bármely jogszabályt, kollektív szerződést vagy a végrehajtást biztosító egyéb intézkedést lényegileg egyenértékűnek kell tekinteni a jelen Egyezmény keretein belül abban az esetben, ha az érintett Tagállam meggyőződik arról, hogy az:

(a) hozzájárul a Szabályzat A. részének érintett rendelkezésében vagy rendelkezéseiben foglalt általános célok és célkitűzések teljeskörű megvalósításához; és

(b) biztosítja a Szabályzat A. része érintett rendelkezésének vagy rendelkezéseinek végrehajtását.

KONZULTÁCIÓ A HAJÓTULAJDONOSOK ÉS A TENGERÉSZEK SZERVEZETEIVEL

VII. cikk

Azokban az esetekben, ha valamely adott Tagállamban nincsenek a hajótulajdonosoknak vagy a tengerészeknek reprezentatív szervezetei, az adott Tagállam csak a XIII. cikkben említett Bizottsággal történő egyeztetés során hozhat döntést valamennyi olyan, a jelen Egyezményhez képest való eltérés, mentesség, illetve az Egyezmény rugalmas alkalmazása ügyében, amelynek vonatkozásában az Egyezmény egyébként megköveteli a hajótulajdonosok és a tengerészek szervezeteivel történő egyeztetést.

HATÁLYBA LÉPÉS

VIII. cikk

1. A jelen Egyezmény megerősítő okiratát nyilvántartásba vétel céljából a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójának kell megküldeni.

2. Az Egyezmény csak a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet azon tagállamaira nézve kötelező, amelyek megerősítő okiratát a főigazgató nyilvántartásba vette.

3. A jelen Egyezmény tizenkét hónappal azon nap után lép hatályba, amelyen legalább 30 olyan Tagállam megerősítő okiratát vették nyilvántartásba, amely Tagállamoknak a világ kereskedelmi hajóparkja bruttó űrtartalmából való részesedése összesen legalább 33 százalékot tesz ki.

4. A továbbiakban a jelen Egyezmény minden további tagállamra nézve tizenkét hónappal azon nap után lép hatályba, melyen megerősítő okiratát nyilvántartásba vették.

FELMONDÁS

IX. cikk

1. A jelen egyezményt megerősítő Tagállam a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal

főigazgatójával nyilvántartásba vétel céljából közölt nyilatkozat útján mondhatja fel az Egyezményt első hatályba lépésének időpontjától számított tíz év elteltével. Az ilyen felmondás a nyilvántartásba vételét követő egy év elteltével válik hatályossá.

2. Arra a tagállamra, amely a jelen Egyezményt megerősítette, és amely az előző bekezdésben említett tíz éves időszak lejártá után egy éven belül nem él a jelen cikkben biztosított felmondási jogával, a kötelezettség újabb tíz éves időszakra fennmarad, és ezt követően minden újabb tíz év elteltével mondható fel a jelen Egyezmény az e cikkben előírt feltételek szerint.

A HATÁLYBA LÉPÉS JOGKÖVETKEZMÉNYEI

X. cikk

A jelen Egyezmény az alábbiakban felsorolt egyezményeket írja felül:

A tengeren való foglalkoztatás alsó korhatáráról szóló 1920. évi egyezmény (7. sz.);

A hajótörés esetén fizetendő munkanélküliségi segélyről szóló 1920. évi egyezmény (8. sz.);

A tengerészek munkaközvetítéséről szóló 1920. évi egyezmény (9. sz.);

A hajókon alkalmazott gyermekek és fiatalok orvosi vizsgálatáról szóló 1921. évi egyezmény (16. sz.);

A tengerészek munkaszerződéseiről szóló 1926. évi egyezmény (22. sz.);

A tengerészek repatriálásáról szóló 1926. évi egyezmény (23. sz.);

A kereskedelmi hajók tisztjeinek képesítési bizonyítványairól szóló 1936. évi Egyezmény (53. sz.);

A tengerészek fizetett szabadságáról szóló 1936. évi egyezmény (54. sz.);

A hajótulajdonosoknak a tengerészek megbetegedése és sérülése esetén viselt felelősségéről szóló 1936. évi egyezmény (55. sz.);

A tengerészek betegségbiztosításáról szóló 1936. évi egyezmény (56. sz.);

A hajókon való munkaidőről és a hajók személyzetének létszámáról szóló 1936. évi egyezmény (57. sz.);

A tengeren való foglalkoztatás alsó korhatáráról szóló (módosított) 1936. évi egyezmény (58. sz.);

A személyzet hajón való ételmezéséről és étkeztetéséről szóló 1946. évi egyezmény (68. sz.);

A hajószakácsok képesítéséről szóló 1946. évi egyezmény (69. sz.);

A tengerészek szociális biztonságáról szóló 1946. évi egyezmény (70. sz.);

A tengerészek fizetett szabadságáról szóló 1946. évi egyezmény (72. sz.);

A tengerészek orvosi vizsgálatáról szóló 1946. évi egyezmény (73. sz.);

A szakképzett matrózok képesítéséről szóló 1946. évi egyezmény (74. sz.);

A hajószemélyzet elhelyezéséről szóló 1946. évi egyezmény (75. sz.);

A hajószemélyzet munkabérééről, munkaidejéről és létszámáról szóló 1946. évi egyezmény (76. sz.);

A tengerészek fizetett szabadságról szóló (módosított) 1949. évi egyezmény (91. sz.);

A hajószemélyzet elhelyezéséről szóló (módosított) 1949. évi egyezmény (92. sz.);

A hajószemélyzet munkabérééről, munkaidejéről és létszámáról szóló (módosított) 1949. évi egyezmény (93. sz.);

A hajószemélyzet munkabérééről, munkaidejéről és létszámáról szóló (módosított) 1958. évi egyezmény (109. sz.);

A hajószemélyzet elhelyezéséről szóló 1970. évi egyezmény (kiegészítő rendelkezések) (133. sz.);

A tengerészek baleseteinek megelőzéséről szóló 1970. évi egyezmény (134. sz.);

A tengerészek munkaviszonyának folyamatosságáról szóló 1976. évi egyezmény (145. sz.);

A tengerészek fizetett éves szabadságáról szóló 1976. évi egyezmény (146. sz.);

A kereskedelmi hajók minimális követelményeiről szóló 1976. évi egyezmény (147. sz.);

A kereskedelmi hajók minimális követelményeiről szóló 1976. évi egyezményhez kapcsolódó 1996. évi Jegyzőkönyv (147. sz.);

A tengerészek jóléti ellátásáról szóló 1987. évi egyezmény (163. sz.);

A tengerészek egészségvédelméről és orvosi ellátásáról szóló 1987. évi egyezmény (164. sz.);

A tengerészek szociális biztonságáról szóló (módosított) 1987. évi egyezmény (165. sz.);

A tengerészek repatriálásáról szóló (módosított) 1987. évi egyezmény (166. sz.);

A tengerészek munkaügyi ellenőrzéséről szóló 1996. évi egyezmény (178. sz.);

A tengerészek toborzásáról és munkaközvetítéséről szóló 1996. évi egyezmény (179. sz.);

A tengerészek munkaidejéről és a hajók személyzetének összetételéről szóló 1996. évi egyezmény (180. sz.).

A LETÉTEMÉNYES FELADATAI

XI. cikk

1. A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója minden megerősítő okirat, elfogadásról szóló nyilatkozat és felmondási okirat nyilvántartásba vételéről a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet valamennyi tagállamát értesíti.
2. Amint a VIII. cikk 3. bekezdésében foglalt feltételek teljesültek, a főigazgató felhívja az Egyezmény hatályba lépésének időpontjára a Szervezet Tagállamainak figyelmét.

XII. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 102. cikkének megfelelően, nyilvántartásba vétel céljából megküldi az Egyesült Nemzetek főtitkárának a jelen Egyezmény szerint nyilvántartásba vett valamennyi megerősítő okiratra, elfogadásról szóló nyilatkozatra és felmondási okiratra vonatkozó teljeskörű információt.

KÜLÖNLEGES HÁROMOLDALÚ BIZOTTSÁG

XIII. cikk

1. A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgatótestülete, egy általa létrehozandó, a tengerészeti munkaügyi előírások területén különleges illetékességgel rendelkező bizottság útján, a jelen Egyezmény működését folyamatosan figyelemmel kíséri.
2. Azokra az ügyekre vonatkozóan, amelyek a jelen Egyezménynek megfelelően kerülnek kezelésre, a Bizottság a jelen Egyezményt megerősített minden egyes Tagállam részéről az adott Tagállam kormánya által megnevezett két-két képviselőből áll, valamint a hajótulajdonosok és a tengerészek képviselőiből, akiket a Közös Tengerészeti Bizottsággal történt egyeztetést követően az Igazgatótestület jelöl ki.
3. Azoknak a Tagállamoknak a kormányzati képviselői, amelyek még nem erősítették meg a jelen Egyezményt, részt vehetnek a Bizottság munkájában, de nincs szavazati joguk semmiféle olyan ügy vonatkozásában, amely a jelen Egyezménynek megfelelően kerül megvizsgálásra. Az Igazgatótestület meghívhat egyéb szervezeteket, illetve intézményeket is, hogy megfigyelőként a Bizottságban képviseltesék magukat.
4. A Bizottságban a hajótulajdonosokat és a tengerészeket képviselő minden egyes tag szavazatát súlyozni kell annak biztosítása érdekében, hogy a hajótulajdonosok csoportjának szavazatszámát és a tengerészek csoportjának szavazatszámát is ötven-ötven százalékát tegye ki az adott megbeszélésen képviselő útján jelen lévő és ott szavazásra jogosult kormányok összesített szavazatszámának.

A JELEN EGYEZMÉNY MÓDOSÍTÁSA

XIV. cikk

1. A jelen Egyezmény bármely rendelkezésének módosítását a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája fogadhatja el a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányának 19. cikke, valamint a Szervezetnek az Egyezmények elfogadására vonatkozó szabályai és eljárásrendje alapján. A Szabályzat módosításai ugyancsak elfogadásra kerülhetnek, mégpedig a XV. cikkben foglalt eljárásrend szerint.
2. Az olyan Tagállamok esetében, amelyeknek a jelen Egyezményre vonatkozó megerősítő okiratát az adott módosítás elfogadása előtt vették nyilvántartásba, részükre megerősítés céljából el kell juttatni a módosítás szövegét.
3. A Szervezet egyéb Tagállamai esetében részükre az Egyezmény módosított szövegét kell eljuttatni az Alapokmány 19. cikkének megfelelő megerősítés céljából.
4. A módosítást elfogadottnak kell tekinteni azon a napon, amely napon legalább 30 olyan Tagállamnak magára a módosításra vagy az Egyezmény módosított szövegére vonatkozó megerősítő okiratát nyilvántartásba vették, amelyek együttes részesedése a világ hajótere nettó ürtartalmából legalább 33 százalékot tesz ki.
5. Az Alapokmány 19. cikke alapján elfogadott módosítások a Szervezetnek csak azon Tagállamaira nézve kötelező érvényűek, amelyek megerősítő okiratát a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója már nyilvántartásba vette.
6. A jelen cikk 2. bekezdésében említett bármely Tagállam esetében a módosítás a jelen cikk 4. bekezdésében említett elfogadás napjától számított 12 hónap eltelte után lép hatályba, vagy pedig 12 hónap eltelte után attól a naptól számítva, amelyen az adott Tagállamnak a módosításra vonatkozó megerősítő okiratát nyilvántartásba vették, attól függően, hogy melyik időpont következik be később.

7. A jelen cikk 3. bekezdésében említett Tagállamok esetében – a jelen cikk 9. bekezdésének fenntartása mellett – a módosított Egyezmény a jelen cikk 4. bekezdésében említett elfogadás napjától számított 12 hónap eltelte után lép hatályba, vagy pedig 12 hónap eltelte után attól a naptól számítva, amelyen az adott Tagállamoknak az Egyezményre vonatkozó megerősítő okiratát nyilvántartásba vették, attól függően, hogy melyik időpont következik be később.

8. Azon Tagállamok esetében, amelyeknek a jelen Egyezményre vonatkozó megerősítő okiratát valamely módosítás elfogadását megelőzően vették nyilvántartásba, de az adott Tagállamok még nem erősítették meg a módosítást, a jelen Egyezmény a szóban forgó módosítás nélkül marad hatályban.

9. Bármely olyan Tagállam, amelynek a jelen Egyezményre vonatkozó megerősítő okiratát valamely módosítás elfogadását követően, de még a jelen cikk 4. bekezdésében említett napot megelőzően vették nyilvántartásba, jogosult a megerősítő okirathoz csatolt nyilatkozatban kijelenteni, hogy megerősítése a szóban forgó módosítás nélküli Egyezményre vonatkozik. Az ilyen nyilatkozattal ellátott megerősítő okirat esetében az érintett Tagállam számára a megerősítő okirat nyilvántartásba vételének napjától számított 12 hónap eltelte után lép hatályba az Egyezmény. Amennyiben a megerősítő okirathoz nem csatolnak ilyen nyilatkozatot, illetve amennyiben a megerősítő okiratot a 4. bekezdésben említett napon vagy azt követően veszik nyilvántartásba, úgy az Egyezmény az érintett Tagállam számára a megerősítő okirat nyilvántartásba vételének napjától számított 12 hónap eltelte után lép hatályba, a módosítás pedig a jelen cikk 7. bekezdésének megfelelő hatályba lépésekor válik kötelező erejűvé az érintett Tagállamra nézve, hacsak maga a módosítás másképp nem rendelkezik.

A SZABÁLYZAT MÓDOSÍTÁSA

XV. cikk

1. A Szabályzat módosítható vagy a XIV. cikkben rögzített eljárás révén, vagy pedig – kifejezetten eltérő rendelkezés hiányában – a jelen cikkben rögzített eljárásnak megfelelően.

2. A Szabályzat módosítására vonatkozó indítványt nyújthat be a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójához a Szervezet bármely Tagállamának kormánya, illetve a hajótulajdonosok képviselőinek csoportja vagy a tengerészek képviselőinek csoportja, amely csoportok tagjait a XIII. cikkben említett Bizottságba jelölték. Az olyan módosítást, amelyet valamely kormány indítványoz, közösen kell indítványoznia vagy támogatnia kell az Egyezményt addigra ratifikáló Tagállamok kormányai közül legalább ötnek, vagy pedig a hajótulajdonosok, illetve a tengerészek képviselőiből álló, a jelen bekezdésben említett csoportnak.

3. A főigazgató – miután meggyőződött arról, hogy a módosításra vonatkozó indítvány megfelel a jelen cikk 2. bekezdésében foglalt követelményeknek – köteles az indítványt az általa helyénvalónak ítélt bármiféle megjegyzésekkel vagy javaslatokkal együtt azonnal közölni a Szervezet valamennyi Tagállamával, azzal a felhívással, hogy hat hónapon belül, vagy az Igazgatótanács által előírt egyéb határidőn belül – amely nem lehet három hónapnál rövidebb, sem pedig kilenc hónapnál hosszabb – nyújtsák be az indítvánnyal kapcsolatos észrevételeiket, illetve javaslataikat.

4. A jelen cikk 3. bekezdésében említett időszak végén az indítványt – a hivatkozott bekezdés értelmében tett valamennyi észrevétel, illetve javaslat összegzésével együtt – át kell adni a Bizottságnak abból a célból, hogy azt bizottsági ülés keretében elbírálja. A módosítást akkor kell a Bizottság által elfogadottnak tekinteni, ha:

- (a) a jelen Egyezményt addigra megerősített Tagállamok kormányainak legalább fele képviselteti magát az indítványt elbíráló ülésen; és
- (b) a Bizottság tagjainak legalább kétharmados többsége a módosítás mellett szavaz; és
- (c) ez a többség úgy oszlik meg az indítvány szavazásra bocsátásának időpontjában az ülés jelenléti ívén szereplő valamennyi bizottsági tag körében, hogy a kormányok által kitett szavazatszámnak legalább a fele, a hajótulajdonosok által kitett szavazatszámnak a fele, és a tengerészek által kitett szavazatszámnak a fele is az indítvány mellett szól.

5. A jelen cikk 4. bekezdésének megfelelően elfogadott módosításokat jóváhagyás céljából a Konferencia következő ülészsaka elé kell terjeszteni. E jóváhagyáshoz a jelenlévő küldöttek által leadott szavazatok kétharmados többsége szükséges. Amennyiben ez a többség nincs meg, az indítványozott módosítást vissza kell utalni a Bizottsághoz újbóli elbírálásra, amennyiben a Bizottság ezt igényli.

6. A Konferencia által jóváhagyott módosításokról a főigazgató köteles értesíteni valamennyi olyan Tagállamot, amelynek a jelen Egyezményre vonatkozó megerősítő okiratát azt a napot megelőzően vették nyilvántartásba, amely napon a Konferencia a módosítást jóváhagyta. Ezen Tagállamok a továbbiakban mint „ratifikáló Tagállamok” kerülnek említésre. Az értesítésnek tartalmaznia kell a jelen cikkre való hivatkozást, és határidőt kell megszabnia bármely formális ellenvetés közlésére. Ez a határidő az értesítés napjától számított két év, hacsak a jóváhagyással egyidejűleg a Konferencia meg nem szabott valamely más határidőt, amely határidő azonban nem lehet egy évnél rövidebb. Az értesítés egy-egy példányát tájékoztatás céljából el kell juttatni a Szervezet egyéb Tagállamainak is.

7. A Konferencia által jóváhagyott módosítást elfogadottnak kell tekinteni, hacsak az előírt határidő végére a főigazgató nem kap formális ellenvetést kifejező tájékoztatást az Egyezményt megerősített Tagállamok több mint 40 százalékától, amely Tagállamoknak együttesen az Egyezményt megerősített Tagállamok hajóira jutó bruttó úrtartalomnak legalább a 40 százalékát is képviselniük kell.

8. Az elfogadottnak tekintett módosítás hat hónappal az előírt határidő végét követően lép hatályba valamennyi ratifikáló Tagállam számára, azok kivételével, amelyek a jelen cikk 7. bekezdésének megfelelően formálisan kifejezték ellenvetéseiket, és ezen ellenvetéseiket nem vonták vissza a 11. bekezdésnek megfelelően. Ugyanakkor:

- (a) az előírt határidő végét megelőzően bármely ratifikáló Tagállam értesítheti a főigazgatót, hogy csak akkortól fogva tekinti magára kötelező érvényűnek a módosítást, amikor a módosításnak általa való elfogadásáról kifejezett utólagos értesítést küldött; és
- (b) a módosítás hatályba lépésének napját megelőzően bármely ratifikáló Tagállam értesítheti a főigazgatót arról, hogy valamely meghatározott ideig nem lépteti hatályba az adott módosítást.

9. Az olyan módosítás, amely a jelen cikk 8(a) bekezdésében említett értesítés tárgyát képezi, az értesítést kibocsátó Tagállam számára hat hónappal azt követően lép hatályba, hogy a Tagállam értesítette a főigazgatót a módosítás általa történt elfogadásáról, vagy pedig azon a napon, amely napon a módosítás először hatályba lép, attól függően, hogy melyik időpont következik be később.

10. A jelen cikk 8(b) bekezdésében említett időtartam nem haladhatja meg a módosítás hatályba lépésének napjától számított egy évet, illetve bármely olyan hosszabb időtartamot, amelyet a Konferencia a módosítás jóváhagyásával egyidejűleg meghatározott.

11. Az olyan Tagállamok, amelyek formálisan kifejezték ellenvetéseiket az Egyezmény valamely módosításával kapcsolatban, bármely időpontban visszavonhatják ezen ellenvetéseket. Amennyiben az ilyen visszavonásról szóló értesítést a főigazgató azt követően kapja kézhez, hogy a módosítás már hatályba lépett, akkor a módosítás az adott Tagállam számára hat hónappal az ilyen értesítés nyilvántartásba vételének napját követően lép hatályba.

12. Valamely módosítás hatályba lépését követően az Egyezmény kizárólag módosított formájában erősíthető meg.

13. Addig a mértékig terjedően, amely mértékben bármely tengerészeti munkaügyi bizonyítvány kapcsolatba hozható az Egyezmény valamely, már hatályba lépett módosítása által szabályozott ügyekkel:

- (a) az a Tagállam, amely elfogadta az adott módosítást, nem kötelezhető arra, hogy jóhiszeműen kiterjessze az Egyezménynek való megfelelés feltételezését az olyan hajók részére kibocsátott tengerészeti munkaügyi bizonyítványokra vonatkozóan, amelyek egy másik Tagállam lobogója alatt közlekednek, és ez a másik Tagállam:
 - (i) a jelen cikk 7. bekezdése értelmében formálisan kifejezte ellenvetéseit a módosítással kapcsolatban, és ezen ellenvetéseket még nem vonta vissza; illetve
 - (ii) a jelen cikk 8(a) bekezdése értelmében értesítést küldött arról, hogy a módosításnak a maga részéről történő elfogadását a kifejezett utólagos értesítéstől teszi függővé, és még nem fogadta el a módosítást; és
- (b) az a Tagállam, amely elfogadta az adott módosítást, köteles jóhiszeműen kiterjeszteni az Egyezménynek való megfelelés feltételezését az olyan hajók részére kibocsátott tengerészeti munkaügyi bizonyítványokra vonatkozóan, amelyek egy másik Tagállam lobogója alatt közlekednek, és ez a másik Tagállam a jelen cikk 8(b) bekezdése értelmében értesítést küldött arról, hogy a szóban forgó módosítást nem lépteti hatályba a jelen cikk 10. bekezdésének megfelelően meghatározott időtartamig.

HITELES NYELVEK

XVI. cikk

A jelen Egyezmény francia és angol szövegváltozatai egyaránt hitelesek.

A Tengerészeti Munkaügyi Egyezmény Szabályaihoz és Szabályzatához fűzött magyarázó jegyzet

1. A jelen magyarázó jegyzet, amely nem képezi a Tengerészeti Munkaügyi Egyezmény részét, az Egyezményre vonatkozó általános útmutatónak készült.
2. Az Egyezmény három különböző, ám egymáshoz kapcsolódó részt foglal magában: a cikkeket, a Szabályokat, valamint a Szabályzatot.
3. A cikkek és a Szabályok rögzítik a lényegi jogokat és alapelveket, valamint az Egyezményt megerősített Tagállamok alapvető kötelezettségeit. A cikkeket és a Szabályokat kizárólag a Konferencia módosíthatja a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmánya 19. cikkének keretein belül (lásd az Egyezmény XIV. cikkét).
4. A Szabályzatban a Szabályok foganatosítására vonatkozó részletek találhatóak. A Szabályzat az A. részt (kötelezően alkalmazandó Előírások) és a B. részt (nem kötelezően alkalmazandó Útmutatók) foglalja magában. A Szabályzatot az Egyezmény XV. cikkében rögzített egyszerűsített eljárás révén lehet módosítani. Minthogy a Szabályzat a részletes végrehajtáshoz kapcsolódik, valamennyi módosításának a cikkek és a Szabályok általános hatáskörén belül kell maradnia.
5. A Szabályok és a Szabályzat általános témakörök szerint elrendezve öt Fejezetre tagolódnak:
 1. *Fejezet:* A hajókon dolgozó tengerészekre vonatkozó, minimálisan betartandó követelmények
 2. *Fejezet:* A foglalkoztatás feltételei
 3. *Fejezet:* Elhelyezés, szabadidős létesítmények, élelmezés és étkeztetés
 4. *Fejezet:* Egészségvédelem, orvosi ellátás, jóléti ellátás és társadalombiztosítási védelem
 5. *Fejezet:* Megfelelés és végrehajtás
6. Minden egyes Fejezet több csoportnyi rendelkezést tartalmaz, amelyek egy-egy adott joghoz vagy alapelvhez – illetve az 5. Fejezetben egy-egy, a végrehajtást biztosító intézkedéshez – kapcsolódnak, és összefüggő sorszámozással vannak jelölve. Például az 1. Fejezetben található első csoport az 1.1 Szabályból, az A1.1 Előírásból, valamint a B1.1 Útmutatóból áll, melyek a foglalkoztatás alsó korhatárához kapcsolódnak.
7. Az Egyezménynek az alábbi három alapvető célja van:
 - (a) hogy cikkeiben és Szabályaiban lefektesse a jogok és alapelvek szilárd rendszerét;
 - (b) hogy a Szabályzat révén jelentős mértékű rugalmasságot engedélyezzen annak tekintetében, hogy ezen jogokat és alapelveket a Tagállamok milyen módon foganatosítják; és
 - (c) hogy az 5. Fejezet révén biztosítsa a jogok és alapelvek megfelelő betartását és végrehajtását.
8. A foganatosítás tekintetében két fő területen érvényesül a rugalmasság: az egyik a Tagállamnak az a lehetősége, hogy amennyiben ez szükséges – lásd a VI. cikk 3. bekezdését – a Szabályzat A. részében foglalt részletes követelményeket lényegi egyenértékűség alkalmazásával léptesse érvénybe (a lényegi egyenértékűségnek a VI. cikk 4. bekezdésében foglalt meghatározása értelmében).

9. A foganatosítás tekintetében érvényesülő rugalmasság másik területét úgy biztosítja az Egyezmény, hogy az A. részben foglalt rendelkezések jelentős részének a kötelezően alkalmazandó követelményeit általánosabb formában fogalmazza meg, ezáltal nagyobb teret engedve az egyes Tagállamok saját belátásának a nemzeti szintű rendelkezésekben meghatározandó intézkedések pontos tartalmát illetően. Ezekben az esetekben a végrehajtásra vonatkozó útmutatást a Szabályzat B. részének nem kötelezően alkalmazandó rendelkezései tartalmazzák. Ily módon a jelen Egyezményt ratifikáló Tagállamok megállapíthatják azt is, hogy az A. rész vonatkozó általános kötelezettségei értelmében az intézkedéseknek milyen fajtáit várják el tőlük, és azt is, hogy melyek a nem feltétlenül elvárt intézkedések. Így például az A4.1 Előírás valamennyi hajótól megköveteli, hogy biztosítsa a hajón nyújtott orvosi ellátáshoz szükséges gyógyszerekhez való mielőbbi hozzáférést [1(b) bekezdés], valamint azt, hogy a hajón legyen gyógyszerszekrény [4(a) bekezdés]. Ez utóbbi kötelezettség jóhiszemű teljesítése nyilvánvalóan többet foglal magában annál, mint hogy egyszerűen csak minden hajó fedélzetén legyen egy gyógyszerszekrény. Hogy pontosabban miről is van szó, az a vonatkozó B4.1.1 Útmutatóban (4. bekezdés) kerül feltüntetésre, annak biztosítása érdekében, hogy a gyógyszerszekrény tartalma megfelelően legyen tárolva, felhasználva, illetve karbantartva.

10. A jelen Egyezményt ratifikáló Tagállamokat nem kötelezi az érintett útmutatás, és amint az az 5. Fejezetnek a kikötő szerinti Állam által elvégzendő ellenőrzésekre vonatkozó rendelkezéseiből is kitűnik, az ellenőrzések csak a jelen Egyezmény releváns követelményeit veszik figyelembe (vagyis a cikkeket, a Szabályokat, valamint az A. részben foglalt Előírásokat). Ugyanakkor a Tagállamok a VI. cikk 2. bekezdése értelmében kötelesek alaposan fontolóra venni azt, hogy a Szabályzat A. része értelmében fennálló kötelezettségeiket a B. részben rögzített módon foganatosítsák. Hogy a fenti példánál maradjunk: ha valamely Tagállam a vonatkozó Útmutatók alapos megfontolását követően úgy dönt, hogy másféle intézkedések elrendelésével biztosítja a gyógyszerszekrény tartalmának megfelelő tárolását, felhasználását és karbantartását, az A. részben foglalt Előírás követelményeinek megfelelően, akkor ez teljes mértékben elfogadható. Másrészről viszont azzal, ha a B. rész rendelkezéseiben foglalt útmutatást követi, az érintett Tagállam további megfontolások nélkül is biztos lehet benne – a Nemzetközi Munkaügyi Szervezetnek azokkal a testületeivel együtt, amelyek a nemzetközi munkaügyi egyezmények végrehajtásának felügyeletéért felelősek –, hogy az adott Tagállam által elrendelt intézkedések alkalmasak az A. rész értelmében fennálló azon kötelezettségek foganatosítására, amelyekhez az érintett Útmutató kapcsolódik.

A SZABÁLYOK ÉS A SZABÁLYZAT

1. FEJEZET – A HAJÓKON DOLGOZÓ TENGERÉSZEKRE VONATKOZÓ, MINIMÁLISAN BETARTANDÓ KÖVETELMÉNYEK

1.1 Szabály – A foglalkoztatás alsó korhatára

Cél: Annak biztosítása, hogy a foglalkoztatás alsó korhatáránál fiatalabb korúak ne dolgozzanak hajón

1. A foglalkoztatás alsó korhatáránál fiatalabb korú személyek hajón nem állhatnak alkalmazásban, nem lehetnek szerződöttné, és nem dolgozhatnak.
2. A jelen Egyezmény legelső hatályba lépésének idején a foglalkoztatás alsó korhatára 16 év.
3. A Szabályzatban meghatározott körülmények esetén magasabb alsó korhatár betartását kell megkövetelni.

A1.1 Előírás – A foglalkoztatás alsó korhatára

1. Meg kell tiltani bármely 16 évesnél fiatalabb személy hajón való alkalmazását, oda való szerződöttnését vagy ottani munkavégzését.
2. Meg kell tiltani a 18. életévüket be nem töltött tengerészek éjszakai munkavégzését. A jelen Előírás szempontjából az „éjszaka” jelentését a nemzeti jogszabályoknak és a gyakorlatnak megfelelően kell meghatározni. Az éjszaka legalább kilencórás időszakot kell jelentsen, amely legkésőbb éjfélkor kezdődhet, és legkorábban hajnali 05:00 órakor érhet véget.
3. Az illetékes hatóság eltekinthet az éjszakai munkára vonatkozó korlátozás szigorú betartásának megkövetelésétől, amennyiben:
 - (a) az károsan befolyásolná az érintett tengerészek hathatós – az elfogadott programok és időbeosztás alapján történő – kiképzését; vagy
 - (b) valamely adott feladatkör sajátos természete vagy valamely jóváhagyott képzési program megköveteli, hogy a kivétel hatálya alá tartozó tengerészek éjszaka végezzék munkájukat, a hatóság pedig – a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést követően – úgy ítéli meg, hogy az adott munka nem fogja károsan befolyásolni ezen tengerészek egészségét vagy jólétét.
4. Meg kell tiltani a 18. életévüket be nem töltött tengerészek alkalmazását, szerződöttnését, valamint munkavégzését, amennyiben az adott munka veszélyeztetheti egészségüket vagy biztonságukat. Az ilyen munkák fajtáit a nemzeti jogszabályokban kell meghatározni, vagy az illetékes hatóságnak kell megszabnia őket, minden esetben a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést követően és a vonatkozó nemzetközi előírásokkal összhangban.

B1.1 Útmutató – A foglalkoztatás alsó korhatára

1. A munka- és életkörülmények szabályozása során a Tagállamok fordítsanak különös figyelmet a 18. életévüket be nem töltött fiatalokú személyek szükségleteire.

1.2 Szabály – Orvosi igazolás

Cél: Annak biztosítása, hogy valamennyi tengerész egészségileg alkalmas legyen a tengeri munkavégzésre

1. A tengerészek nem dolgozhatnak hajón, amennyiben nem rendelkeznek orvosi igazolással arról, hogy feladataik ellátására egészségileg alkalmasak.
2. Kivételt csak a Szabályzatban előírt esetekben és módon lehet engedélyezni.

A1.2 Előírás – Orvosi igazolás

1. Az illetékes hatóság köteles előírni, hogy a hajón való munkavégzés megkezdését megelőzően a tengerészek rendelkezzenek érvényes orvosi igazolással, amely tanúsítja, hogy egészségileg alkalmasak a tengeren elvégzendő feladataik ellátására.
2. Annak biztosítása érdekében, hogy az orvosi igazolások a tengerészek valós egészségi állapotát tükrözzék az elvégzendő feladataik fényében, az illetékes hatóság – a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést követően, valamint a jelen Szabályzat B. részében hivatkozott vonatkozó nemzetközi irányelvek gondos mérlegelését követően – köteles pontosan előírni az orvosi vizsgálat és az orvosi igazolás természetét.
3. A jelen Előírás nem érinti a tengerészek képzéséről, képesítéséről és az őrszolgálat ellátásáról szóló 1978. évi módosított Nemzetközi Egyezmény (a továbbiakban: STCW) rendelkezéseit. Az 1.2 Szabályban meghatározott célra az illetékes hatóság köteles elfogadni az STCW követelményeinek megfelelően kibocsátott orvosi igazolást. Az STCW hatálya alá nem tartozó tengerészek esetében hasonlóképpen el kell fogadni az említett követelményeknek lényegében megfelelő orvosi igazolást.
4. Az orvosi igazolást megfelelően képesített orvosnak kell kiállítania, illetve a kizárólag a látással kapcsolatos igazolás esetében olyan személynek, akit az illetékes hatóság az ilyen igazolás kiadására megfelelően képesítettnek ismert el. Az orvosi vizsgálatok lefolytatása során az orvosoknak teljeskörű szakmai függetlenséget kell élvezniük az orvosi szakvéleményük kialakításában.
5. Azok a tengerészek, akikről megtagadták az orvosi igazolás kiadását vagy akiknél korlátozott munkavégzési képességet állapítottak meg – így különösen a munkavégzés időtartamát, a betölthető munkaköröket vagy a kereskedelmi területet illetően –, jogosultak egy további vizsgálaton részt venni egy másik független orvos vagy független orvosi szakértő előtt.
6. Valamennyi orvosi igazolásnak kifejezetten tanúsítania kell, hogy:
 - (a) az érintett tengerész hallása és látása, valamint színlátása – amennyiben a tengerész olyan munkakörökben kerül alkalmazásra, ahol munkavégzési képességét befolyásolhatja a hibás színérzékelés – mind megfelelő; és
 - (b) az érintett tengerész nem szenved olyan betegségben, amelyet vélhetően súlyosbítana a tengeri szolgálat, vagy amely alkalmatlanná tenné a tengerészt a tengeri szolgálatra, illetve amely veszélyeztetné a fedélzeten tartózkodó többi személy egészségét.
7. Hacsak az érintett tengerész által elvégzendő sajátos feladatok miatt vagy az STCW értelmében rövidebb időszak nem kötelező, akkor:

(a) az orvosi igazolás legfeljebb kétéves időtartamra érvényes, kivéve, ha a tengerész a 18. életévét még nem töltötte be, mely esetben az érvényesség maximális időtartama 1 év;

(b) a színlátásra vonatkozó igazolás érvényességi ideje legfeljebb hat év.

8. Sürgős esetekben az illetékes hatóság érvényes orvosi igazolás nélkül is engedélyezheti a tengerész munkavégzését a legközelebbi olyan érintett kikötőig, ahol a tengerész be tudja szerezni az orvosi igazolást valamely képesített orvostól, feltéve, hogy:

(a) az ilyen engedély időtartama nem haladja meg a három hónapot; és

(b) az érintett tengerész a közelmúltban lejárt orvosi igazolással rendelkezik.

9. Amennyiben egy igazolás érvényességi ideje a tengeri út során jár le, az igazolás érvényes marad a legközelebbi olyan érintett kikötőig, ahol a tengerész be tudja szerezni az orvosi igazolást valamely képesített orvostól, feltéve, hogy ennek időtartama nem haladja meg a három hónapot.

10. A rendszerint nemzetközi utakon közlekedő hajókon szolgálatot teljesítő tengerészeket angol nyelvű orvosi igazolással kell ellátni, több nyelv esetén angol nyelven is kiállítandó az orvosi igazolás.

B1.2 Útmutató – Orvosi igazolás

B1.2.1 Útmutató – Nemzetközi irányelvek

1. Az illetékes hatóságnak, az orvosoknak, az orvosi vizsgálatokat elvégzőknek, a hajótulajdonosoknak, a tengerészek képviselőinek, és minden más olyan személynek, aki érintett a tengerésznek jelentkezők, illetve a szolgálatot teljesítő tengerészek orvosi alkalmassági vizsgálatainak elvégzésében, követniük kell a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet és az Egészségügyi Világszervezet által kiadott, *Útmutató a tengerészek behajózás előtti vagy időszaksos orvosi alkalmassági vizsgálatának elvégzéséhez* című kiadványban foglalt irányelveket, beleértve a hivatkozott dokumentum bármely későbbi változatát is, valamint bármely egyéb olyan vonatkozó nemzetközi útmutatót, amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet, a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet vagy az Egészségügyi Világszervezet adott ki.

1.3 Szabály – Képzés és képesítés

Cél: Annak biztosítása, hogy a tengerészek megfelelően képzettek, illetve képesítettek legyenek a hajón teljesítendő feladataik ellátására

1. Kizárólag a feladataik elvégzésére kiképzett, vagy arra alkalmasnak minősített, vagy arra egyéb módon képesített tengerészek dolgozhatnak hajón.

2. Kizárólag olyan tengerész munkavégzése engedélyezhető hajón, aki sikeresen elvégezte a hajófedélzeti személyi biztonságra vonatkozó képzést.

3. A Nemzetközi Tengerészeti Szervezet által elfogadott, kötelező érvényű jogi aktusoknak megfelelő képzés és képesítés úgy tekintendő, mint amely eleget tesz a jelen Szabály 1. és 2. bekezdésében foglalt követelményeknek.

4. Bármely olyan Tagállam, amely a jelen Egyezmény általa történő ratifikálásának idején a szakképzett matrózok képesítéséről szóló 1946. évi 74. sz. Egyezmény hatálya alá tartozott, köteles továbbra is eleget tenni a hivatkozott Egyezmény értelmében fennálló kötelezettségeinek, mindaddig, amíg a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet nem fogad el és

nem léptet érvénybe a hivatkozott Egyezmény tárgyát érintő kötelező érvényű rendelkezéseket, vagy amíg öt év el nem telik a jelen Egyezmény érvénybe lépésétől számítva a VIII. Cikk 3. bekezdése értelmében, attól függően, hogy melyik időpont következik be előbb.

1.4 Szabály – Toborzás és munkaközvetítés

Cél: Annak biztosítása, hogy a tengerészek hatékony és megfelelően szabályozott tengerész-toborzó és munkaközvetítő rendszerhez férjenek hozzá

1. Kötelező valamennyi tengerész részére hozzáférést biztosítani egy hatékony, megfelelő és számonkérhető rendszerhez, amely – a tengerészek számára térítésmentesen – segíti a tengerészek hajón való elhelyezkedését.
2. Az adott Tagállam területén működő, tengerészek toborzását és munkaközvetítését végző szolgáltatások meg kell feleljenek a Szabályzatban foglalt előírásoknak.
3. Minden egyes Tagállam köteles megkövetelni a lobogója alatt közlekedő hajókon dolgozó tengerészek vonatkozásában, hogy azok a hajótulajdonosok, amelyek a jelen Egyezmény hatókörén kívül eső országokban vagy területeken működő tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatásokat is igénybe vesznek, biztosítsák, hogy az említett szolgáltatások is megfeleljenek a Szabályzatban rögzített követelményeknek.

A1.4 Előírás – Toborzás és munkaközvetítés

1. Valamennyi Tagállam, amely állami tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatást működtet, köteles biztosítani, hogy a szolgáltatás rendszerben működjön, mégpedig úgy, hogy védelmezze a tengerészek jelen Egyezményben biztosított munkavállalói jogait és előmozdítsa azok érvényesülését.
2. Amennyiben valamely Tagállam területén olyan tengerész-toborzó és munkaközvetítő magánszolgáltatások működnek, amelyek elsődleges célja a tengerészek toborzása és kiközvetítése, vagy amelyek jelentős számú tengerészt toboroznak és közvetítenek ki, akkor ezen szolgáltatások kizárólag valamely szabványosított engedélyezési, tanúsítási vagy egyéb szabályozási rendszernek megfelelően működtethetők. Ilyen rendszert kizárólag a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel való egyeztetést követően lehet létrehozni, módosítani vagy megváltoztatni. Amennyiben kétség merül fel azt illetően, hogy a jelen Egyezmény vonatkozik-e valamely toborzó és munkaközvetítő magánszolgáltatásra, akkor a kérdést az adott Tagállam illetékes hatósága köteles eldönteni a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel való egyeztetést követően. A tengerész-toborzó és munkaközvetítő magánszolgáltatások indokolatlan elterjedését nem szabad bátorítani.
3. A jelen Előírás 2. bekezdésének rendelkezései vonatkoznak – olyan mértékben, ahogyan azt az illetékes hatóság a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel való egyeztetést követően helyénvalónak ítéli meg – azokra a toborzással és munkaközvetítéssel foglalkozó szolgáltatásokra is, amelyeket valamely tengerész-szervezet működtet egy adott Tagállam területén abból a célból, hogy az adott Tagállam állampolgárainak számító tengerészeket közvetítsen olyan hajókra, melyek az adott Tagállam lobogója alatt közlekednek. A jelen bekezdés az alábbiakban felsorolt feltételeknek megfelelő szolgáltatásokra vonatkozik:
 - (a) a toborzó és munkaközvetítő szolgáltatás valamely kollektív szerződés alapján működik, amely az említett szervezet és valamely hajótulajdonos között jött létre;

- (b) mind a tengerész-szervezet, mind pedig a hajótulajdonos az adott Tagállam területén van bejegyezve;
- (c) a Tagállamban olyan nemzeti jogszabályok, illetve előírások vannak érvényben, vagy olyan eljárások vannak bevezetve, amelyek alapján jóváhagyásra vagy nyilvántartásba vételre kerül az említett toborzó és munkaközvetítő szolgáltatás működtetését megengedő kollektív szerződés; és
- (d) a toborzó és munkaközvetítő szolgáltatás szabályos módon működik, és a jelen Előírás 5. bekezdésében foglaltakhoz hasonló intézkedések vannak érvényben, melyek védik a tengerészek munkavállalói jogait, valamint előmozdítják azok érvényesülését.

4. A jelen Előírás, valamint az 1.4 Szabály egyetlen pontja sem tekinthető úgy, mint amely:

- (a) megakadályozná bármelyik Tagállamot abban, hogy ingyenes állami tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatást tartson fenn a tengerészek számára – arra vonatkozó programjának keretében, hogy kielégítse a tengerészek és a hajótulajdonosok szükségleteit –, függetlenül attól, hogy az adott szolgáltatás egy valamennyi munkavállalóra és munkáltatóra kiterjedő állami foglalkoztatási szolgálat részét képezi-e, vagy azzal összehangoltan együttműködik-e; vagy
- (b) arra kötelezné bármelyik Tagállamot, hogy magántulajdonú tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások működtetésére vonatkozó rendszert építsen ki a területén.

5. Az a Tagállam, amely a jelen Előírás 2. bekezdésében leírt rendszert vezet be, köteles jogszabályai vagy egyéb intézkedései keretében legalább az alábbiakban felsoroltakat megtenni:

- (a) megtiltani, hogy a tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások bármely olyan eszközt, eljárást, illetve listát alkalmazzanak, melynek célja megelőzni vagy meggátolni, hogy a tengerészek a képzettségüknek megfelelő állást kapjanak;
- (b) megkövetelni, hogy a tengerész-toborzásért, munkaközvetítésért, illetve a tengerészek álláshoz juttatásáért semmiféle közvetítési díj vagy egyéb költség ne terhelje a tengerészeket, sem közvetlen, sem pedig közvetett módon, sem részben, sem pedig egészben, kivéve annak költségét, hogy a tengerész megszerezze a nemzeti jogszabályok által megkövetelt orvosi igazolást, az államilag előírt tengerészkönyvet, valamint az útlevelet vagy egyéb hasonló személyes útiokmányokat, ebbe nem beleértve ugyanakkor a vízumok költségeit, melyeket a hajótulajdonos köteles viselni; és
- (c) biztosítani, hogy az érintett Tagállam területén működő tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások:
 - (i) naprakész nyilvántartást vezessenek valamennyi tengerésztől, akit ők toboroztak vagy közvetítettek ki, és ez a nyilvántartás álljon az illetékes hatóság rendelkezésére ellenőrzés céljából;
 - (ii) győződjenek meg arról, hogy a tengerészek a szerződésüket megelőzően vagy annak folyamán tájékoztatást kapnak a munkamegállapodásuk értelmében fennálló jogaikról és kötelezettségeikről, és győződjenek meg arról is, hogy a megfelelő körülmények biztosítása révén a tengerészek alaposan megvizsgálhatják munkamegállapodásukat annak aláírása előtt és után, továbbá megkapják a munkamegállapodás egy példányát;
 - (iii) győződjenek meg arról, hogy az általuk toborzott, illetve kiközvetített tengerészek rendelkeznek az adott munkához szükséges végzettséggel és

okmányokkal, és arról is, hogy a tengerészek munkaszerződésai összhangban vannak a vonatkozó jogszabályokkal és előírásokkal, valamint azon kollektív szerződésekkel, amelyek részét képezik a munkamegállapodásnak;

- (iv) lehetőség szerint bizonyosodjanak meg arról, hogy a hajótulajdonosnak megvannak a megfelelő eszközei, melyekkel a tengerészeket megvédheti attól, hogy külföldi kikötőben hátramaradjanak;
- (v) a tevékenységükkel kapcsolatos valamennyi panaszt kivizsgálják és megválaszolják, valamint tájékoztassák az illetékes hatóságot valamennyi megoldatlan panaszról;
- (vi) olyan védőrendszert építsenek ki biztosítások vagy azzal egyenértékű alkalmas intézkedések révén, amely a tengerészeket kártalanítja abban az esetben, ha anyagi veszteséget szenvednek abból következően, hogy valamely toborzó és munkaközvetítő szolgáltatás vagy az érintett hajótulajdonos nem teljesíti a tengerészekkel szemben a tengerész munkaszerződés szerint fennálló kötelezettségeit.

6. Az illetékes hatóság köteles szorosan felügyelni és ellenőrizni az érintett Tagállam területén működő valamennyi, tengerészek toborzásával és munkaközvetítésével foglalkozó szolgáltatást. A területen működő magántulajdonú szolgáltatások működéséhez szükséges bármely engedély, tanúsítvány vagy egyéb hasonló felhatalmazás csak akkor adható ki, illetve újítható meg, ha az illetékes hatóság megbizonyosodott róla, hogy az érintett tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatás megfelel a nemzeti jogszabályokban foglalt követelményeknek.

7. Az illetékes hatóság köteles biztosítani, hogy a tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások tevékenységét érintő panaszok kivizsgálásához szükség szerint rendelkezésre álljanak a megfelelő hivatali erőforrások és eljárások, és ezekbe – amennyiben ez helyénvaló – vonják be a hajótulajdonosok és a tengerészek képviselőit is.

8. Valamennyi Tagállam, amely ratifikálta a jelen Egyezményt, köteles a lehető legteljesebb mértékben felhívni állampolgárai figyelmét a lehetséges nehézségekre, amelyek akkor adódhatnak, ha ezen állampolgárok olyan állam lobogója alatt közlekedő hajóra szerződnek, amely még nem ratifikálta a jelen Egyezményt – mindaddig, amíg az adott Tagállam meg nem győződik róla, hogy az érintett állam a jelen Egyezményben foglaltakkal egyenértékű előírásokat alkalmaz. A jelen Egyezményt ratifikáló Tagállam fentieknek megfelelő intézkedései nem lehetnek ellentétesek a munkavállalók szabad mozgásának alapelveivel, amelyet az érintett két állam által mint aláíró felek által esetlegesen aláírt egyezmények biztosítanak.

9. Valamennyi Tagállam, amely ratifikálta a jelen Egyezményt, köteles megkövetelni, hogy a lobogója alatt közlekedő hajók tulajdonosai a jelen Egyezmény hatálya alá nem tartozó országokban vagy területeken működő tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások igénybe vétele esetén a tőlük telhető mértékben biztosítsák, hogy az ilyen szolgáltatások megfeleljenek a jelen Előírás követelményeinek.

10. A jelen Előírásban foglaltak nem értelmezhetők úgy, hogy csökkentenék a hajótulajdonosok kötelezettségeit és felelősségét, vagy bármely Tagállam kötelezettségeit és felelősségét a lobogója alatt közlekedő hajók tekintetében.

B1.4 Útmutató – Toborzás és munkaközvetítés

B1.4.1 Útmutató – Szervezeti és működési útmutatók

1. Az A1.4 Előírás 1. bekezdése értelmében fennálló kötelezettségeinek teljesítése során az illetékes hatóság:

- (a) vegye fontolóra a szükséges intézkedések megtételét a tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások közötti hatékony együttműködés elősegítésére, legyenek azok akár állami, akár magántulajdonban;
- (b) vegye figyelembe a tengerészeti ipar szükségleteit mind nemzeti, mind pedig nemzetközi szinten, amikor a hajótulajdonosok, a tengerészek és az érintett oktatási intézmények bevonásával kialakítja a képzési programokat azon tengerészek számára, akik a hajón a biztonságos navigációért és a szennyezést megelőző műveletekért felelős személyzetet alkotják;
- (c) vegye fontolóra a megfelelő lépések megtételét annak elősegítésére, hogy az állami tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások megszervezésében és működtetésében – amennyiben léteznek ilyenek – együttműködjenek a hajótulajdonosok és a tengerészek reprezentatív szervezetei;
- (d) vegye fontolóra azon feltételek előírását – megfelelően figyelembe véve a magánszférához való jog érvényesülését, valamint a bizalmas adatok védelmének szükségességét –, amelyek teljesülése esetén a tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások jogosultak lehetnek a tengerészek személyes adatainak kezelésére, beleértve az ilyen adatok gyűjtését, tárolását, kombinálását és harmadik fél részére történő közlését is;
- (e) vegye fontolóra valamely olyan rendszer fenntartását, amely a tengerészeti munkaerőpiacra vonatkozó valamennyi releváns információ gyűjtésére és elemzésére szolgál, beleértve a legénységként alkalmazott tengerészek jelenlegi és várható állományának életkor, nem, rang és képzettség szerinti megoszlását, továbbá beleértve a tengerészeti ipar követelményeit – hozzátéve ugyanakkor, hogy az életkorra, illetve a nemre vonatkozó adatok gyűjtése kizárólag statisztikai célból engedhető meg, vagy valamely olyan program keretei között, amely az életkor vagy a nemek szerinti megkülönböztetés megelőzésére szolgál;
- (f) vegye fontolóra annak biztosítását, hogy azok a munkatársak, akik a hajó biztonságos navigációjáért és a szennyezés megelőzésére irányuló műveletekért felelős tengerészeket közvetítő, állami és magántulajdonú tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások felügyeletét végzik, megfelelő kiképzést kapjanak – beleértve a tengeri szolgálatban töltött elismert munkatapasztalatot is –, és releváns ismeretekkel rendelkezzenek a tengerészeti iparról, beleértve a képzésről, a képesítésről, és a munkaügyi előírásokról szóló, vonatkozó nemzetközi tengerészeti jogi okmányokat is;
- (g) vegye fontolóra a működési szabályok előírását, valamint a magatartást és az etikus gyakorlatot szabályozó kódexek elfogadását a tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások számára; és
- (h) vegye fontolóra az engedélyezési, illetve tanúsítási rendszer feletti hatósági felügyelet gyakorlását valamely minőségi normarendszer alapján.

2. Az A1.4 Előírás 2. bekezdésében hivatkozott rendszer kialakítása során valamennyi Tagállam vegye fontolóra annak megkövetelését, hogy a területén alapított tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások ellenőrizhető működési gyakorlatot alakítsanak ki és

tartsanak fenn. Az ilyen működési gyakorlat a magántulajdonú tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások esetében – valamint az alkalmazható mértékig az állami tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások esetében is – szabályozza az alábbiakban felsorolt kérdéseket:

- (a) az orvosi vizsgálatokat, a tengerészek személyi azonosító okmányait, és egyéb olyan tételeket, amelyekre a tengerészeknek szükségük lehet a munkavállaláshoz;
- (b) teljes körű és hiánytalan nyilvántartás vezetését a toborzó és munkaközvetítő rendszerükben található tengerészekről – megfelelően figyelembe véve a magánszférához való jog érvényesülését, valamint a bizalmas adatok védelmének szükségességét –, amely nyilvántartás kiterjed, de nem korlátozódik a következőkre:
 - (i) a tengerészek képezéseire;
 - (ii) a korábbi munkaviszonyok jegyzékére;
 - (iii) a munkaviszonnyal kapcsolatos személyes adatokra; és
 - (iv) a munkaviszonnyal kapcsolatos orvosi adatokra;
- (c) naprakész nyilvántartás vezetését azon hajókról, amelyek részére az adott tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatás tengerészeket közvetít, és annak biztosítását, hogy a szolgáltatások vészhelyzet esetén a nap minden órájában elérhetőek legyenek valamilyen formában;
- (d) olyan eljárások bevezetését, amelyek biztosítják, hogy a tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások, illetve azok alkalmazottai nem zsákmányolhatják ki a tengerészeket valamely adott hajóra vagy valamely adott társasághoz való szerződötetés felkínálása révén;
- (e) olyan eljárások bevezetését, amelyek kizárják a tengerészek kizsákmányolásának lehetőségét a munkába álláskor kapott fizetéselőleg kifizetésén keresztül, illetve bármely más olyan pénzügyi tranzakción keresztül, amely a hajótulajdonos és a tengerész között jön létre és amelyet a tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatás kezel;
- (f) mindazon költségeknek – ha vannak ilyenek – az egyértelmű nyilvánosságra hozatalát, amelyeket a tengerésznek kell viselnie a toborzási folyamat során;
- (g) annak biztosítását, hogy a tengerészeket felvilágosítsák a szerződésük szerinti leendő állásukra vonatkozó sajátos feltételekről, valamint az adott hajótulajdonosnak a munkavállalásukkal kapcsolatos iránymutatásairól;
- (h) a természetes igazságosság elveinek megfelelő eljárások bevezetését az alkalmatlansággal, illetve a fegyelmi kérdésekkel kapcsolatos esetek kezelésére, összhangban a nemzeti jogszabályokkal és gyakorlattal, valamint – vonatkozó esetekben – a kollektív szerződésekkel;
- (i) olyan eljárások bevezetését, amelyek a lehető legteljesebb mértékben biztosítják, hogy valamennyi, a munkavállalás kapcsán benyújtott kötelező bizonyítvány és okirat a naprakész állapotot mutatja, és nem csalárd módon szerezték be őket, a korábbi munkaviszonyokra vonatkozó referenciák pedig ellenőrzésre kerültek;
- (j) olyan eljárások bevezetését, amelyek biztosítják, hogy ha a tengerészek családja információt vagy tanácsot kér, amíg a tengerész a tengeren tartózkodik, akkor a kérést azonnal, segítőkész módon és térítésmentesen teljesítsék; és

(k) annak ellenőrzését, hogy a munkaügyi körülmények azokon a hajókon, ahová a tengerészeket kiközvetítik, megfelelnek a hajótulajdonos és a tengerészek reprezentatív szervezete között kötött, vonatkozó kollektív szerződésnek; továbbá annak alapelveként való rögzítését, hogy a tengerészeket csak olyan hajótulajdonosoknak közvetítik ki, akik a vonatkozó jogszabályoknak vagy kollektív szerződéseknek megfelelő szerződéses munkavállalási feltételeket kínálnak a tengerészeknek.

3. Fontolóra kell venni a Tagállamok és a releváns szervezetek közötti nemzetközi együttműködés ösztönzését, így például:

- (a) a rendszeres információcserét a tengerészeti ipar és a tengerészeti munkaerőpiac vonatkozásában kétoldalú, regionális és többoldalú alapon;
- (b) az információcserét a tengerészeti munkaügyi törvénykezés vonatkozásában;
- (c) a tengerészek toborzását és munkaközvetítését szabályozó iránymutatások, munkamódszerek és törvényi rendelkezések összehangolását;
- (d) a tengerészek nemzetközi toborzásával és munkaközvetítésével kapcsolatos eljárások és körülmények javítását; és
- (e) a munkaerő-tervezést, a tengerészek kínálati és keresleti piacának, valamint a tengerészeti ipar igényeinek figyelembe vételével.

2. FEJEZET – A FOGLALKOZTATÁS FELTÉTELEI

2.1 Szabály – A tengerészek munkaszerződései

Cél: Annak biztosítása, hogy a tengerészek tisztességes munkamegállapodással rendelkezzenek

1. A tengerész foglalkoztatására vonatkozó kikötéseket és feltételeket egyértelmű, írott, jogilag érvényesíthető szerződésben kell rögzíteni vagy hivatkozással abba belefoglalni, továbbá e kikötéseknek és feltételeknek összhangban kell állniuk a Szabályzatban rögzített előírásokkal.

2. Biztosítani kell, hogy a tengerészek munkaszerződéseit az egyes tengerészek olyan feltételek között fogadják el, amely feltételek szavatolják, hogy a tengerésznek lehetősége legyen a szerződésben foglalt kikötéseket és feltételeket áttekinteni és azokról tanácsot kérni, valamint szavatolják, hogy a tengerész e kikötéseket és feltételeket szabad akaratából fogadhassa el, mielőtt a szerződést aláírja.

3. A tengerészek munkaszerződései – az adott Tagállam nemzeti jogszabályaival és gyakorlatával összeegyeztethető mértékig – úgy értelmezendők, mint amelyek magukban foglalják valamennyi vonatkozó kollektív szerződést.

A2.1 Előírás – A tengerészek munkaszerződései

1. Valamennyi Tagállam köteles olyan jogszabályokat elfogadni, amelyek megkövetelik, hogy az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajók megfeleljenek az alábbiakban felsorolt követelményeknek:

- (a) az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajókon dolgozó tengerészek mindegyike rendelkezzen olyan tengerész munkaszerződéssel, amelyet egyrészt maga a tengerész, másrészt a hajótulajdonos vagy a hajótulajdonos valamely képviselője aláírt – illetve amennyiben a tengerész nem alkalmazott, akkor rendelkezzen más szerződéses vagy hasonló megállapodás létrejöttét igazoló bizonyítékkal –, és amely a jelen Egyezmény követelményeinek megfelelően tisztességes munka- és életkörülményeket biztosít a tengerész számára a hajón;
- (b) a tengerész munkaszerződést aláíró tengerészek számára legyen biztosítva a lehetőség arra, hogy a szerződést alaposan áttekinthessék és azzal kapcsolatban tanácsot kérhessenek, mielőtt aláírják, valamint legyen biztosítva valamennyi egyéb feltétel is, amely szükséges annak szavatolásához, hogy a tengerészek szabad akaratukból kötik meg a szerződést, jogaiknak és kötelezettségeiknek megfelelő ismerete mellett;
- (c) legyen a hajótulajdonos és az érintett tengerész birtokában is egy-egy eredeti, aláírással ellátott példány a tengerész munkaszerződésből;
- (d) történjenek intézkedések annak biztosítására, hogy a tengerészek – beleértve a hajóparancsnokot is – a fedélzeten könnyen megkaphassák a foglalkoztatásuk feltételeire vonatkozó egyértelmű információkat, és hogy ezen információk, beleértve a tengerészek munkaszerződésének egy példányát is, áttekintés céljából álljanak az illetékes hatóságok – az érintett kikötőkben működő illetékes hatóságokat is beleértve – tisztviselőinek rendelkezésére; és
- (e) a tengerészek kézhez kapjanak egy dokumentumot – az eddigi munkaviszonyaik jegyzékét –, amely a hajón való foglalkoztatásuk adatait rögzíti.

2. Amennyiben valamely kollektív szerződés alkotja a tengerész munkaszerződés egészét vagy részét, e kollektív szerződés egy példányát a fedélzeten kell hordozni. Amennyiben a tengerész munkaszerződés, illetve bármely vonatkozó kollektív szerződés nem angol nyelven készült, úgy a következőknek rendelkezésre kell állniuk angol nyelven is (kivéve azokon a hajókon, amelyek kizárólag belföldi utakon közlekednek):

- (a) a megállapodás szabványos változatának egy példánya; és
- (b) a kollektív szerződés azon részei, melyek az 5.2 Szabály értelmében a kikötő szerinti Állam által végzett ellenőrzés tárgyi hatálya alá esnek.

3. A jelen Előírás 1(e) bekezdésében említett dokumentum nem tartalmazhat semminemű megállapítást a tengerészek munkájának minőségére, illetve a tengerészek munkabérére vonatkozóan. A dokumentum formátumát, a rögzítendő adatok körét és ezen adatok rögzítésének módját a nemzeti jogszabályokban kell meghatározni.

4. Valamennyi Tagállam köteles olyan jogszabályokat elfogadni, amelyek meghatározzák az adott Tagállam nemzeti jogszabályainak hatálya alá tartozó valamennyi tengerész munkaszerződésben kötelezően rögzítendő részletek körét. A tengerész-munkamegállapodásoknak minden esetben tartalmazniuk kell az alábbiakban felsorolt adatokat:

- (a) a tengerész teljes neve, születési ideje vagy életkora, és születési helye;
- (b) a hajótulajdonos neve és címe;
- (c) a tengerész munkaszerződés aláírásának helye és ideje;
- (d) a munkakör, amelyben a tengerész foglalkoztatva lesz;

- (e) a tengerész munkabérének összege, vagy – ahol ez értelmezhető – a munkabér kiszámítására használt szabály;
- (f) a fizetett éves szabadság mennyisége, vagy – ahol ez értelmezhető – a kiszámítására használt szabály;
- (g) a megállapodás megszűnése és ennek feltételei, beleértve az alábbiakat is:
 - (i) amennyiben a megállapodás határozatlan időre jött létre, akkor azokat a feltételeket kell közölni, amelyek szerint az egyes felek a szerződést megszüntethetik, a kötelező felmondási idő megjelölésével együtt, mely időszak nem lehet rövidebb a hajótulajdonos számára, mint a tengerész számára;
 - (ii) amennyiben a szerződés határozott időre jött létre, akkor a lejártának napjaként meghatározott időpontot kell közölni; és
 - (iii) amennyiben a szerződés egyetlen hajóútra szólóan jött létre, akkor a rendeltetési kikötő nevét kell közölni, és annak az időnek a hosszát, amelynek a megérkezés után el kell telnie, mielőtt a tengerészt el lehet bocsátani;
- (h) a hajótulajdonos által a tengerész részére biztosítandó egészségügyi és társadalombiztosítási járulékok;
- (i) a tengerész repatriálásra való jogosultsága;
- (j) utalás a kollektív szerződésre, amennyiben van ilyen; és
- (k) a nemzeti jogszabályok által megkövetelt valamennyi egyéb részlet.

5. Valamennyi Tagállam köteles olyan jogszabályokat elfogadni, amelyek meghatározzák a tengerész munkaszerződés lejárata előtti megszűnése esetén a tengerész, illetve a hajótulajdonos részéről adandó kötelező legrövidebb felmondási időt. A kötelező legrövidebb felmondási időszakok hosszát a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel folytatott egyeztetéseket követően kell meghatározni, de semmi esetre sem lehetnek hét napnál rövidebbek.

6. A kötelező legrövidebb felmondási időnél rövidebb felmondási idővel is megszűnhet a szerződés olyan körülmények esetében, amelyek fennállása a nemzeti jogszabályok, előírások vagy a vonatkozó kollektív szerződések szerint indokoltá teszi a munkaszerződés rövidebb határidejű vagy azonnali felmondással történő megszüntetését. Az ilyen körülmények meghatározása során valamennyi Tagállam köteles biztosítani, hogy figyelembevételre kerüljön a tengerészek azon igénye, hogy munkamegállapodásukat rövidebb határidejű vagy azonnali felmondással is megszüntethessék, mégpedig szankciók elszenvedése nélkül, ha erre különleges családi események miatt vagy egyéb sürgős okból szükségük van.

B2.1 Útmutató – A tengerészek munkaszerződései

B2.1.1 Útmutató – Korábbi munkaviszonyok jegyzéke

1. Az A2.1 Előírás 1(e) bekezdésében említett jegyzékben – az eddigi munkaviszonyok jegyzékében – feljegyzendő adatok körének meghatározása során valamennyi Tagállam biztosítsa, hogy a jegyzék – angol nyelvre is lefordítva – elegendő információt tartalmazzon ahhoz, hogy birtokosa további munkáért folyamodhasson a segítségével, illetve hogy megfeleljen a felminősítéshez vagy előléptetéshez szükséges, tengeri szolgálatra vonatkozó követelményeknek. A tengerész elbocsátási könyve megfelelhet az említett Előírás 1(e) bekezdésében foglalt követelményeknek.

2.2 Szabály – Munkabérek

Cél: Annak biztosítása, hogy a tengerészek szolgálataikért fizetséget kapjanak

1. Valamennyi tengerészt rendszeres időközönként, a munkamegállapodásának mindenben megfelelően kell megfizetni a munkájáért.

A2.2 Előírás – Munkabérek

1. Valamennyi Tagállam köteles megkövetelni, hogy a lobogója alatt közlekedő hajókon dolgozó tengerészeknek járó összegeket egy hónapnál nem hosszabb időközönként fizessék ki, a vonatkozó kollektív szerződésnek megfelelően, ha van ilyen.

2. A tengerészek havonta kapjanak kimutatást az esedékes kifizetésekről és a kifizetett összegekről, beleértve a munkabért, a munkabéren felüli kifizetéseket, valamint a kifizetésnél használt valutaárfolyamot is, amennyiben a kifizetés nem a megállapodás szerinti pénznemben vagy átváltási árfolyamon történt.

3. Valamennyi Tagállam köteles megkövetelni, hogy a hajótulajdonosok tegyenek intézkedéseket – így például a jelen Előírás 4. bekezdésében foglaltakat – annak érdekében, hogy a tengerészek számára lehetőséget biztosítsanak arra, hogy a keresetük egészét vagy részét eljuttathassák a családjuknak, eltartott családtagjaiknak, vagy jogszabály szerinti kedvezményezettjeiknek.

4. Azok az intézkedések, amelyeket annak biztosítása érdekében kell megtenni, hogy a tengerészek eljuttathassák a keresetüket a családjuknak, a következőket foglalják magukban:

- (a) egy olyan rendszer létrehozását, amely lehetővé teszi a tengerészek számára, hogy alkalmazásba állásuk idején vagy alkalmazásuk folyamán, ha úgy kívánják, a munkabérük egy részét kijelölhessék a családjuk részére banki átutalással vagy hasonló módon rendszeres időközönként történő kiutalásra; és
- (b) annak megkövetelését, hogy a kijelölt munkabér-hányadok átutalása a kellő időben megtörténjen, közvetlenül a tengerész által megnevezett személy vagy személyek részére.

5. A jelen Előírás 3. és 4. bekezdése értelmében nyújtott szolgáltatásokért esetlegesen felszámított valamennyi díj összege legyen méltányos, a valutaátváltási arányszám pedig – amennyiben egyéb kikötés másképpen nem rendel – a nemzeti jogszabályokkal összhangban a mindenkori piaci értéknek vagy a hivatalos közleményben meghatározott értéknek feleljen meg, és semmiképpen ne legyen hátrányos a tengerészre nézve.

6. Valamennyi olyan Tagállam, amely a tengerészek munkabérét szabályozó nemzeti jogszabályokat léptet hatályba, köteles megfelelően figyelembe venni a Szabályzat B. részében foglalt útmutatást.

B2.2 Útmutató – Munkabérek

B2.2.1 Útmutató – Specifikus fogalmak meghatározása

1. A jelen Útmutató értelmében az alábbi fogalmak meghatározása a következő:

- (a) a *szakképzett tengerész* valamennyi olyan tengerészt jelenti, aki kellően szakképzetnek tekinthető a fedélzeti részlegben szolgáltatást teljesítő beosztásba tartozó hajósoktól megkövetelt bármely feladat ellátására – kivéve a felügyeleti vagy szakértői beosztásúak feladatait –, illetve aki a nemzeti jogszabályok, előírások, illetve gyakorlat, vagy valamely kollektív szerződés szerint szakképzett tengerésznek minősül;
- (b) az *alapszolgáltatás vagy alapszolgáltatás* a rendes munkaidőben végzett munkáért járó fizetséget jelenti, függetlenül attól, hogy az milyen elemekből tevődik össze; nem tartalmazza a ledolgozott túlórákért járó fizetség, a prémiumok, a járadékok, a fizetett szabadságok, illetve a fizetésen felüli bármely egyéb járandóságok összegét;
- (c) a *konzolidált (összevont) bér* az alapszolgáltatást és a fizetéshez kapcsolódó egyéb juttatásokat is tartalmazó munkabért vagy fizetést jelenti; a konzolidált bér tartalmazhatja az összes ledolgozott túlóráért járó térítést és a fizetéshez kapcsolódó valamennyi egyéb juttatást is, de az is lehetséges, hogy részleges konzolidálás formájában csak bizonyos juttatásokat tartalmazzon;
- (d) a *munkaidő* azt az időt jelenti, amelyben a tengerész a hajó részére történő munkavégzésre van kötelezve;
- (e) a *túlmunka* a rendes munkaidőn túlmenően ledolgozott időt jelenti.

B2.2.2 Útmutató – Kiszámítás és kifizetés

1. Azokra a tengerészekre vonatkozóan, akiknek a részére kifizetett összeg magában foglalja a ledolgozott túlórákért járó külön térítést:

- (a) a munkabér kiszámításához: a tengeren és a kikötőben ledolgozott rendes munkaidő ne haladja meg a napi nyolc órát;
- (b) a túlmunka kiszámításához: az alapszolgáltatás vagy alapszolgáltatás által lefedett heti rendes munkaidő óraszám a nemzeti jogszabályokban legyen meghatározva, ha azt kollektív szerződés nem szabja meg, de a heti 48 órát ne haladja meg; a kollektív szerződés rögzíthet más eljárást is, amely azonban nem lehet a fenténél kedvezőtlenebb;
- (c) a túlmunkáért járó térítés óradíjai ne legyenek alacsonyabbak az egy óráért járó alapszolgáltatás vagy alapszolgáltatás egy és egynegyedénél; a túlmunkáért járó térítés óradíjai a nemzeti jogszabályokban legyenek meghatározva, vagy kollektív szerződésekben, ha ez az adott esetre vonatkozatható; és
- (d) a hajóparancsnok vagy az általa kijelölt személy vezessen feljegyzést valamennyi ledolgozott túlóráról, és e feljegyzést a tengerész legfeljebb egy hónapos időközönként aláírásával ellenjegyezze.

2. Azokra a tengerészekre vonatkozóan, akiknek a munkabére teljes egészében vagy részlegesen konzolidált (összevont):

- (a) a tengerészek munkamegállapodása határozza meg egyértelműen, amennyiben ez helyénvaló, a tengerésztől a kapott járandóságok fejében elvárt munkaórák számát, valamint a konzolidált béren túlmenően neki járó valamennyi lehetséges további járadékot, és azok juttatásának feltételeit;
- (b) amennyiben a konzolidált bér fejében ledolgozott munkaidőn túlmenően teljesített túlórákért külön órabér kerül kifizetésre, úgy ez az órabér ne legyen kevesebb, mint a – jelen Útmutató 1. bekezdésében foglalt meghatározás szerinti – rendes munkaidőben ledolgozott óráknak megfelelő alap-órabér egy és egynegyede; ugyanez az alapelv

vonatkozzék azokra a túlórákra is, amelyek a konszolidált bérben benne foglaltnak;

- (c) az a járandóság, amely a teljesen vagy részlegesen konszolidált bérnek a – jelen Útmutató 1(a) bekezdésében foglalt meghatározás szerinti – rendes munkaidőben ledolgozott órákért járó részét képezi, ne legyen kevesebb, mint a hatályos előírások szerint megállapított minimálbér; és
- (d) a részlegesen konszolidált munkabérben részesülő tengerészek esetében – amint arról a jelen Útmutató 1(d) bekezdése rendelkezik – valamennyi ledolgozott túlóráról vezessenek feljegyzést, a feljegyzések pedig kerüljenek ellenjegyzésre.

3. A nemzeti jogszabályok, előírások, illetve a kollektív szerződések úgy is rendelkezhetnek, hogy a túlórákért, illetve a heti pihenőnapokon és a hivatalos munkaszüneti napokon végzett munkáért – ellentételezésül – legalább ezek mennyiségével egyenértékű szolgáltatón kívül töltött idő és hajón kívül töltött idő járjon, vagy pedig pótszabadság járjon az ilyen rendelkezések szerint esedékes járandóság vagy bármely egyéb ellentételezés helyében.

4. A hajótulajdonosok és a tengerészek reprezentatív szervezeteivel folytatott egyeztetéseket követően elfogadott nemzeti jogszabályok és előírások – illetve amennyiben ez az adott esetre vonatkozatható, a kollektív szerződések – vegyék figyelembe az alábbiakban felsorolt alapelveket:

- (a) az egyenlő értékű munkáért egyenlő díjazás illessen meg valamennyi olyan tengerészt, aki ugyanazon a hajón áll alkalmazásban, mégpedig faji hovatartozás, bőrszín, nemi, illetve vallási hovatartozás, politikai meggyőződés, származási hely vagy társadalmi háttér szerinti megkülönböztetés nélkül;
- (b) a tengerészek munkamegállapodását – amely meghatározza a hatályos munkabérek, illetve a munkabérek alapjául szolgáló hatályos arányszámokat – a hajó fedélzetén kell hordozni; a munkabérek összegével, illetve a munkabérek alapjául szolgáló arányszámokkal kapcsolatos információkat valamennyi tengerész számára hozzáférhetővé kell tenni, mégpedig vagy olyan módon, hogy a releváns információkat tartalmazó tájékoztatóból legalább egy aláírt, valamely általa beszélt nyelven lévő példányt a tengerész rendelkezésére bocsátanak, vagy olyan módon, hogy a megállapodás egy példánya a tengerészek számára hozzáférhető helyen kifüggesztésre kerül, vagy pedig valamely más megfelelő módon;
- (c) a munkabér törvényes fizetőeszközben kerüljön kifizetésre; amennyiben ez megfelelő, a munkabér banki átutalás, bankutalvány, postai csekk vagy pénzesutalvány útján is kifizethető;
- (d) a szerződéses viszony végeztével valamennyi esedékes járandóság kerüljön kifizetésre, mégpedig indokolatlan késedelem nélkül;
- (e) az illetékes hatóság rójon ki alkalmas büntetéseket, illetve egyéb megfelelő jóvátételi kötelezettségeket a hajótulajdonosokra, amennyiben azok indokolatlan késedelembe esnek az esedékes járandóságok maradéktalan megfizetésében, illetve ezirányú kötelességüket elmulasztják teljesíteni;
- (f) a munkabérek közvetlenül a tengerészek saját maguk által megjelölt bankszámláira kerüljenek átutalásra, kivéve abban az esetben, ha írásban másféle megoldást kérelmeznek;
- (g) a hajótulajdonos – a jelen bekezdés (h) albekezdése kikötéseinek fenntartása mellett – semmilyen módon ne korlátozza a tengerészek arra vonatkozó szabadságát, hogy hogyan rendelkeznek a járandóságaikkal;

- (h) a járandóságokból levonások csak a következő esetekben legyenek engedélyezhetőek:
 - (i) ha az adott levonást illetően a nemzeti jogszabályokban vagy valamely vonatkozó kollektív szerződésben kifejezett rendelkezés szerepel, és az adott levonás feltételeiről a tengerészt az illetékes hatóság által legmegfelelőbbnek ítélt módon tájékoztatták; és
 - (ii) ha a levonások végösszege nem haladja meg azt a határt, amelyet a nemzeti jogszabályok, illetve kollektív szerződések vagy bírósági határozatok az ilyen levonások esetére esetleg megállapítottak;
- (i) a tengerészek járandóságait a munkaviszonyba lépésükkel, illetve a munkaviszonyuk fenntartásával kapcsolatban ne sújtsák levonásokkal;
- (j) legyen tilos a tengerészekkel szemben bármilyen pénzbírság alkalmazása, kivéve azon pénzbírságokat, amelyek alkalmazására nemzeti jogszabályok, illetve kollektív szerződések vagy egyéb intézkedések adnak felhatalmazást;
- (k) az illetékes hatóság legyen jogosult ellenőrizni a hajó fedélzetén működő boltokat és szolgáltatásokat annak biztosítása érdekében, hogy azok méltányos és ésszerű árszabást alkalmazzanak az érintett tengerészek javára; és
- (l) addig a mértékig terjedően, amilyen mértékben a tengerészek munkabér-követelései és a munkaviszonyukkal kapcsolatban nekik járó egyéb összegekről szóló követeléseik nem biztosítottak a tengerizálogjogokról és jelzálogokról („International Convention on Maritime Liens and Mortgages”) szóló 1993. évi nemzetközi egyezmény rendelkezéseinek megfelelően, az ilyen követelések a munkavállalók igényeinek védelméről (a munkáltató fizetésektelensége esetén) szóló 1992. évi 173. sz. egyezmény rendelkezései szerint legyenek biztosítva.

5. A hajótulajdonosok és a tengerészek reprezentatív szervezeteivel folytatott egyeztetéseket követően valamennyi Tagállam hozzon létre eljárásokat a jelen Útmutatóban érintett bármely ügyel kapcsolatban emelt panaszok kivizsgálására.

B2.2.3 Útmutató – Minimálbér

1. Anélkül, hogy ez a kollektív tárgyalás szabadságának elvét hátrányosan érintené, a hajótulajdonosok és a tengerészek reprezentatív szervezeteivel folytatott egyeztetéseket követően valamennyi Tagállam hozzon létre a tengerészek minimálbérének meghatározására szolgáló eljárásokat. A hajótulajdonosok és a tengerészek reprezentatív szervezetei vegyenek részt az ilyen eljárások működtetésében.

2. Az ilyen eljárások létrehozása, valamint a minimálberek meghatározása során szenteljének kellő figyelmet a minimálbér meghatározásával kapcsolatos nemzetközi munkaügyi előírásoknak, továbbá az alábbi elveknek:

- (a) a minimálberek szintje vegye tekintetbe a tengerészeti foglalkoztatás természetét, a hajók személyzettel való ellátottságának szintjét, valamint a tengerészek rendes munkaidejét; és
- (b) a minimálberek szintje úgy legyen igazítva, hogy tekintetbe vegye a megélhetési költségekben, valamint a tengerészek szükségleteiben történt változásokat.

3. Az illetékes hatóság biztosítsa:

- (a) valamely felügyeleti rendszer és szankciók révén azt, hogy a munkabérek a megállapított arányszámoknál nem alacsonyabb arányszám vagy arányszámok szerint

kerülnek kifizetésre; és

- (b) hogy valamennyi tengerésznek, akit a minimálbérnél alacsonyabb arányszám szerint fizettek ki, lehetősége legyen kis költséggel járó és gyors bírósági eljárás vagy egyéb eljárás segítségével visszaszerezni azt az összeget, amivel a fizetése elmaradt a kívánt szinttől.

B2.2.4 Útmutató – A szakképzett tengerészek minimális havi alapfizetésének, illetve alaphérének összege

1. A szakképzett tengerésznek egy naptári hónapnyi szolgálataért járó alapfizetése, illetve alaphére ne maradjon el attól az összegtől, amelyet a Közös Tengerészeti Bizottság vagy más, a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgatótanácsa által meghatalmazott testület rendszeres időközönként meghatároz. Az Igazgatótanács döntését követően a főigazgató értesíti a Szervezet Tagállamait a módosított összegekről.
2. A jelen Útmutató egyetlen részét sem szabad úgy értelmezni, mint amely hátrányosan érintené a hajótulajdonosok vagy ezek szervezetei, valamint a tengerészek szervezetei között létrejött megállapodásokat a foglalkoztatásra vonatkozó, minimális előírásnak számító kikötések és feltételek szabályozásáról, feltéve, hogy ezen kikötéseket és feltételeket az illetékes hatóság is elismeri.

2.3 Szabály – Munkaidő és pihenőidő

Cél: Annak biztosítása, hogy a tengerészek szabályozott munkaidővel, illetve pihenőidővel rendelkezzenek

1. Valamennyi Tagállam köteles biztosítani, hogy a tengerészek munkaideje, illetve pihenőideje szabályozva legyen.
2. Valamennyi Tagállam köteles meghatározott időszakra vetítve megállapítani a munkaidő maximális mértékét vagy a pihenőidő minimális mértékét, oly módon, hogy az összhangban legyen a Szabályzat rendelkezéseivel.

A2.3 Előírás – Munkaidő és pihenőidő

1. A jelen Előírás szempontjából az alábbi kifejezések a következőket jelentik:
 - (a) a *munkaidő* azt az időt jelenti, amelyben a tengerész a hajó részére történő munkavégzésre kötelezett;
 - (b) a *pihenőidő* a munkaidőn kívüli időt jelenti; a kifejezés nem foglalja magában a munka közben tartott rövid szünetek idejét.
2. Valamennyi Tagállam köteles – a jelen Előírás 5.–8. bekezdéseiben előírt kereteken belül – megállapítani vagy a munkaidőnek azt a maximális óraszámát, amelyet egy adott időszakon belül nem szabad túllépni, vagy pedig a pihenőidőnek azt a minimális óraszámát, amelyet egy adott időszakon belül kötelező biztosítani.
3. Valamennyi Tagállam elismeri, hogy a tengerészek rendes munkaidejére vonatkozó előírásnak – más munkavállalókéhoz hasonlóan – a nyolcórás munkanapon, a heti egy pihenőnapon és a hivatalos munkaszüneti napok alkalmával kapott pihenőkön kell alapulnia. Mindazonáltal ez nem akadályoz meg egyetlen Tagállamot sem abban, hogy olyan eljárásokat állítson fel, amelyek révén engedélyezheti, illetve bejegyezheti a tengerészek rendes

munkaidejét a fenti előírásnál semmivel sem kedvezőtlenebb alapokon megállapító kollektív szerződéseket.

4. A nemzeti előírások megállapítása során valamennyi Tagállam köteles figyelembe venni azon veszélyeket, melyeket a tengerészek kimerültsége jelenthet, így különösen azoké a tengerészeké, akik feladatai a navigációs biztonságot, valamint a hajó biztonságos és veszélytelen üzemelését érintik.

5. A munkaidőre, illetve a pihenőidőre kötelezően vonatkozó korlátozások az alábbiak:

(a) a maximális munkaidő nem haladhatja meg:

- (i) a 14 órát bármely 24 órás időszakon belül; és
- (ii) a 72 órát bármely hétnapos időszakon belül;

vagy

(b) a minimális pihenőidő nem lehet kevesebb, mint:

- (i) tíz óra bármely 24 órás időszakon belül; és
- (ii) 77 óra bármely hétnapos időszakon belül.

6. A pihenőidő legfeljebb két rész-időszakra osztható, melyek közül az egyik időszak legalább hat óra hosszú kell legyen, a két egymást követő pihenőidőszak között eltelt idő hosszúsága pedig nem haladhatja meg a 14 órát.

7. A hajóvizsgálatokat, tűzoltási és mentőcsónak-gyakorlatokat, továbbá a nemzeti jogszabályokban és nemzetközi jogi aktusokban előírt egyéb gyakorlatokat olyan módon kell lefolytatni, hogy azok a lehető legkevésbé zavarják meg a pihenőidőszakokat, és ne okozzanak kimerültséget.

8. Amikor egy tengerészt rendkívüli munkára rendelnek ki – mert például egy gépállás kezelő nélkül marad –, kötelező a tengerész részére megfelelő pótlólagos pihenőidőszakot biztosítani, ha a munkára való kirendelések a rendes pihenőidejét zavarták meg.

9. Amennyiben erre vonatkozóan nincs hatályban kollektív szerződés vagy döntőbírói ítélet, illetve amennyiben az illetékes hatóság úgy határoz, hogy a hatályos kollektív szerződésben vagy döntőbírói ítéletben a jelen Előírás 7. vagy 8. bekezdésére vonatkozóan hozott rendelkezések elégtelenek, akkor az illetékes hatóság köteles meghatározni a megfelelő rendelkezéseket, amelyek elegendő pihenőidőt biztosítanak az érintett tengerészek számára.

10. Valamennyi Tagállam köteles megkövetelni, hogy valamely könnyen hozzáférhető helyen kifüggesztésre kerüljön a fedélzeti munkabeosztást tartalmazó táblázat, amely valamennyi beosztásra vonatkozóan tartalmazza legalább a következőket:

(a) a tengeri szolgálat és a kikötői szolgálat munkabeosztását; és

(b) a nemzeti jogszabályok, vagy a vonatkozó kollektív szerződések által megkövetelt maximális munkaidőt vagy minimális pihenőidőt.

11. A jelen Előírás 10. bekezdésében említett táblázatot szabványosított formában kell elkészíteni a hajó munkanyelvén vagy munkanyelvein, valamint angol nyelven.

12. Valamennyi Tagállam köteles megkövetelni, hogy a tengerészek napi munkaidejéről vagy napi pihenőidejéről folyamatos nyilvántartást vezessenek, annak érdekében, hogy lehetővé váljon a jelen Előírás 5.-től 11.-ig terjedő bekezdéseinek való megfelelés folyamatos ellenőrzése. A nyilvántartást az illetékes hatóság által – a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet esetleg rendelkezésre álló útmutatásainak figyelembe vételével – kialakított, szabványosított

formában, vagy a Szervezet által kialakított bármely szabványosított formában kell vezetni. A nyilvántartást a jelen Előírás 11. bekezdésében megkövetelt nyelveken kell vezetni. Valamennyi tengerésznek kapnia kell egy példányt a rá vonatkozó nyilvántartásból, melyet a hajóparancsnok vagy az általa meghatalmazott személy, továbbá a tengerész köteles aláírásával ellenjegyezni.

13. A jelen Előírás 5. és 6. bekezdésében foglaltak egyetlen Tagállamot sem akadályoznak meg abban, hogy olyan nemzeti jogszabályokat hozzon, vagy olyan eljárást állítson fel az illetékes hatósága számára, amelyek vagy amely révén jóvá lehet hagyni, illetve be lehet jegyezni olyan kollektív szerződéseket is, melyek az itt rögzített korlátozások tekintetében kivételeket engednek meg. Az ilyen kivételeknek a lehető legnagyobb mértékben követniük kell a jelen Előírás rendelkezéseit, de az őrszolgálatot ellátó tengerészek vagy a rövid utakon közlekedő hajókon dolgozó tengerészek számára gyakoribb vagy hosszabb szabadságolási időszakokat, illetve kiegészítő szabadság megítélését is elrendelhetik.

14. A jelen Előírásban foglaltak semmiképpen sem értelmezhetők úgy, hogy bármilyen mértékben csorbítanak a hajóparancsnoknak azon jogát, hogy a tengerésztől bármennyi órányi munka elvégzését megkövetelje a hajó, a hajón tartózkodó személyek vagy a rakomány biztonságának azonnali biztosítása érdekében, vagy a tengeren vészhelyzetben lévő egyéb hajóknak, illetve személyeknek való segítségnyújtás érdekében. Ennek megfelelően a hajóparancsnok jogosult felfüggeszteni a munkaidőre, illetve a pihenőidőre vonatkozó beosztást, és szükség szerint bármennyi órányi munka elvégzését megkövetelni a tengerésztől mindaddig, amíg a normális állapotokat helyre nem állították. A normális állapotok helyreállítását követő leghamarabbi alkalmas időpontban a hajóparancsnok köteles gondoskodni arról, hogy valamennyi tengerész, aki a beosztás szerinti pihenőidejében munkát végzett, megfelelő pihenőidőt kapjon.

B2.3 Útmutató – Munkaidő és pihenőidő

B2.3.1 Útmutató – Fiatalkorú tengerészek

1. A tengeren és a kikötőben a következő rendelkezések vonatkoznak valamennyi, 18. életévét be nem töltött fiatalkorú tengerészre:

- (a) a munkaidő ne haladja meg a napi nyolc órát, valamint a heti 40 órát, túlórában végzett munka pedig csak abban az esetben legyen megengedett, ha az biztonsági okokból elkerülhetetlen;
- (b) valamennyi étkezésre elegendő idő álljon rendelkezésre, és legalább egyórás szünet legyen biztosítva a napi főétkezésre; és
- (c) minden két órányi folyamatos munka után a lehető leghamarabb következzen egy 15 perces pihenő.

2. Kivételes esetben a jelen Útmutató 1. bekezdésében foglalt rendelkezések alkalmazása mellőzhető, amennyiben azok:

- (a) kivitelezhetetlennek bizonyulnak azokra a fedélzeti, gépházi vagy étkeztetési részlegben dolgozó fiatalkorú tengerészekre vonatkozóan, akiket őrszolgálatra osztottak be, vagy akik szolgálati jegyzék szerinti többműszakos munkavégzési rendszerben dolgoznak; illetve
- (b) hátráltatnák a fiatalkorú tengerészek előre megszabott programok és ütemtervek szerinti, hatékony képzését.

3. Az ilyen kivételes esetek – az okok megjelölésével együtt – kerüljenek nyilvántartásba vételre, a nyilvántartást pedig a hajóparancsnok lássa el aláírásával.
4. A jelen Útmutató 1. bekezdése nem menti fel a fiatalokú tengerészeket a valamennyi tengerészre vonatkozó azon általános kötelezettség alól, hogy bármely vészhelyzet esetén az A2.3 Előírás 14. bekezdése szerint munkát végezzenek.

2.4 Szabály – Szabadságra való jogosultság

Cél: Annak biztosítása, hogy a tengerészek megfelelő szabadságolásban részesüljenek

1. Valamennyi Tagállam köteles megkövetelni, hogy a lobogója alatt közlekedő hajókon alkalmazásban álló tengerészek – megfelelő feltételek mellett és a Szabályzat rendelkezéseinek megfelelően – fizetett éves szabadságot kapjanak.
2. Egészségük és jólétük biztosítása érdekében a tengerészeknek kötelező partraszállási eltávozásra engedélyt adni a beosztásuk üzemeltetési követelményeinek megfelelően.

A2.4 Előírás – Szabadságra való jogosultság

1. Valamennyi Tagállam köteles olyan jogszabályokat elfogadni, amelyek meghatározzák az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajókon szolgáló tengerészek éves szabadságára vonatkozó, minimálisan betartandó előírásokat, kellően figyelembe véve a tengerészek különleges szükségleteit is az éves szabadság tekintetében.
2. Az éves fizetett szabadságra való jogosultságot – bármely olyan kollektív szerződés, törvény vagy előírás fenntartása mellett, amely a tengerészek e vonatkozásban fennálló különleges szükségleteit is figyelembe vevő, megfelelő módszert ír elő a jogosultság mértékének kiszámítására – a munkaviszony minden egyes hónapjára vonatkozóan legalább 2,5 naptári napot alapul véve kell kiszámítani. A szolgálati idő hosszának kiszámítására használt módszert az egyes országok illetékes hatósága vagy megfelelő intézményrendszere köteles megszabni. A munkából való igazolt távollétek nem tekinthetők az éves szabadságba tartozónak.
3. Kötelező megtiltani a jelen Előírásban előírt minimális éves fizetett szabadságról való lemondást kikötő mindennemű szerződést, kivéve ezeknek az illetékes hatóság szabályozása által engedélyezett eseteit.

B2.4 Útmutató – Szabadságra való jogosultság

B2.4.1 Útmutató – A jogosultság mértékének kiszámítása

1. Az egyes országok illetékes hatósága vagy megfelelő intézményrendszere által meghatározandó feltételek szerint a munkakörön kívüli munkavégzés számítson bele a szolgálatban töltött időbe.
2. Az illetékes hatóság vagy valamely vonatkozó kollektív szerződés által meghatározandó feltételek szerint számítson bele a szolgálatban töltött időbe az, ha a tengerész valamely jóváhagyott tengerészeti szakképzési tanfolyamon való részvétel céljából, vagy betegség, sérülés, illetve szülési szabadság következtében van távol a munkából.

3. Az éves szabadság folyamán a tengerész fizetésének szintje legyen az adott tengerész rendes járandóságának szintjén, amint az a nemzeti jogszabályokban vagy a vonatkozó tengerész munkaszerződésben megállapításra került. Az egy évnél rövidebb időszakokra alkalmazott tengerészek esetében, illetve a munkaviszony megszűnése esetében a szabadságra való jogosultság mértéke arányosan kerüljön megállapításra.

4. Az alábbiak ne számítsanak az éves fizetett szabadság részének:

- (a) a lobogó szerinti Államban hivatalos és szokásos munkaszüneti napokként elismert napok, akár az éves fizetett szabadság idejére esnek, akár nem;
- (b) a betegségből, sérülésből vagy gyermekszülésből eredő munkaképtelenség időszakai, az egyes országok illetékes hatósága vagy megfelelő intézményrendszere által meghatározandó feltételek szerint;
- (c) az érvényes munkamegállapodás hatálya alá tartozó tengerésznek adott ideiglenes partraszállási eltávozás; és
- (d) bármilyen pótlólagos szabadság, az egyes országok illetékes hatósága vagy megfelelő intézményrendszere által meghatározandó feltételek szerint.

B2.4.2 Útmutató – Az éves szabadság kivétele

1. Az éves szabadság kivételének időzítését – hacsak azt előírás, kollektív szerződés, döntőbírói ítélet, vagy a nemzeti gyakorlattal összhangban lévő egyéb eszköz meg nem határozza – a hajótulajdonos állapítsa meg az érintett tengerészekkel vagy azok képviselőivel folytatott egyeztetést követően, és amennyire csak lehetséges, velük egyetértésben.

2. A tengerészeknek elvi szabály szerint álljon jogukban azon a helyen kivenni az éves szabadságukat, amelyhez szoros szálakkal kapcsolódnak; rendes körülmények között ez azonos azzal a hellyel, ahová jogosultság szerint repatriálni kell őket. A tengerészekről – beleegyezésük nélkül – ne követeljék meg, hogy ettől eltérő helyen vegyék ki a nekik járó éves szabadságukat, hacsak erről a vonatkozó tengerész munkaszerződés vagy a nemzeti jogszabályok másképp nem rendelkeznek.

3. Amennyiben a tengerészekről megkövetelik, hogy a jelen Útmutató 2. bekezdésében engedélyezett helytől eltérő egyéb helyen vegyék ki éves szabadságukat, akkor a tengerészek legyenek jogosultak ingyenesen utazni a szerződésük vagy toborzásuk helyéig, attól függően, hogy melyik esik közelebb az otthonukhoz; létfenntartási és egyéb közvetlenül kapcsolódó költségeik a hajótulajdonost terheljék; az utazással töltött időt pedig ne vonják le a tengerésznek járó éves fizetett szabadságból.

4. Az éves szabadságát töltő tengerész kizárólag a legsúlyosabb vészhelyzet esetén – és akkor is csak a tengerész saját beleegyezésével – legyen visszahívható a szolgálatba.

B2.4.3 Útmutató – A szabadságotóli időszak részekre bontása és összevonása

1. Az egyes országok illetékes hatósága által vagy megfelelő intézményrendszerén keresztül engedélyezhető az éves fizetett szabadság részekre bontása, illetve az egy évre vonatkozóan járó ilyen éves szabadság összevonása valamely következő szabadságotóli időszakkal.

2. A jelen Útmutató 1. bekezdésének fenntartásával, továbbá amennyiben a hajótulajdonos és az érintett tengerész vonatkozásában hatályos megállapodás másképpen nem rendelkezik, a jelen Útmutatóban ajánlott éves fizetett szabadság egyetlen, megszakítás nélküli időszakkól álljon.

B2.4.4 Útmutató – Fiatalkorú tengerészek

1. Különleges intézkedések bevezetését kell megfontolni azokra a 18. életévüket be nem töltött fiatalkorú tengerészekre vonatkozóan, akik valamely kollektív szerződés vagy tengerész munkaszerződés alapján hat hónapig vagy bármely egyéb rövidebb ideig szolgáltak szabadságolás nélkül valamely olyan hosszú járatú hajón, amely ezen időszak alatt nem tért vissza a tartózkodási hely szerinti országukba, és amely az út következő három hónapja során sem fog oda visszatérni. Ezen intézkedések állhatnak a fiatalkorú tengerészek térítésmentes repatriálásából a tartózkodási hely szerinti országukon belül az eredeti szerződötetésük helyére, abból a célból, hogy ott a megtett tengeri út alapján nekik járó szabadságot kivehessék.

2.5 Szabály – Repatriálás

Cél: Annak biztosítása, hogy a tengerészek képesek legyenek otthonukba hazatérni

1. A tengerészek jogosultak a térítésmentes (saját költségvállalásuk nélküli) repatriálásra a Szabályzatban foglalt körülmények fennállása esetén, valamint a Szabályzatban meghatározott feltételekkel.
2. Valamennyi Tagállam köteles megkövetelni, hogy a lobogója alatt közlekedő hajók mutassanak fel pénzügyi biztosítékokat annak szavatolása érdekében, hogy a tengerészek repatriálása a Szabályzatnak mindenben megfelelően történjék meg.

A2.5 Előírás – Repatriálás

1. Valamennyi Tagállam köteles biztosítani, hogy a lobogója alatt közlekedő hajókon tartózkodó tengerészek jogosultak legyenek a repatriálásra az alábbi körülmények fennállása esetén:
 - (a) ha a tengerész-munkamegállapodásuk a hajó külföldi tartózkodása közben jár le;
 - (b) ha a tengerész-munkamegállapodásukat megszünteti:
 - (i) a hajótulajdonos; vagy
 - (ii) alapos indokból kifolyólag maga a tengerész; továbbá
 - (c) abban az esetben, ha a tengerészek többé nem képesek ellátni a munkamegállapodásuk értelmében fennálló feladataikat, illetve az adott sajátságos körülmények között már nem várható el tőlük, hogy ellássák azokat.
2. Valamennyi Tagállam köteles biztosítani, hogy jogszabályai, illetve egyéb intézkedései vagy a kollektív szerződések olyan megfelelő rendelkezéseket tartalmazzanak, amelyek előírják az alábbiakban felsoroltakat:
 - (a) azokat a körülményeket, amelyek fennállása esetén a tengerészek jogosultak a jelen Előírás 1(b) és (c) bekezdéseinek megfelelő repatriálásra;
 - (b) a fedélzeten töltött szolgálati időszakok maximális időtartamát, amelynek elteltével a tengerész jogosult a repatriálásra – azzal a kikötéssel, hogy ezen időszakok hossza nem haladhatja meg a 12 hónapot; és
 - (c) a repatriáláshoz a hajótulajdonosok által megadandó jogosultságok pontos körét, beleértve azon jogosultságokat, amelyek a repatriálás célállomásaihoz, az igénybe vehető közlekedési eszközökhöz, a megtérítendő kiadási tételekhez, valamint a

hajótulajdonosok által teendő egyéb intézkedésekhez kapcsolódnak.

3. Valamennyi Tagállam köteles megtiltani a hajótulajdonosoknak azt, hogy a tengerészekről a munkaviszonyuk kezdetén a repatriálásuk költségeire vonatkozó előleg megfizetését követeljék meg; továbbá azt is, hogy a repatriálás költségeit a tengerészek munkabéréből vagy egyéb járandóságaiból történő levonás révén visszanyerjék, kivéve abban az esetben, ha a tengerészeiről – a nemzeti jogszabályoknak, egyéb intézkedéseknek, vagy a vonatkozó kollektív szerződéseknek megfelelően – bebizonyosodott, hogy tengerészi munkaviszonyából eredő kötelezettségeit illetően súlyos mulasztásba esett.

4. A nemzeti jogszabályok nem érinthetik hátrányosan a hajótulajdonosnak arra vonatkozó bármiféle jogát, hogy harmadik személyekkel fennálló szerződéses megállapodások értelmében visszanyerhesse a repatriálás költségeit.

5. Abban az esetben, ha valamely hajótulajdonos a repatriálásra jogosult tengerészek vonatkozásában elmulaszt intézkedéseket tenni a repatriálásra, vagy elmulasztja kifizetni a repatriálás költségeit, akkor:

- (a) annak a Tagállamnak az illetékes hatósága, amelynek lobogója alatt a hajó közlekedik, köteles biztosítani az érintett tengerészek repatriálását; amennyiben pedig az illetékes hatóság ennek a kötelezettségének nem tesz eleget, akkor az az állam, amelyből a tengerészeket repatriálni kell, illetve az az állam, amelynek a tengerészek az állampolgárai, jogosult biztosítani a repatriálásukat, és jogosult ennek költségeit megtéríttetni azzal a Tagállammal, amelynek a lobogója alatt a hajó közlekedik;
- (b) az a Tagállam, amelynek a lobogója alatt a hajó közlekedik, jogosult a tengerészek repatriálása során felmerült költségeit a hajótulajdonossal megtéríttetni;
- (c) a repatriálás költségei semmilyen esetben sem terhelhetik a tengerészeket, kivéve a jelen Előírás 3. bekezdésében foglalt rendelkezések szerint.

6. Az a Tagállam, amely a jelen Szabályzat értelmében megfizette a repatriálás költségeit, a vonatkozó nemzetközi jogi okmányok – így többek között a hajók feltartóztatásáról szóló 1999. évi Nemzetközi Egyezmény („International Convention on Arrest of Ships”) – figyelembe vételével jogosult feltartóztatni az érintett hajótulajdonos hajóit, illetve jogosult indítványozni azok feltartóztatását, mindaddig, amíg a költségek megtérítése a jelen Előírás 5. bekezdésének megfelelően meg nem történik.

7. Valamennyi Tagállam köteles elősegíteni az adott Tagállam valamely kikötőjét érintő, valamint valamely felségvizén vagy belvizén áthaladó hajókon szolgáló tengerészek repatriálását, továbbá a fedélzeten való pótlásukat is.

8. A fenti rendelkezés értelmében különösen egyetlen Tagállam sem tagadhatja meg a repatriálás jogát egyetlen tengerésztől sem a hajótulajdonos anyagi körülményeire való hivatkozással, és arra való hivatkozással sem, hogy a hajótulajdonos nem képes vagy nem hajlandó valamely tengerész pótlásáról gondoskodni.

9. Valamennyi Tagállam köteles megkövetelni, hogy a lobogója alatt közlekedő hajók a repatriálásra vonatkozó, hatályban lévő nemzeti rendelkezések egy – valamely megfelelő nyelven írt – példányát a fedélzeten hordozzák és a tengerészek számára elérhetővé tegyék.

B2.5 Útmutató – Repatriálás

B2.5.1 Útmutató – Jogosultság

1. A tengerészek legyenek jogosultak a repatriálásra:

- (a) az A2.5 Előírás 1(a) bekezdésében szabályozott esetben, a tengerész munkaszerződés rendelkezéseinek megfelelően megadott felmondási időszak lejártával;
- (b) az A2.5 Előírás 1 (b) és (c) bekezdéseiben szabályozott esetekben:
 - (i) a repatriálást szükségessé tevő betegség, sérülés vagy egyéb egészségi állapot esetén, amennyiben a tengerészeket egészségileg alkalmasnak nyilvánítják az utazás megtételére;
 - (ii) hajótörés esetén;
 - (iii) abban az esetben, ha a hajótulajdonos – mint a tengerészek munkáltatója – fizetésektelenségéből, a hajó eladásából, a hajó lajstromozásának megváltozásából, vagy bármely más hasonló okból kifolyólag nem képes a továbbiakban teljesíteni törvény szerinti vagy szerződésben vállalt kötelezettségeit;
 - (iv) abban az esetben, ha a hajó – a nemzeti jogszabályokban vagy a tengerészek munkamegállapodásában foglalt meghatározás szerinti – háborús övezetbe tart, és a tengerész nem adja beleegyezését ahhoz, hogy ő maga is a hajóval tartson; és
 - (v) abban az esetben, ha a munkaviszony valamely munkaügyi bírósági ítéletnek vagy kollektív szerződésnek megfelelően megszűnik vagy szünetel, illetve ha a munkaviszony bármely más hasonló okból kifolyólag megszűnik.

2. Annak meghatározása során, hogy mi legyen a fedélzeten töltött szolgálati időszakok maximális hossza, amelynek elteltével a tengerész a jelen Szabályzatnak megfelelően jogosult a repatriálásra, figyelembe kell venni a tengerészek munkakörnyezetét befolyásoló tényezőket. Valamennyi Tagállam igyekezzon ezeket a szolgálati időszakokat – ahol csak lehet – lerövidíteni a technológia változásainak és fejlődésének fényében; ebben valamennyi Tagállam útmutatásként használhatja a Közös Tengerészeti Bizottság e témában tett bármely ajánlását.

3. A repatriálásnak az A2.5 Előírás értelmében a hajótulajdonos által viselendő költségei foglalják magukban legalább az alábbiakban felsoroltak költségeit:

- (a) eljutás a jelen Útmutató 6. bekezdésének megfelelően a repatriálás célállomásaként kiválasztott helyre;
- (b) szállás és ételmezés attól a pillanattól kezdve, hogy a tengerész elhagyja a hajót, egészen addig, amíg meg nem érkezik a repatriálás célállomására;
- (c) fizetés és járadékok attól a pillanattól kezdve, hogy a tengerész elhagyja a hajót, egészen addig, amíg meg nem érkezik a repatriálás célállomására, feltéve, hogy a nemzeti jogszabályok vagy a kollektív szerződések ezt így rendelik;
- (d) a tengerész személyes poggyászának a repatriálás célállomásáig való elszállítása, 30 kg-ig terjedően; és
- (e) szükség szerint orvosi kezelés mindaddig, amíg a tengerész egészségileg alkalmas nem lesz arra, hogy elutazhasson repatriálásának célállomására.

4. A repatriálásra várva töltött idő, valamint a repatriáláshoz kapcsolódó utazással töltött idő ne kerüljön levonásra a tengerészeknek járó fizetett szabadság idejéből.

5. A hajótulajdonosokat kötelezzék arra, hogy mindaddig fedezzék a repatriálás költségeit, amíg az érintett tengerészek a jelen Szabályzat értelmében előírt valamelyik célállomáson partra nem szállnak, vagy megfelelő alkalmazásba nem állnak valamely olyan hajón, ami valamelyik ilyen célállomás felé tart.

6. Valamennyi Tagállam követelje meg a hajótulajdonosoktól, hogy a repatriálás érdekében teendő intézkedésekért – megfelelő és gyors eljárást biztosító eszközök révén – felelősséget vállaljanak. Az utazás módja rendes esetben a légi közlekedés legyen. Az egyes Tagállamok írják elő azoknak a célállomásoknak a körét, ahová a tengerészek repatriálhatók. A célállomások között szerepeljenek azok az országok, amelyekről úgy ítéltetik meg, hogy a tengerészek szoros szálakkal kapcsolódhatnak hozzájuk, beleértve:

- (a) azt a helyet, ahol a tengerész beleegyezett a szerződésbe;
- (b) a kollektív szerződésben meghatározott helyet;
- (c) a tengerész tartózkodási hely szerinti országot; illetve
- (d) bármely egyéb helyet, amelyet a szerződés idején kölcsönös megegyezéssel elfogadtak.

7. A tengerészeknek álljon jogában az előírt célállomások közül kiválasztani a repatriálásuk tényleges helyét.

8. A repatriálásra való jogosultság elévülhet, amennyiben az érintett tengerészek azt a nemzeti jogszabályokban vagy a kollektív szerződésekben meghatározandó ésszerű időszakon belül nem veszik igénybe.

B2.5.2 Útmutató – Végrehajtás a Tagállamok részéről

1. Azoknak a tengerészeknek, akik valamely külföldi kikötőben hátramaradtak, miközben repatriálásuk folyamatban van, minden lehetséges gyakorlati segítséget meg kell adni; abban az esetben pedig, ha közülük valamelyik tengerész repatriálása késedelmet szenved, az adott külföldi kikötő illetékes hatósága biztosítsa, hogy a lobogó szerinti Állam konzuli vagy helyi képviselője, valamint – attól függően, hogy ezek közül melyik a helyénvalóbb – a tengerész állampolgárság szerinti Állama vagy tartózkodási hely szerinti Állama erről haladéktalanul értesüljön.

2. Valamennyi Tagállam fordítson figyelmet arra, hogy megfelelő intézkedések vannak-e érvényben a következő esetekre vonatkozóan:

- (a) hogy azokat a külföldi ország lobogója alatt közlekedő hajón alkalmazásban álló tengerészeket, akiket nekik fel nem róható okokból kifolyólag valamely külföldi kikötőben partra tettek, visszaszállítsák:
 - (i) abba a kikötőbe, ahol az érintett tengerészt szerződtették; illetve
 - (ii) attól függően, hogy e kettő közül melyik a helyénvalóbb, a tengerész állampolgársága szerinti Állam vagy a tartózkodási helye szerinti Állam valamely kikötőjébe; illetve
 - (iii) valamely egyéb kikötőbe, amelyről a tengerész a hajóparancsnokkal vagy a hajótulajdonossal közösen megegyezett, az illetékes hatóság jóváhagyása vagy egyéb megfelelő biztosítékok mellett;
- (b) hogy orvosi ellátást és eltartást biztosítsanak azoknak a külföldi ország lobogója alatt közlekedő hajón alkalmazásban álló tengerészeknek, akiket valamely külföldi kikötőben partra tettek valamely olyan betegség vagy sérülés következtében, amelyet a hajó részére végzett szolgálat közben szereztek, de nem a saját szándékos kötelességmulasztásukból eredően.

3. Amennyiben a 18. életévüket be nem töltött fiatalokú tengerészekről – miután első hosszú járatú útjuk során már legalább négy hónapot szolgáltak valamely hajón – nyilvánvalóan bebizonyosodik, hogy nem alkalmasak a tengeri életre, akkor legyen a számukra biztosított a lehetőség arra, hogy térítésmentesen repatriálják őket az első olyan alkalmas érintett kikötőből, amelyben a lobogó szerinti Államnak, vagy az adott fiatalokú tengerész állampolgárság szerinti vagy tartózkodási hely szerinti Államának konzuli szolgálata működik. Valamennyi ilyen repatriálásról – annak okait is megadva – értesítsék azt a hatóságot, amely az érintett fiatalokú tengerészek számára kibocsátotta a tengerhajózási munkaviszonyba állásukat lehetővé tevő okiratokat.

2.6 Szabály – A hajó elpusztulása, illetve elsüllyedése esetén a tengerészeknek fizetendő kártalanítás

Cél: Annak biztosítása, hogy a tengerészek kártalanításban részesüljenek a hajó elpusztulása, illetve elsüllyedése esetén

1. A tengerészek megfelelő kártalanításra jogosultak a hajó elpusztulása, illetve elsüllyedése folytán bekövetkező sérülésekért, veszteségekért, valamint munkanélkülivé válásért.

A2.6 Előírás – A hajó elpusztulása, illetve elsüllyedése esetén a tengerészeknek fizetendő kártalanítás

1. Valamennyi Tagállam köteles olyan szabályokat alkotni, amelyek biztosítják, hogy valamennyi esetben, amikor bármely hajó elpusztul vagy elsüllyed, a hajótulajdonos köteles legyen az ilyen elpusztulásból, illetve süllyedésből eredő munkanélküliség esetére szóló segílyt fizetni a fedélzeten tartózkodó valamennyi tengerész számára.

2. A jelen Előírás 1. bekezdésében említett szabályok nem érinthetnek hátrányosan semmiféle egyéb – a hajó elsüllyedéséből, illetve megfenekléséből eredő veszteségekre, illetve sérülésekre vonatkozó – jogot, amellyel a tengerész az érintett Tagállam nemzeti jogszabályainak értelmében rendelkezik.

B2.6 Útmutató – A hajó elpusztulása, illetve elsüllyedése esetén a tengerészeknek fizetendő kártalanítás

B2.6.1 Útmutató – A munkanélküliségi segíly kiszámítása

1. A hajó elpusztulása vagy elsüllyedése folytán bekövetkező munkanélküliség esetén fizetendő segíly azokra a napokra szólóan kerüljön kifizetésre, amely napokon a tengerész ténylegesen munka nélkül maradt, mégpedig a munkaszerződés értelmében fizetendő munkabérré vonatkozó arányszámokkal megegyező mértékben; mindazonáltal a bármely tengerésznek fizetendő teljes kártalanítás összege az adott tengerész kéthavi munkabérének megfelelő összegre korlátozható.

2. Valamennyi Tagállam biztosítsa, hogy a tengerészeknek ugyanazon jogorvoslati lehetőségek álljanak rendelkezésükre az ilyen kártalanítások behajtása céljából, mint amelyek a szolgálatban megkeresett, de elmaradt munkabéruk behajtása céljából rendelkezésükre állnak.

2.7 Szabály – A személyzet létszámának szintje

Cél: Annak biztosítása, hogy a tengerészek olyan hajókon dolgozzanak, amelyek a biztonságos, hatékony és veszélytelen üzemeltetéshez elegendő személyzettel vannak ellátva

1. Valamennyi Tagállam köteles megkövetelni, hogy a lobogója alatt közlekedő valamennyi hajó elegendő számú tengerészt foglalkoztasson a fedélzetén, annak biztosítása érdekében, hogy a hajók üzemeltetése minden körülmények között biztonságosan, hatékonyan, valamint a veszélytelen működésre kellő figyelmet fordítva történjen, mindeközben szem előtt tartva a tengerészek kimerültségében rejlő veszélyeket, valamint az út sajátos természetét és körülményeit is.

A2.7 Előírás – A személyzet létszámának szintje

1. Valamennyi Tagállam köteles megkövetelni, hogy a lobogója alatt közlekedő valamennyi hajó elegendő számú tengerésszel a fedélzetén közlekedjen, annak biztosítása érdekében, hogy a hajók üzemeltetése biztonságosan, hatékonyan, valamint a veszélytelen működésre kellő figyelmet fordítva történjen. Valamennyi hajót olyan személyzettel kell ellátni, amely létszámát és tagjainak képesítését tekintve is alkalmas arra, hogy – az illetékes hatóság által kibocsátott, a biztonsághoz szükséges minimális személyzeti létszámra vonatkozó dokumentumnak, vagy azzal egyenértékű rendelkezésnek megfelelően – bármely üzemi körülmények között biztosítsa a hajó és a hajószemélyzet biztonságát és épségét, továbbá alkalmas arra is, hogy megfeleljen a jelen Egyezmény előírásainak.

2. A személyzeti létszám szintjeinek meghatározása, jóváhagyása, illetve módosítása során az illetékes hatóság köteles figyelembe venni a túlságosan hosszú munkaidő elkerülésének, illetve minimálisra csökkentésének szükségességét annak érdekében, hogy biztosítható legyen a megfelelő pihenés, és csökkenthető legyen a kimerültség veszélye, továbbá köteles figyelembe venni a vonatkozó nemzetközi jogi aktusokban – így különösen a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet jogi aktusaiban – a személyzeti létszám szintjét illetően lefektetett alapelveket.

3. A személyzeti létszám szintjeinek meghatározása során az illetékes hatóság köteles figyelembe venni a 3.2 Szabályban és az A3.2 Előírásaiban az élelmezéssel és étkeztetéssel kapcsolatban előírt valamennyi követelményt.

B2.7 Útmutató – A személyzet létszámának szintje

B2.7.1 Útmutató – A jogviták rendezése

1. Valamennyi Tagállam tartson fenn olyan hatékony, intézményesített hivatali rendszert, amely a hajón érvényes személyzeti létszámmal kapcsolatban felmerülő panaszok, illetve jogviták kivizsgálására és rendezésére szolgál, vagy győződjön meg arról, hogy ilyen rendszer létezik.

2. A hajótulajdonosok és a tengerészek szervezeteinek képviselői – egyéb személyek, illetve hatóságok közreműködésével vagy anélkül – vegyenek részt az ilyen intézményi rendszer működtetésében.

2.8 Szabály – Karrier- és készségfejlesztés, valamint a tengerészek munkalehetőségei

Cél: A karrier- és készségfejlesztés, valamint a tengerészek rendelkezésére álló munkalehetőségek ügyének előmozdítása

1. Valamennyi Tagállam köteles nemzeti iránymutatásokat kidolgozni abból a célból, hogy előmozdítsa a tengerészeti iparágban való foglalkoztatás ügyét, valamint abból a célból, hogy ösztönözze az adott Tagállam területén állandó lakhellyel rendelkező tengerészek rendelkezésére álló karrier- és készségfejlesztési lehetőségeket és munkalehetőségeik bővítését.

A2.8 Előírás – Karrier- és készségfejlesztés, valamint a tengerészek munkalehetőségei

1. Valamennyi Tagállam köteles olyan nemzeti iránymutatásokat kidolgozni, amelyek ösztönzik a tengerészek rendelkezésére álló karrier- és készségfejlesztési lehetőségek és munkalehetőségek bővülését, annak érdekében, hogy a tengerészeti iparág stabil és hozzáértő munkaerő-bázishoz jusson.

2. A jelen Előírás 1. bekezdésében említett iránymutatások céljául azt kell kitűzni, hogy segítsék a tengerészeket a kompetenciáik, képesítéseik és munkalehetőségeik körének bővítésében.

3. Valamennyi Tagállam köteles a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel folytatott egyeztetéseket követően világos célkitűzéseket megfogalmazni azoknak a tengerészeknek a részére nyújtott pályaválasztási tanácsadást, oktatást és képzést illetően – beleértve a folyamatos képzést is –, akik a hajók fedélzetén elsősorban a hajó biztonságos üzemeltetéséhez és navigációjához kapcsolódó feladatokat végeznek.

B2.8 Útmutató – Karrier- és készségfejlesztés, valamint a tengerészek munkalehetőségei

B2.8.1 Útmutató – A karrier- és készségfejlesztés, valamint a tengerészek rendelkezésére álló munkalehetőségek ügyének előmozdítására tett intézkedések

1. Az A2.8 Előírásban rögzített célkitűzések elérése érdekében hozott intézkedések között szerepelhetnek az alábbiak:

- (a) valamely hajótulajdonossal vagy a hajótulajdonosok valamely szervezetével kötött megállapodások, amelyek biztosítják a karrierfejlesztést és a készségek képzés útján való fejlesztését; illetve
- (b) olyan intézkedések, amelyek a szakképesítéssel rendelkező tengerészekről kategóriák szerint vezetett nyilvántartások vagy jegyzékek elkészítésén és karbantartásán keresztül segítik elő a foglalkoztatást; illetve
- (c) a tengerészek részére a fedélzetén és a szárazföldön rendelkezésre álló továbbképzési és oktatási lehetőségek előmozdítása abból a célból, hogy biztosítva legyen számukra készségeik fejlesztése és a továbbvihető kompetenciák megszerzése, mégpedig annak érdekében, hogy tisztességes munkát szerezhessenek és azt megtarthassák, továbbá hogy egyéni foglalkoztatási kilátásaikat javíthassák, valamint hogy megfelelhessenek a tengerészeti iparág változó technológiai követelményeinek és munkaerőpiaci feltételeinek.

B2.8.2 Útmutató – Tengerészek nyilvántartása

1. Amennyiben nyilvántartások vagy jegyzékek szabályozzák a tengerészek foglalkoztatását, úgy az ilyen nyilvántartások vagy jegyzékek tartalmazzák a tengerészek valamennyi foglalkozási kategóriáját a nemzeti jogszabályok, illetve gyakorlat, vagy a kollektív szerződések által meghatározandó módon.
2. Az ilyen nyilvántartásokban vagy jegyzékekben szereplő tengerészek elsőbbséget kell élvezzenek a tengerészként való szerződtetés tekintetében.
3. Az ilyen nyilvántartásokban vagy listákon szereplő tengerészekről követeljük meg, hogy – a nemzeti jogszabályok, illetve gyakorlat, vagy a kollektív szerződések által meghatározandó módon – álljanak rendelkezésre munkvégeztés céljából.
4. Az ilyen nyilvántartásokban vagy jegyzékekben szereplő tengerészek számát – a nemzeti jogszabályok által megengedett mértékig terjedően – rendszeres időközönként vizsgálják felül, hogy a tengerészeti iparág szükségleteihez igazított létszám-szinteket lehessen elérni.
5. Amennyiben szükségessé válik az ilyen nyilvántartásokban vagy jegyzékekben szereplő tengerészek számának csökkentése, akkor minden alkalmas intézkedést meg kell tenni annak érdekében, hogy elkerülhetők vagy minimálisra csökkenthetők legyenek a tengerészekre háruló káros hatások, figyelembe véve mindeközben az érintett ország gazdasági és társadalmi helyzetét.

3. FEJEZET – LAKÓTEREK, PIHENÉSI KÖRÜLMÉNYEK, ÉLELMEZÉS ÉS ÉTKEZTETÉS

3.1 Szabály –Lakóterek és pihenési körülmények

Cél: Annak biztosítása, hogy a tengerészek számára megfelelő lakóterek és pihenési körülmények álljanak rendelkezésre a fedélzeten

1. Valamennyi Tagállam köteles gondoskodni arról, hogy a lobogója alatt közlekedő hajók megfelelő lakótereket és pihenési körülményeket nyújtsanak és tartsanak fenn a fedélzeten dolgozó, vagy ott élő, illetve ott dolgozó és ott is élő tengerészek számára, összhangban a tengerészek egészségének és jólétének előmozdítására irányuló törekvésekkel.
2. A jelen Szabály végrehajtására vonatkozó Szabályzatban foglalt, a hajó szerkezetével és felszerelésével kapcsolatos követelmények kizárólag azokra a hajókra vonatkoznak, amelyeket a jelen Egyezménynek az adott Tagállamban való hatályba lépése napján vagy azt követően építettek. Az említett napot megelőzően épített hajókra vonatkozó szerkezeti és felszerelési követelmények, melyeket a hajószemélyzet elhelyezéséről szóló (módosított) 1949. évi 92. sz., valamint a hajószemélyzet elhelyezéséről (kiegészítő rendelkezések) szóló 1970. évi 133. sz. egyezmények tartalmazznak, továbbra is alkalmazhatók maradnak abban a mértékben, amely mértékben alkalmazhatók voltak az említett napot megelőzően az érintett Tagállam jogszabályainak, illetve gyakorlatának értelmében. Egy hajót azon a napon kell megépítettnek tekinteni, amely napon a hajó gerince lefektetésre kerül, vagy az építése ehhez hasonló szakaszba ér.
3. Amennyiben valamely rendelkezés kifejezetten eltérően nem rendel, a Szabályzat valamely módosítása értelmében fennálló, a tengerészek lakótereinek és pihenési körülményeinek biztosítására vonatkozó bármely követelmény csak azokra a hajókra vonatkozik, amelyek a módosításnak az adott Tagállamban történő hatályba lépése napján vagy azt követően épültek.

A3.1 Előírás – Lakóterek és pihenési körülmények

1. Valamennyi Tagállam köteles olyan jogszabályokat elfogadni, amelyek megkövetelik, hogy az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajók:

- (a) megfeleljenek egyes minimálisan betartandó előírásoknak annak biztosítása érdekében, hogy a fedélzeten dolgozó, ott élő, illetve ott dolgozó és ott is élő tengerészek mindennemű elhelyezése biztonságos és tisztességes legyen, továbbá megfeleljen a jelen Előírás vonatkozó rendelkezéseinek; és
- (b) ellenőrzésre kerüljenek az említett előírásoknak való kezdeti és folyamatos megfelelés biztosítása érdekében.

2. A jelen Előírás végrehajtását biztosító jogszabályok kidolgozása és alkalmazása során az illetékes hatóság – a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel való egyeztetést követően – köteles:

- (a) figyelembe venni a 4.3 Szabályt és a Szabályzat kapcsolódó rendelkezéseit az egészség- és biztonságvédelemre, valamint balesetmegelőzésre vonatkozóan, a hajón élő és ott is dolgozó tengerészek jellegzetes szükségleteinek fényében; és
- (b) megfelelő figyelmet szentelni a jelen Szabályzat B. részében foglalt útmutatásnak.

3. Az 5.1.4 Szabály értelmében megkövetelt ellenőrzéseket a következő esetekben kell lefolytatni:

- (a) a hajó lajstromozásakor, valamint átlajstromozásakor; illetve
- (b) ha a hajón a tengerészek lakótereiben lényeges változás történt.

4. Az illetékes hatóság köteles különös figyelmet fordítani a jelen Egyezményben meghatározott azon követelmények teljesítésének biztosítására, amelyek az alábbiakban felsoroltakat érintik:

- (a) a kabinok és egyéb lakóterek méreteit;
- (b) a fűtést és a szellőztetést;
- (c) a zajt, a rezgést és egyéb környezeti tényezőket;
- (d) a szaniter létesítményeket;
- (e) a világítást; és
- (f) a betegszobát.

5. Valamennyi Tagállam illetékes hatósága köteles megkövetelni, hogy az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajók feleljenek meg a hajófedélzeti elhelyezésre és szabadidős létesítményekre vonatkozó, minimálisan betartandó előírásoknak, amelyeket a jelen Előírás 6.–17. bekezdései tartalmaznak.

6. A lakóterekre vonatkozó általános követelményeket illetően:

- (a) a tengerészek elhelyezésére szolgáló valamennyi helyiségnek megfelelő belmagassággal kell rendelkeznie; a tengerészek elhelyezésére szolgáló valamennyi olyan területen, ahol teljes és akadálytalan mozgásra van szükség, a megengedett legkisebb belmagasság nem lehet alacsonyabb 203 centiméternél; az illetékes hatóság engedélyezheti a belmagasság kismértékű csökkentését a szállásterületeken belül bármely helyiségbenben vagy helyiség-részben, amennyiben meggyőződött arról, hogy ez a csökkentés:

- (i) ésszerűen indokolt; és
 - (ii) nem okoz kényelmetlenséget a tengerészeknek;
- (b) a tengerészek elhelyezésére szolgáló lakótereket megfelelően szigetelni kell;
 - (c) az „Életbiztonság a tengeren” tárgyú 1974. évi módosított Nemzetközi Egyezmény (a továbbiakban: „SOLAS Egyezmény”) 2(e) és (f) Szabályában foglalt meghatározás szerint személyhajónak minősülő hajók kivételével valamennyi hajón kötelező a hálólhelyiségeket a hajó közepén vagy hátulsó részén, a merülésvonal fölött elhelyezni – azzal a kitételrel, hogy kivételes esetekben, amikor a hajó mérete, típusa vagy rendeltetése miatt bármely egyéb elhelyezés kivitelezhetetlennek bizonyul, akkor a hálólhelyiségek elhelyezhetők a hajó elülső részén is, de semmi esetre sem az ütköző (kollíziós) válaszfal előtt;
 - (d) személyhajókon, valamint a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet a különleges rendeltetésű hajók biztonságára vonatkozó 1983. évi Szabályzatával (*Code of Safety for Special Purpose Ships*) és annak későbbi változataival összhangban épített különleges rendeltetésű hajókon (a továbbiakban: „különleges rendeltetésű hajók”) az illetékes hatóság engedélyezheti a hálólhelyiségeknek a merülésvonal alatti elhelyezését azzal a feltétellel, hogy a világítás és a szellőzés kialakítása megfelelően megtörtént, de a hálólhelyiségek semmi esetre sem helyezhetők el közvetlenül a szolgálati átjárók alatt;
 - (e) a rakterek és gépterek, illetve a hajókonyhák, élelmiszerraktárak, szárítólhelyiségek és közös használatú szaniterblokkok nem nyílhatnak közvetlenül akabinokba; a válaszfalak ilyen tereket a kabinoktól elválasztó részei, valamint a külső falak is megfelelő szilárdságú acélból vagy egyéb jóváhagyott, víz- és gáztömörséget biztosító anyagból készüljenek;
 - (f) a belső válaszfalak, faburkolatok és fém lemezburkolatok, padlók és összeeresztések megépítéséhez használt anyagok legyenek a célnak megfelelőek és járuljanak hozzá az egészséges környezet biztosításához;
 - (g) legyen biztosítva a megfelelő világítás és a megfelelően méretezett vízvezető hálózat; és
 - (h) a lakóterek, továbbá a pihenőhelyek és az étkeztetésre szolgáló helyiségek feleljenek meg a 4.3 Szabályban, valamint a Szabályzat kapcsolódó rendelkezéseiben foglalt, egészség- és biztonságvédelemre, valamint balesetmegelőzésre vonatkozó követelményeknek, tekintettel a veszélyes zaj- és rezgésterhelési szinteknek, valamint a hajón található egyéb környezeti tényezőknek és vegyszereknek való kitettség kockázatának csökkentésére, továbbá a tengerészek számára elfogadható munkahelyi és lakhatósági körülmények biztosítására.

7. A szellőzésre és a fűtésre vonatkozó követelményeket illetően:

- (a) a kabinok és étkezőhelyiségek szellőzése megfelelő legyen;
- (b) a hajókon – azok kivételével, amelyek rendszeresen olyan területen teljesítenek kereskedelmi utakat, ahol a mérsékelt éghajlati viszonyok ezt nem indokolják – légkondicionáló berendezéssel kell ellátni a tengerészek lakótereit, a különálló rádiófülkéket és a géptéri központi gépvezérlőhelyiséget;
- (c) valamennyi szaniterblokkot szabad térbe nyíló, a lakóterek egyéb részétől független szívószellőzéssel kell ellátni; és

(d) a megfelelő fűtésrendszeren keresztül biztosítani kell a megfelelő hőmérsékletet, kivéve azokon a hajókon, melyek kizárólag trópusi éghajlatú helyeken közlekednek.

8. A világításra vonatkozó követelményeket illetően – a személyhajókon engedélyezett speciális intézkedések függvényében – a kabinokat és az étkezőhelyiségeket természetes fénnel kell megvilágítani, és el kell látni megfelelő mesterséges fényforrással is.

9. Amennyiben a hajón szükséges az alvásra szolgáló szálláshelyek kialakítása, akkor a hálólhelyiségekre az alábbiakban felsorolt követelmények vonatkoznak:

(a) a személyhajók kivételével valamennyi hajón minden egyes tengerész számára egyéni hálólhelyiséget kell biztosítani; a 3000 tonnánál kisebb nettó űrtartalmú hajók, valamint a különleges rendeltetésű hajók esetében ezen követelmény tekintetében az illetékes hatóság mentességet ítélhet meg a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést követően;

(b) a férfiak és a nők részére külön hálólhelyiségeket kell biztosítani;

(c) a hálólhelyiségek megfelelő méretűek és jól felszereltek kell legyenek az ésszerűen elvárható kényelem biztosítása, valamint a rend és a tisztaság fenntartásának megkönnyítése érdekében;

(d) minden körülmények között biztosítani kell, hogy minden egyes tengerész számára külön hálólhely álljon rendelkezésre;

(e) a hálólhely minimális belső mérete 198 centiméter \times 80 centiméter legyen;

(f) a tengerészek számára kialakított, egy hálólhellyel rendelkező hálólhelyiségek alapterülete nem lehet kevesebb, mint:

(i) 4,5 négyzetméter a 3000 tonnánál kisebb nettó űrtartalmú hajókon;

(ii) 5,5 négyzetméter a 3000 vagy azt meghaladó, de 10 000 tonnánál kisebb nettó űrtartalmú hajókon;

(iii) 7 négyzetméter a 10 000 tonna vagy annál nagyobb nettó űrtartalmú hajókon;

(g) ugyanakkor annak érdekében, hogy biztosítható legyen az egy hálólhellyel rendelkező hálólhelyiségek kialakítása a 3000 tonnánál kisebb nettó űrtartalmú hajókon, a személyhajókon és a különleges rendeltetésű hajókon, az illetékes hatóság engedélyezheti a fentieknél kisebb beépített alapterülettel rendelkező helyiségek kialakítását is;

(h) a 3000 tonnánál kisebb nettó űrtartalmú hajókon – a személyhajók és a különleges rendeltetésű hajók kivételével – egy hálólhelyiségben legfeljebb két tengerész lehet elszállásolva; ezen hálólhelyiségek beépített alapterülete nem lehet 7 négyzetméternél kisebb;

(i) a személyhajókon és a különleges rendeltetésű hajókon a nem tiszti feladatokat ellátó tengerészek hálólhelyiségeinek beépített alapterülete nem lehet kisebb, mint:

(i) 7,5 négyzetméter a kétszemélyes helyiségek esetén;

(ii) 11,5 négyzetméter a háromszemélyes helyiségek esetén;

(iii) 14,5 négyzetméter a négyszemélyes helyiségek esetén;

- (j) a különleges rendeltetésű hajókon a hálólhelyiségek négynél több személy elszállásolására is alkalmasak lehetnek; az ilyen hálólhelyiségek beépített alapterülete nem lehet kisebb, mint 3,6 négyzetméter személyenként;
- (k) a hajókon – a személyhajók és a különleges rendeltetésű hajók kivételével – a tiszti feladatokat ellátó tengerészek hálólhelyiségeinek egy személyre jutó beépített alapterülete, amennyiben nem áll rendelkezésre külön szalon vagy dolgozószoba, nem lehet kisebb, mint:
 - (i) 7,5 négyzetméter a 3000 tonnánál kisebb bruttó űrtartalmú hajókon;
 - (ii) 8,5 négyzetméter a 3000 vagy azt meghaladó, de 10 000 tonnánál kisebb bruttó űrtartalmú hajókon;
 - (iii) 10 négyzetméter a 10 000 tonna vagy annál nagyobb bruttó űrtartalmú hajókon;
- (l) a személyhajókon, valamint a különleges rendeltetésű hajókon a tiszti feladatokat ellátó tengerészek számára biztosítandó beépített alapterület, amennyiben nem áll rendelkezésre külön szalon vagy dolgozószoba, a következő: az altisztek számára biztosítandó, egy személyre jutó beépített alapterület nem lehet kevesebb 7,5 négyzetméternél, a tisztek esetében pedig nem lehet kevesebb 8,5 négyzetméternél; a meghatározás szerint az altisztek az üzemeltetési szinten vannak, a tisztek pedig a vezetői szinten;
- (m) a hajóparancsnoknak, a gépüzemvezetőnek és az első tisztnek a saját külön hálólhelyiségén felül biztosítani kell egy-egy, az adott hálólhelyiséggel szomszédos szalont, dolgozószobát vagy ezzel egyenértékű további területet; ez alól a követelmény alól a 3000 tonnánál kisebb bruttó űrtartalmú hajókat az illetékes hatóság mentesítheti a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést követően;
- (n) a bútorzat minden egyes személy részére tartalmazzon egy tágas (legalább 475 literes) zárható ruhásszekrényt és egy 56 literesnél nem kisebb fiókot vagy azzal egyenértékű tárolóhelyet; amennyiben a fiók a ruhásszekrény része, akkor a ruhásszekrény teljes térfogata legalább 500 liter kell legyen; a ruhásszekrényben lennie kell egy polcnak, a szekrénynek pedig a magánszféra biztosítása érdekében a használója által zárhatónak kell lennie;
- (o) minden kabint el kell látni egy asztallal vagy íróasztallal, amely lehet rögzített, lehajtható vagy kihúzható lapú, valamint a szükség szerinti számban kényelmes ülőalkalmatossággal.

10. Az étkezőhelyiségekre vonatkozó követelményeket illetően:

- (a) az étkezőhelyiségeket a hálólhelyiségektől távol kell elhelyezni, a lehető legközelebb a hajókonyhához; ez alól a követelmény alól a 3000 tonnánál kisebb bruttó űrtartalmú hajóknak mentességet az illetékes hatóság a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést követően adhat; és
- (b) az étkezőhelyiségek kellően tágasak, kényelmesek, valamint megfelelően bútorozottak és felszereltek legyenek – beleértve a frissítőket szolgáltató, folyamatosan üzemelő berendezéseket is –, figyelembe véve az azokat egy időben használó tengerészek lehetséges számát; intézkedni kell – igény szerint – különálló, illetve közös étkezőhelyiségek kialakításáról.

11. A szaniterblokkokra vonatkozó követelményeket illetően:

- (a) valamennyi tengerész számára könnyű hozzáférést kell biztosítani a hajón a szaniterblokkokhoz, amelyeknek meg kell felelniük a minimális egészségügyi és higiéniai előírásoknak, valamint a kényelemre vonatkozó ésszerű követelményeknek; a férfiak és a nők részére külön közegészségügyi létesítményeket kell biztosítani;
- (b) szaniterblokkokat kell létesíteni a parancsnoki hídról, valamint a géptérből könnyen elérhető helyeken, illetve a géptéri vezérlőközpont közelében; ez alól a követelmény alól az illetékes hatóság mentességet adhat a 3000 tonnánál kisebb bruttó úrtartalmú hajóknak, a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést követően;
- (c) valamennyi hajón kötelező biztosítani, hogy hat vagy annál kevesebb olyan személyre, aki nem rendelkezik egyéni használatra szolgáló helyiségekkel, jusson a megfelelő helyeken legalább egy illemhely, egy mosdókagyló és egy fürdőkád vagy zuhanyzó, vagy mindkettő;
- (d) a személyhajók kivételével a hajókon minden kabint fel kell szerelni meleg és hideg folyó édesvízzel ellátott mosdókagylóval, kivéve, amennyiben az adott helyiséghez tartozó külön fürdőszoba fel van szerelve ilyen mosdókagylóval;
- (e) az olyan személyhajók esetében, amelyek általában négy óránál nem hosszabb utakat tesznek meg, az illetékes hatóság fontolóra veheti, hogy speciális intézkedéseket hozzon, vagy csökkentse a kötelezően előírt létesítmények számát; és
- (f) meleg és hideg folyó édesvíz legyen elérhető minden mosdóhelyen.

12. A betegszobára vonatkozó követelményeket illetően: azokon a három napnál hosszabb útra induló hajókon, amelyekben 15 vagy annál több tengerész van, kötelező olyan külön betegszobát biztosítani, amely kizárólag gyógyászati célra használható; az illetékes hatóság enyhítheti ezt a követelményt a parti kereskedelemmel foglalkozó hajók esetében; a fedélzeti kórházi helyiségek jóváhagyása során az illetékes hatóság köteles biztosítani, hogy azok minden időjárási körülmények között könnyen megközelíthetőek legyenek, kényelmes szállást biztosítsanak a bent tartózkodók számára, és elősegítsék, hogy a bent tartózkodók azonnali és megfelelő ápolásban részesüljenek.

13. Megfelelően elhelyezett és felszerelt mosodai létesítményeket kell rendelkezésre bocsátani.

14. Valamennyi hajón lennie kell egy vagy több helynek a nyílt fedélzeten, ahol a tengerészek akkor tartózkodhatnak, amikor nincsenek szolgálatban; az ilyen helyeknek a hajó méretét, valamint a hajón tartózkodó tengerészek számát figyelembe véve megfelelő nagyságúnak kell lenniük.

15. Valamennyi hajón lennie kell külön irodáknak vagy egy közös hajóirodának a fedélzeti és a gépszolgálat használatára; a 3000 tonnánál kisebb bruttó úrtartalmú hajóknak az illetékes hatóság mentességet adhat ez alól a követelmény alól a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést követően.

16. A szúnyogok által ellepelt kikötőket rendszeresen látogató hajókat fel kell szerelni az illetékes hatóság által előírt megfelelő berendezésekkel.

17. A tengerészek számára megfelelő szabadidős létesítményeket, szórakozási lehetőségeket és szolgáltatásokat kell biztosítani, amelyek alkalmasak a hajón élő és dolgozó tengerészek különleges szükségleteinek kielégítésére, és a fedélzeten valamennyi tengerésznek szolgálatára állnak, figyelembe véve a 4.3 Szabályt, továbbá a Szabályzat kapcsolódó

rendelkezéseit az egészség- és biztonságvédelemre, valamint a balesetmegelőzésre vonatkozóan.

18. Az illetékes hatóságnak meg kell követelnie, hogy valamennyi hajón gyakori ellenőrzések folyjanak a hajóparancsnok által vagy az ő felhatalmazása alapján, annak biztosítása érdekében, hogy a tengerészek lakótereit tiszták, normálisan lakhatóak, valamint jól karbantartott állapotúak legyenek. Minden ilyen ellenőrzés eredményeit rögzíteni kell, és a feljegyzéseket megtekintés céljából elérhetővé kell tenni.

19. Olyan hajók esetében, ahol felmerül annak szükségessége, hogy – diszkrimináció nélkül – figyelembe vegyék a különböző és eltérő vallási és társadalmi gyakorlatot követő tengerészek érdekeit, az illetékes hatóság a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést követően engedélyezheti a jelen Előírástól való, tisztességesen alkalmazott eltéréseket, azzal a feltétellel, hogy az ilyen eltérések nem eredményeznek összességükben annál kedvezőtlenebb lehetőségeket nyújtó létesítményeket, mint amelyek a jelen Előírás alkalmazásából adódnának.

20. Valamennyi Tagállamnak jogában áll – a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést követően – ésszerűen indokolt esetben mentességet adni a 200 tonnánál kisebb nettó ürtartalmú hajóknak – figyelembe véve a hajó méretét, valamint a hajón tartózkodó személyek létszámát – a jelen Előírás alábbiakban felsorolt rendelkezéseiben foglalt követelményekkel összefüggésben:

(a) 7(b), 11(d) és 13. bekezdések; és

(b) 9(f) bekezdés, és a 9. bekezdés albekezdései (h)-tól (l)-ig bezárólag, csak a beépített alapterületre vonatkozóan.

21. A jelen Előírás követelményeire vonatkozóan kizárólag akkor lehet bármiféle mentességet adni, ha a mentesség megadását a jelen Előírás kifejezetten engedi, és akkor is csak olyan konkrét körülmények között, amelyek az adott mentesség megadását egyértelműen, alapos érvek szerint indokolják, azzal a kikötéssel, hogy a tengerészek egészsége és biztonsága nem sérülhet.

B3.1 Útmutató –Lakóterek és pihenési körülmények

B3.1.1 Útmutató – Tervezés és építés

1. A hálólhelyiségek és az étkezőhelyiségek külső válaszfalait megfelelően kell szigetelni. Minden gépi berendezés burkolatát, valamint a hajókonyhák és a hő termelődésével járó tevékenységre szolgáló egyéb területek falát alkotó határoló válaszfalakat megfelelő szigeteléssel kell ellátni, ahol fennáll annak a lehetősége, hogy eredő hőhatások érik a szomszédos szálláshelyeket vagy átjárókat. Szintén intézkedéseket kell tenni a gőz- vagy melegvíz-elágazóvezetékek (vagy mindkettő) hőhatásai ellen való védelem biztosítása érdekében.

2. A kabinokat, étkezőhelyiségeket, pihenőhelyiségeket és a személyzeti helyiségek területén lévő folyosókat megfelelően szigetelni kell a páralecsapódás, illetve a túlmelegedés megelőzése érdekében.

3. A panelek felülete, a válaszfalak és a mennyezet burkolata könnyen tisztán tartható felületű anyagból készüljön. Nem használhatók olyan szerkezetek, melyek élőhelyet nyújthatnak a kártevőknek.

4. A kabinok és az étkezőhelyiségek belső paneljei, válaszfalainak és mennyezetének burkolata könnyen tisztán tartható, világos színű legyen, a felület kiképzése pedig tartós, nem mérgező anyaggal történjen.

5. A tengerészek elhelyezésére szolgáló valamennyi lakótér padlója jóváhagyott anyagból és kivitelben készüljön, legyen csúszásmentes felületű, a nedvességnek ellenálló, valamint könnyen tisztán tartható.

6. Amennyiben a padlózat többkomponensű anyagból készül, a falak mentén az illesztéseket résmentes kivitelben kell elkészíteni.

B3.1.2 Útmutató – Szellőzés

1. A kabinok és az étkezőhelyiségek szellőzőrendszerét ellenőrzés alatt kell tartani annak érdekében, hogy a levegő kielégítő állapotát fenntartsák, valamint minden időjárási és éghajlati viszony közepette biztosítva legyen a megfelelő légmozgás.

2. Az akár központi, akár egyedi egységekből álló légkondicionáló rendszereket úgy kell megtervezni, hogy:

(a) a külső levegő állapotához képest kielégítő hőmérsékletű és relatív páratartalmú levegőt biztosítsanak, valamennyi légkondicionált területen elégséges számú levegőcserét tegyenek lehetővé, figyelembe vegyék a tengeri üzemeltetés sajátos jellemzőit, és ne keltsenek túl nagy zajt, illetve rezgést; és

(b) lehetővé tegyék a könnyű tisztíthatóságot és fertőtlenítést a fertőző betegségek terjedésének megakadályozása, illetve megfékezése érdekében.

3. A jelen Útmutató fenti bekezdéseiben előírt légkondicionáló berendezések és egyéb, szellőzést támogató eszközök üzemeltetéséhez szükséges villamos energia mindig álljon rendelkezésre, ha tengerészek élnek vagy dolgoznak a hajón, és ha a körülmények ezt megkívánják. Ugyanakkor ezt a villamos energiát a kimaradás esetére szolgáló tartalék áramforrásból nem szükséges biztosítani.

B3.1.3 Útmutató – Fűtés

1. A tengerészek elhelyezésére szolgáló szálláshelyek fűtésrendszere mindig üzemeljen, ha tengerészek élnek vagy dolgoznak a hajón, és ha használatát a körülmények megkívánják.

2. Valamennyi olyan hajón, ahol szükség van fűtésrendszerre, a fűtést meleg vízzel, meleg levegővel, elektromos árammal, gőzzel vagy ezekkel egyenértékű módon kell megoldani. Ugyanakkor a személyzeti helyiségekben a hőátvitel anyagaként gőz nem használható. A személyzeti helyiségekben a fűtésrendszer legyen képes kielégítő hőmérséklet fenntartására a hajó közlekedése során valószínűsíthetően előforduló normális időjárási és éghajlati viszonyok közepette. Az ehhez szükséges előírást az illetékes hatóság határozza meg.

3. A radiátorokat és egyéb fűtőberendezéseket úgy kell elhelyezni és – amennyiben szükséges – védőburkolattal ellátni, hogy elkerülhető legyen a tűz és egyéb veszélyek kockázata, valamint a bentlakók számára se jelentsenek kényelmetlenséget.

B3.1.4 Útmutató – Világítás

1. Valamennyi hajón a tengerészek lakótereiben villamos világítást kell biztosítani. Amennyiben a világításhoz nem áll rendelkezésre két, egymástól független áramforrás, akkor vészvilágítást kell biztosítani megfelelően kialakított lámpákkal vagy világítótestekkel.

2. A kabinokban villamos árammal működő olvasólámpát kell felszerelni minden egyes hálólhely fejrésze fölé.
3. A természetes és mesterséges megvilágításra vonatkozó megfelelő előírásokat az illetékes hatóságnak kell meghatározni.

B3.1.5 Útmutató – Hálólhelyiségek a kabinokban

1. A hajón megfelelően kell kialakítani és elhelyezni a hálólhelyeket, olyan kényelmessé téve azokat a tengerészek, valamint az őket esetleg kísérő partnerük számára, amennyire csak lehetséges.
2. A bentlakók számára az ésszerű mértékű kényelem biztosítása, valamint a rend és a tisztaság fenntartásának megkönnyítése érdekében a kabinok hálólhelyiségeit illemhelyet is tartalmazó privát fürdőszobával kell tervezni és felszerelni, amennyiben a hajó mérete, tervezett tevékenysége, illetve szerkezete, belső elrendezése alapján ez ésszerű és kivitelezhető.
3. A lehetőségekhez mérten a tengerészek hálólhelyiségeit úgy kell beosztani, hogy az őrszolgálatot ellátó váltások külön legyenek, és a nappal dolgozó tengerészek ne lakjanak egy helyiségben az őrszolgálatot ellátókkal.
4. Tengerészaltizti feladatokat ellátó tengerészek esetében két személynél több ne legyen egy hálólhelyiségben elszállásolva.
5. Megfontolandó az A3.1 Előírás 9(m) bekezdésében foglalt lehetőség kiterjesztése a második géptisztra, amennyiben ez kivitelezhető.
6. A hálólhelyek, valamint a zárható szekrények, fiókos szekrények és székek által elfoglalt területet is bele kell számítani a beépített alapterületbe. Nem számítanak azok a kicsi vagy szabálytalan alakú terek, amelyek nem növelik ténylegesen a szabad mozgásra alkalmas teret, és amelyekben nem lehet bútort elhelyezni.
7. Az ágyak legfeljebb kétszintűek lehetnek; a hajó oldala mentén elhelyezett ágyak esetében nem alakítható ki emeletes elrendezés ott, ahol a hálólhely fölött oldalablak található.
8. A kétszintes ágy alsó hálólhelye nem lehet a padlótól számítva 30 centiméternél alacsonyabban; a felső hálólhelyet az alsó hálólhely alja és a fedélzeti gerenda alsó éle közötti távolság körülbelül felénél kell elhelyezni.
9. A hálólhelyek vázszerkezete és – ha van ilyen – biztonsági peremdeszkája, jóváhagyott anyagból készüljön, amely kemény, sima, és nagy valószínűséggel ellenáll a korróziónak és a kártevőknek.
10. Amennyiben a hálólhelyek építéséhez csővázis szerkezetet használnak, a csöveket teljesen le kell zárni, és mentesnek kell lenniük a kártevők által esetleg hozzáférhető perforációktól.
11. Valamennyi hálólhelyet el kell látni kényelmes, rugalmas csillapító hatású aljjal rendelkező matraccal vagy kombinált rugalmas csillapító hatású matraccal, beleértve a rugós aljat vagy rugós matracot is. A matrac és a rugalmas csillapító hatású párnázat jóváhagyott anyagból készüljön. Nem szabad olyan töltőanyagot használni, amelybe a kártevők nagy valószínűség szerint megtelepedhetnének.
12. Amennyiben egy hálólhely egy másik fölött helyezkedik el, a felső hálólhely alsó matraca, illetve rugós alja alá pormentes aljat kell illeszteni.
13. A bútortzat sima és kemény anyagból készüljön, amely nem hajlamos a vetemedésre és a

korrózióra.

14. A hálólhelyiségek ablakait el kell látni függönnyel vagy azzal egyenértékű árnyékolással az oldalablakok miatt.

15. A hálólhelyiségeket fel kell szerelni tükörrel, egy kis szekrénnyel a tisztálkodószerek számára, egy könyvespolccal és elegendő mennyiségű ruhaakasztóval.

B3.1.6 Útmutató – Étkezőhelyiségek

1. Az étkezők lehetnek közös vagy különálló helyiségek. Az erre vonatkozó döntést a tengerészek és a hajótulajdonosok képviselőivel történt egyeztetést, valamint az illetékes hatóság jóváhagyását követően lehet meghozni. Figyelembe kell venni olyan tényezőket, mint például a hajó mérete és a tengerészek különböző kulturális, vallási és szociális szükségletei.

2. Amennyiben különálló étkezőhelyiségeket kell kialakítani a tengerészek számára, akkor legyenek különálló étkezőhelyiségek:

(a) a hajóparancsnok és a tisztek; valamint

(b) a tengerészaltisztek és a többi tengerész számára.

3. A hajókon – a személyhajók kivételével – a tengerészek étkezőhelyiségeinek beépített alapterülete ne legyen kisebb 1,5 négyzetméternél személyenként, ahol is a személyek száma a tervezett befogadóképességben kerül meghatározásra.

4. Az étkezőhelyiségeket minden hajón annyi asztallal és megfelelő, rögzített vagy mozgatható székekkel kell ellátni, amennyi elegendő a helyiségeket egy időben használó tengerészek várható legnagyobb létszámának elhelyezésére is.

5. Mindenkor, amikor tengerészek tartózkodnak a hajón, rendelkezésre kell állnia:

(a) egy könnyen megközelíthető hűtőszekrénynek, amely az étkezőhelyiség(ek)et használó valamennyi személy számára elegendő tárolóhellyel rendelkezik;

(b) forró italok készítésére alkalmas eszközöknek; és

(c) hideg vizet szolgáltatató berendezéseknek.

6. Ahol a rendelkezésre álló tárolóhelyiségek nem közelíthetők meg az étkezőhelyiségekből, ott a konyhaedények és evőeszközök tárolására megfelelő zárható szekrényeket, az eszközök elmosogatásához pedig megfelelő berendezéseket kell biztosítani.

7. Az asztallapok, valamint az ülőhelyek ülőfelületei nedvességálló anyagból készüljenek.

B3.1.7 Útmutató – Szaniterhelyiségek

1. A mosdókagylók és a fürdőkádak megfelelő méretűek legyenek és olyan jóváhagyott anyagból készüljenek, amelynek sima felülete nem hajlamos a repedésre, a lepattogzásra és a korrózióra.

2. Valamennyi illemhely egy egységes, elfogadott minta alapján készüljön, és legyen biztosítva elegendő öblítővíz vagy más egyéb alkalmas öblítési módszer, például levegő, ami mindig rendelkezésre áll és más rendszerektől függetlenül működtethető.

3. Azok a szaniterhelyiségek, amelyek egynél több személy használatára készülnek, a következőknek feleljenek meg:

- (a) a padló jóváhagyott, tartós, nedvességálló anyagból készüljön, és megfelelő vízvezető hálózattal rendelkezzen;
 - (b) a válaszfalak acélból vagy egyéb jóváhagyott anyagból készüljenek, és a fedélzet szintje felett legalább 23 centiméter magasságig vízmentesek legyenek;
 - (c) a helyiség rendelkezzen megfelelő világítással, fűtéssel és szellőzéssel;
 - (d) az illemhelyek a hálóhelyiségektől és a mosdóktól kényelmes távolságra, de azoktól elkülönítve kerüljenek kialakításra, anélkül, hogy közvetlenül megközelíthetők lennének a hálóhelyiségekből, vagy a hálóhelyiségeket az egyéb megközelítési lehetőséggel nem rendelkező illemhelyekkel összekötő átjárókból; jelen követelmény nem vonatkozik arra az esetre, ha az illemhely két olyan hálóhelyiség között képez egy helyiséget, amelyekben összesen nem több mint négy tengerész lakik; és
 - (e) ahol egy helyiségben több illemhely is van, ezek megfelelő válaszfalakkal legyenek elválasztva egymástól a diszkréció biztosítása érdekében.
4. A tengerészek részére biztosított mosodai létesítmények legyenek felszerelve:
- (a) mosógépekkel;
 - (b) szárítógépekkel vagy megfelelően fűtött és szellőztetett szárítoszobákkal; és
 - (c) vasalókkal és vasalódeszkákkal, illetve azokkal egyenértékű eszközökkel.

B3.1.8 Útmutató – betegszobák

1. A betegszobákat úgy kell megtervezni, hogy lehetővé tegyék a konzultációt és az orvosi elsősegélynyújtást, valamint elősegítsék a fertőző betegségek terjedésének megelőzését.
2. A bejárat, a hálóhelyek, a világítás, a szellőzés, a fűtés és a vízellátás elhelyezését, elrendezését úgy kell megtervezni, hogy biztosítsa a betegek kényelmét és megkönnyítse kezelésüket.
3. A betegszobai hálóhelyek szükséges számát az illetékes hatóságnak kell előírnia.
4. Vagy a betegszoba részeként, vagy annak közvetlen közelében külön szaniterhelyiséget kell biztosítani a betegszobában elhelyezett kizárólagos használatára. Az ilyen betegszoba tartalmazzon legalább egy illemhelyet, egy mosdókagylót, és egy fürdőkádat vagy zuhanyzót.

B3.1.9 Útmutató – Egyéb létesítmények

1. Amennyiben a gépszemélyzet részére külön öltözőhelyiségek állnak rendelkezésre, azokat:
 - (a) a géptéren kívül, de onnan könnyen megközelíthető helyen kell elhelyezni; és
 - (b) személyes használatra szolgáló, zárható öltözőszekrényekkel kell ellátni, valamint fürdőkádakkal, zuhanyzókkal vagy mindkettővel, továbbá meleg és hideg folyó édesvízzel ellátott mosdókagylókkal.

B3.1.10 Útmutató – Ágynemű, konyhaedények és evőeszközök, valamint egyéb rendelkezések

1. Valamennyi Tagállam vegye fontolóra a következő alapelvek alkalmazását:

- (a) a tiszta ágyneműt és az edényeket, evőeszközöket a hajótulajdonos bocsássa rendelkezésre valamennyi tengerész számára, hogy azokat a hajón teljesített szolgálatuk ideje alatt a fedélzeten használják, a tengerészek pedig legyenek felelősek ezen javaknak a hajóparancsnok által meghatározott időpontokban, valamint a hajón teljesített szolgálati idejük lejártával egyidejűleg történő visszaszolgáltatásáért;
- (b) az ágynemű jó minőségű legyen, a tányérok, csészek és egyéb evőeszközök pedig jóváhagyott anyagokból készüljenek, melyeket könnyű tisztítani; és
- (c) a törülközőket, a szappant és a toalettpapírt a hajótulajdonos biztosítsa valamennyi tengerész számára.

B3.1.11 Útmutató –Pihenési körülmények, valamint a levelezést és a hajólátogatást érintő intézkedések

1. A pihenési körülményeket és szolgáltatásokat gyakran felül kell vizsgálni, hogy megfelelőségük biztosítva legyen, különös tekintettel a tengerészek változó szükségleteire, melyek a technika, az üzemeltetés terén, vagy a hajózási ipar egyéb területein bekövetkezett fejleményekből fakadnak.
2. A pihenőhelyiségek berendezése tartalmazzon legalább egy könyvespolcot, valamint olvasásra, írásra és – ahol kivitelezhető – társasjátékok játszására szolgáló alkalmatosságokat.
3. A pihenőhelyiségek tervezésével kapcsolatban az illetékes hatóság vizsgálja meg a büfé létesítésének lehetőségét.
4. Szintén megvizsgálandó az alábbi lehetőségeknek a tengerészek számára térítésmentesen történő biztosítása, ahol ez kivitelezhető:
 - (a) dohányzóhelyiség;
 - (b) televíziózás és rádióműsorok hallgatása;
 - (c) filmvetítések, az utazás hosszúságának megfelelő mennyiségű filmből álló készlettel, melyet – szükség szerint – ésszerű időközönként le kell cserélni;
 - (d) sportfelszerelések, beleértve a testedző gépeket, asztali játékokat és fedélzeti játékokat is;
 - (e) úszásra alkalmas létesítmények, ahol ez lehetséges;
 - (f) szakmai és egyéb könyveket is tartalmazó könyvtár, amelynek készlete az utazás hosszúságának megfelelő nagyságú, és a készletet elfogadható időközönként lecserélik;
 - (g) szabadidős kézműves tevékenységekre alkalmas létesítmények;
 - (h) villamos készülékek, így például rádió, televízió, képmagnó, DVD/CD-lejátszó, személyi számítógép és szoftver, valamint felvételre és lejátszásra alkalmas kazettás magnetofon;
 - (i) ahol ez helyénvaló, bárak biztosítása a fedélzeten a tengerészek számára, hacsak ez nem ellentétes az adott nemzeti, vallási vagy társadalmi szokásrendszerrel; és
 - (j) ésszerű hozzáférés a hajót a szárazfölddel összekapcsoló telefonvonalhoz, valamint – ahol ilyen van – az e-mailezési és internetezési lehetőséghez, azzal a kikötéssel, hogy az ezen szolgáltatások használata fejében esetleg fizetendő díjaknak ésszerű mértékűnek kell lenniük.

5. Mindent meg kell tenni annak biztosítása érdekében, hogy a tengerészek leveleinek továbbítása a lehető legmegbízhatóbb és leggyorsabb legyen. Megfontolandó az is, hogy intézkedések történjenek arra nézve, hogy a tengerészek mentesülhessenek az extra postaköltség megfizetése alól, amennyiben önhibájukon kívül a leveleket új címre átirányítva kell kézbesíteni.

6. Megfontolandó olyan intézkedések bevezetése, amelyek – valamennyi vonatkozó nemzeti és nemzetközi jogszabály fenntartásával – biztosítják, hogy minden olyan esetben, amikor ez lehetséges és ésszerűen elfogadható, a tengerészek mihamarabb engedélyt kapjanak arra, hogy látogatóként fogadják a hajójuk fedélzetén a partnereiket, rokonaikat és barátait, ha a hajó kiköt. Ezen intézkedéseknek meg kell felelniük a biztonsági ellenőrzésekre vonatkozó valamennyi kívánalomnak.

7. Megfontolandó, hogy a tengerészek lehetőséget kapjanak arra, hogy alkalmanként egy-egy útra elkísérje őket a partnerük, amennyiben ez kivitelezhető és ésszerűen elfogadható. E partnereknek rendelkezniük kell megfelelő baleset- és megbiztosítással; a hajótulajdonos adjon meg minden segítséget a tengerészeknek az ilyen biztosítások megkötéséhez.

B3.1.12 Útmutató – A zaj- és rezgésterhelés megelőzése

1. Az elhelyezésre szolgáló, a szabadidős, valamint az étkeztetésre szolgáló létesítmények a lehető legtávolabb legyenek elhelyezve a hajtógépektől, a kormánygéptértől, a fedélzeti csörlőktől, a szellőző-, fűtő- és légkondicionáló berendezésektől, valamint az egyéb zajos gépektől és felszerelésektől.

2. Hangszigetelést vagy egyéb megfelelő hangelnyelő anyagokat kell alkalmazni a válaszfalak, mennyezetek és padlók burkolatánál és felületi kiképzésénél a zajos helyiségekben, továbbá önzáró, zajszigetelő ajtókat a gép berendezések elhelyezésére szolgáló helyiségekben.

3. A géptereket és gépek elhelyezésére szolgáló egyéb helyiségeket – amennyiben ez kivitelezhető – hangszigetelt központi vezérlőhelyiségekkel kell felszerelni a gépszemélyzet számára. A munkaterületeket, így például a gépjavító műhelyt, amennyire csak lehet, szigeteléssel kell védeni a géptér általános zajától, és intézkedni kell a gépek üzemeltetése során keletkező zaj csökkentéséről.

4. A munka- és lakóterületek megengedett zajszintje feleljen meg a zajterhelésnek való kitettség szintjeiről szóló, a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet által kiadott nemzetközi irányelveknek – beleértve a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet által 2001-ben kiadott, *Környezeti tényezők a munkahelyen (Ambient factors in the workplace)* című eljárási kézikönyvben foglalt irányelveket is –, továbbá amennyiben ez alkalmazható, a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet ajánlásaiban foglalt konkrét védelmi szinteknek is, valamint bármely későbbi, módosításokat vagy kiegészítéseket tartalmazó jogi okmányoknak is a hajókon elfogadható zajszintek vonatkozásában. A vonatkozó jogi aktus egy-egy angol nyelvű vagy a hajón használatos munkanyelven lévő példányát a hajón kell tartani, és hozzáférhetővé kell tenni a tengerészek számára.

5. A lakó-, pihenő-, illetve étkeztetésre szolgáló helyiségeket nem szabad túlzott rezgésnek kitenni.

3.2 Szabály – Élelmezés és étkeztetés

Cél: Annak biztosítása, hogy a tengerészek számára jó minőségű élelmiszer és ivóvíz álljon rendelkezésre szabályozott higiéniai körülmények között

1. Valamennyi Tagállam köteles biztosítani, hogy a lobogója alatt közlekedő hajókon megfelelő minőségű, tápértékű és mennyiségű élelmiszert és ivóvizet szállítsanak és szolgáljanak fel, melynek megfelelően fedeznie kell a hajó élelmiszer- és ivóvízigényét, valamint figyelembe kell vennie a kulturális és vallási különbségeket.
2. A hajón szolgáló tengerészeket szerződésük időtartama alatt térítésmentesen kell élelmiszerral ellátni.
3. A hajószakácsként alkalmazott tengerészeknek, akik felelősek az ételek elkészítéséért, megfelelő képzettséggel és végzettséggel kell rendelkezniük a hajón betöltött pozíciójuk elfoglalásához.

A3.2 Előírás – Élelmezés és étkeztetés

1. Valamennyi Tagállam köteles olyan jogszabályokat, illetve egyéb intézkedéseket érvénybe léptetni, amelyek minimálisan betartandó előírásokat állapítanak meg az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajók tekintetében az élelmiszer és az ivóvíz mennyiségét és minőségét, valamint a tengerészeknek felszolgált ételekre vonatkozó étkeztetési előírásokat illetően; továbbá valamennyi Tagállam köteles oktatási tevékenységet folytatni a jelen bekezdésben hivatkozott előírások mind szélesebb körű ismeretének és alkalmazásának előmozdítása érdekében.
2. Valamennyi Tagállam köteles biztosítani, hogy a lobogója alatt közlekedő hajók megfeleljenek az alábbiakban felsorolt, minimálisan betartandó előírásoknak:
 - (a) az élelmiszer- és ivóvízkészletek legyenek megfelelőek a mennyiség, tápérték, minőség és változatosság szempontjából, tekintetbe véve a hajón tartózkodó tengerészek számát, vallási szükségleteit és kulturális szokásait az élelmiszerekre vonatkozóan, valamint az utazás hosszúságát és természetét;
 - (b) az étkeztetési részleg elrendezése és felszerelése olyan legyen, ami lehetővé teszi a tengerészek ellátását megfelelő, változatos és tápláló ételekkel, melyeket higiénikus körülmények között készítenek el és szolgálnak fel; és
 - (c) az étkeztetési részleg személyzete rendelkezzen a pozíciója betöltéséhez szükséges, megfelelő képzettséggel, vagy kapja meg a megfelelő kioktatást.
3. A hajótulajdonosok kötelesek biztosítani, hogy a hajószakácsként szerződtetett tengerészek az érintett Tagállam jogszabályaiban megfogalmazott követelményeknek megfelelően rendelkezzenek a megfelelő képzettséggel és végzettséggel, és minősüljenek alkalmasnak a pozíció betöltésére.
4. A jelen Előírás 3. bekezdése értelmében rögzített követelmények foglalják magukban az illetékes hatóság által jóváhagyott vagy elismert képzési tanfolyam elvégzését, amely tanfolyamnak legyen része a gyakorlati szakácsművészet, az élelmiszer- és személyi higiénia, az élelmiszertárolás, a készletgazdálkodás, a környezetvédelem, valamint az étkeztetésre vonatkozó egészségügyi és munkavédelmi szabályok.
5. A tíz főnél kevesebb előírt személyzettel üzemelő hajók esetében – amelyeknél a személyzet létszámából vagy a hajó kereskedelmi tevékenységének jellegéből adódóan az illetékes hatóság eltekinthet a teljeskörűen képesített szakács szerződtetésének

követelményétől – csak olyan személyek foglalkozhatnak élelmiszer-feldolgozással a hajókonyhán, akik kiképzésben vagy kioktatásban részesültek többek között az élelmiszer- és személyi higiénianak, valamint az élelmiszerkezelésnek és -tárolásnak a hajókon érvényes szabályaira vonatkozóan.

6. Kivételes esetben, kényszerítő erejű körülmények között az illetékes hatóság felmentést adhat ki, amely lehetővé teszi egy nem teljeskörűen képesített szakács alkalmazását valamely meghatározott hajón, mégpedig valamely meghatározott és korlátozott időszakra vonatkozóan, vagy a legközelebbi alkalmas érintett kikötőig, vagy egy hónapnál nem hosszabb időtartamra, mindezt azzal a feltétellel, hogy az a személy, akinek a részére a felmentést kibocsátották, már kiképzésben vagy kioktatásban részesült többek között az élelmiszer- és személyi higiénianak, valamint az élelmiszerkezelésnek és -tárolásnak a hajókon érvényes szabályaira vonatkozóan.

7. A megfelelés folyamatos fenntartására szolgáló, az 5. Fejezetben megfogalmazott eljárásokkal összhangban az illetékes hatóság köteles megkövetelni, hogy a hajóparancsnok által vagy az ő felhatalmazása alapján olyan ellenőrzések folyjanak a hajókon, amelyek gyakoriak, jól dokumentáltak, és kiterjednek a következőkre:

- (a) az élelmiszer- és ivóvízkészletekre;
- (b) az élelmiszer és az ivóvíz tárolására és kezelésére használt valamennyi területre és felszerelésre; és
- (c) az ételek elkészítésére és felszolgálására használt hajókonyhai és egyéb felszerelésekre.

8. Olyan tengerész, aki nem töltötte be a 18. életévét, hajószakácsként nem alkalmazható, nem szerződthető, és nem is dolgozhat ilyen beosztásban.

B3.2 Útmutató – Élelmezés és étkeztetés

B3.2.1 Útmutató – Ellenőrzések, oktatás, kutatás és publikációs tevékenység

1. Az illetékes hatóság – együttműködve egyéb megfelelő ügynökségekkel és szervezetekkel – gyűjtsön naprakész információkat a táplálkozástudomány tárgyköréből és az élelmiszerek beszerzési, tárolási, minőségmegőrzési, főzési és tálalási módszereiről, különös tekintettel a hajók fedélzetén történő étkeztetés követelményeire. Ezeket az információkat térítésmentesen vagy ésszerű áron elérhetővé kell tenni a hajókra való élelmiszerkészletek és felszerelések gyártói és kereskedői részére, a hajóparancsnokok, eleségtárosok, szakácsok részére, valamint a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezetei részére. E célból a propaganda megfelelő formáit kell használni, így például kézikönyveket, brosúrákat, plakátokat, táblázatokat, vagy kereskedelmi folyóiratokban elhelyezett hirdetéseket.

2. Az illetékes hatóság adjon ki ajánlásokat az élelmiszerpazarlás elkerülése, a megfelelő higiéniai előírások fenntartásának elősegítése, valamint a lehető legkellemesebb munkakörülmények biztosítása érdekében.

3. Az illetékes hatóság a megfelelő ügynökségekkel és szervezetekkel közösen dolgozza ki az oktatási segédanyagokat és a fedélzeti tájékoztató anyagokat a megfelelő élelmiszerellátás és étkeztetési szolgáltatás biztosításának módszereit illetően.

4. Az illetékes hatóság szoros együttműködésben dolgozzon a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel, valamint az élelmiszerekkel és az egészségüggyel foglalkozó nemzeti, illetve helyi hatóságokkal, továbbá szükség szerint vegye igénybe ezen hatóságok szolgáltatásait.

B3.2.2 Útmutató – Hajószakácsok

1. Egy tengerész csak akkor legyen hajószakácsnak minősíthető, amennyiben:

- (a) legalább az illetékes hatóság által előírandó minimális ideig szolgált a tengeren, mely időszak azonban különböző is lehet, figyelembe véve a meglévő releváns végzettséget, illetve munkatapasztalatot;
- (b) az illetékes hatóság által előírt vizsgát letette, vagy azzal egyenértékű vizsgát tett valamely jóváhagyott szakácsképző tanfolyamon.

2. Az előírt vizsgát levezetheti, továbbá a bizonyítványt kiadhatja közvetlenül az illetékes hatóság, vagy az illetékes hatóság ellenőrzése mellett valamely jóváhagyott, szakácsképzést folytató iskola is.

3. Az illetékes hatóság gondoskodjon arról, hogy – amennyiben ez helyénvaló – elismerésre kerüljenek a jelen Egyezményt vagy a hajószakácsok képzéséről szóló 1946. évi (69. sz.) egyezményt ratifikáló egyéb Tagállamok által kiadott, illetve egyéb jóváhagyott testületek által kiadott, hajószakács-képzést igazoló bizonyítványok.

4. FEJEZET – EGÉSZSÉGVÉDELEM, ORVOSI ELLÁTÁS, JÓLÉTI ELLÁTÁS ÉS TÁRSADALOMBIZTOSÍTÁSI VÉDELEM

4.1 Szabály – Orvosi ellátás a hajón és a parton

Cél: A tengerészek egészségének védelme és az orvosi ellátáshoz való mielőbbi hozzáférésük biztosítása a hajó fedélzetén és a parton

1. Valamennyi Tagállam köteles gondoskodni arról, hogy a lobogója alatt közlekedő hajókon valamennyi tengerész egészségének védelme megfelelő intézkedésekkel biztosítva legyen, és a hajón történő munkavégzés ideje alatt valamennyien hozzájussanak az azonnali és megfelelő orvosi ellátáshoz.

2. A jelen Szabály 1. bekezdése értelmében biztosítandó egészségvédelmet és ellátást elvi szabály szerint térítés nélkül kell a tengerészek rendelkezésére bocsátani.

3. Valamennyi Tagállam köteles gondoskodni arról, hogy a területén közlekedő hajókon lévő, azonnali orvosi ellátásra szoruló tengerészek hozzáférhessenek az adott Tagállam szárazföldi egészségügyi létesítményeihez.

4. A fedélzeti egészségvédelemnek és orvosi ellátásnak a Szabályzatban rögzített követelményei között az olyan intézkedésekre vonatkozó előírások is megtalálhatók, mely intézkedéseknek az a céljuk, hogy a tengerészek részére biztosítsák a szárazföldi munkások számára általában elérhető egészségvédelemmel és orvosi ellátással a lehető legnagyobb mértékben megegyező szolgáltatásokat.

A4.1 Előírás – Orvosi ellátás a hajó fedélzetén és a parton

1. Valamennyi Tagállam köteles gondoskodni arról, hogy a lobogója alatt közlekedő hajók fedélzetén dolgozó tengerészek egészségvédelmét és orvosi ellátását – az alapvető fogászati ellátást is beleértve – biztosító olyan intézkedéseket foganatosítson, amelyek:

- (a) biztosítják, hogy a tengerészek vonatkozásában alkalmazásra kerüljön valamennyi, a feladataik szempontjából releváns, foglalkozási egészségvédelemre és orvosi ellátásra vonatkozó általános rendelkezés, valamint valamennyi, kifejezetten a hajófedélzeten végzett munkára vonatkozó speciális rendelkezés;
- (b) biztosítják, hogy a tengerészek részére rendelkezésre álljanak a szárazföldi munkások számára általában elérhető egészségvédelemmel és orvosi ellátással a lehető legnagyobb mértékben megegyező szolgáltatások, beleértve a szükséges gyógyszerekhez, diagnózis és kezelés céljára szolgáló orvosi felszerelésekhez és létesítményekhez, valamint orvosi információkhoz és orvosi szakértelemhez való mielőbbi hozzáférést is;
- (c) feljogosítják a tengerészeket, hogy az érintett kikötőkben – amennyiben ez a gyakorlatban kivitelezhető – késedelem nélkül felkeressenek valamely képzett orvost vagy fogászt;
- (d) biztosítják, hogy a tengerészek a hajó fedélzetén, illetve idegen kikötőben partra szállva térítés nélkül vehessék igénybe az orvosi ellátást és az egészségvédelmi szolgáltatásokat, olyan mértékben, amennyire ez a Tagállam nemzeti jogszabályaival és gyakorlatával összeegyeztethető; és
- (e) nem korlátozódnak beteg vagy sérült tengerészek kezelésére, hanem megelőző jellegű intézkedéseket, így például az egészséges életmód elősegítését célzó, illetve egészséges életmódra nevelő programokat is tartalmaznak.

2. Az illetékes hatóság köteles az orvosi jelentéshez rendszeresített szabványos űrlapot bevezetni a hajóparancsnokok, illetve az érintett szárazföldi és fedélzeti egészségügyi személyzet általi használatra. Kitöltés után az űrlapot és tartalmát bizalmasan kell kezelni, és csak a tengerészek orvosi kezelésének elősegítésére szabad felhasználni.

3. Valamennyi Tagállam köteles olyan jogszabályokat hozni, amelyek lefektetik az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajókon a fedélzeti kórházi és orvosi ellátási létesítményekre, felszerelésekre, valamint a képzésre vonatkozó követelményeket.

4. A nemzeti jogszabályoknak legalább az alábbiakban felsorolt követelmények teljesülését kell biztosítaniuk:

- (a) minden hajón lennie kell gyógyszereszekrénynek, orvosi felszereléseknek és orvosi kézikönyvnek, melyek részletes követelményeit az illetékes hatóság köteles előírni, az előírtak betartását pedig rendszeresen ellenőrizni; a nemzeti követelményekben figyelembe kell venni a hajó típusát, a fedélzeten tartózkodó személyek számát, valamint az utak természetét, rendeltetési állomását és időtartamát, továbbá a vonatkozó nemzeti és nemzetközi ajánlott egészségügyi előírásokat;
- (b) a 100 vagy több személyt szállító, rendszeresen három napnál hosszabb időtartamú nemzetközi utakat megtevő hajókon képzett orvosnak kell lennie, aki felelős az orvosi ellátás biztosításáért; a nemzeti jogszabályokban, illetve rendelkezésekben azt is meg kell határozni, hogy milyen egyéb hajókon kell kötelező jelleggel orvost alkalmazni, figyelembe véve egyebek mellett olyan tényezőket, mint az utak időtartama, természete és körülményei, valamint a fedélzeten lévő tengerészek száma;
- (c) azon hajók esetében, amelyeknek a fedélzetén nincs orvos, meg kell követelni vagy azt, hogy a fedélzeten legyen legalább egy olyan tengerész, aki a szokásos feladatai részeként felelős az orvosi ellátásáért és a gyógyszerek beadásáért, vagy pedig azt, hogy a fedélzeten legyen legalább egy olyan tengerész, aki ki van képezve az orvosi elsősegélynyújtásra; a fedélzeten az orvosi ellátás biztosításával megbízott, orvosi végzettséggel nem rendelkező személyeknek e felelősség vállalását megelőzően

kielégítő módon el kell végezniük valamely olyan orvosi ellátást oktató képzést, amely megfelel a módosított a tengerészek képzéséről, képesítéséről és az őrszolgálat ellátásáról szóló 1978. évi Nemzetközi Egyezmény (a továbbiakban: STCW) követelményeinek; az orvosi elsősegélynyújtással megbízott tengerészeknek e felelősség vállalását megelőzően kielégítő módon el kell végezniük valamely olyan orvosi elsősegélynyújtó tanfolyamot, amely megfelel az STCW követelményeinek; a nemzeti jogszabályokban meg kell határozni a jóváhagyott képzések elvárt szintjét, figyelembe véve egyebek mellett olyan tényezőket, mint az utak időtartama, természete és körülményei, valamint a fedélzeten lévő tengerészek száma; és

- (d) az illetékes hatóság egy előzetesen megszervezett rendszer segítségével köteles biztosítani, hogy a rádió vagy műholdas távközlési rendszeren keresztül közvetített orvosi tanácsadás lehetősége, beleértve a szakorvosi tanácsadást is, a nap 24 órájában rendelkezésre álljon a tengeren közlekedő hajók részére; az orvosi tanácsadás – beleértve az orvosi jellegű üzeneteknek a hajó, valamint a szárazföldi tanácsadók közötti, rádió vagy műholdas távközlési rendszeren keresztül történő közvetítését is – térítésmentesen hozzáférhető kell legyen valamennyi hajó számára, függetlenül attól, hogy milyen lobogó alatt közlekedik.

B4.1 Útmutató – Orvosi ellátás a hajó fedélzetén és a parton

B4.1.1 Útmutató – Orvosi ellátás biztosítása

1. A hajóorvos alkalmazására nem kötelezett hajók fedélzetén biztosított orvosi ellátáshoz szükséges képzettség szintjének meghatározásakor az illetékes hatóság támassza az alábbi követelményeket:

- (a) azokon a hajókon, amelyek normális esetben nyolc órán belül el tudják érni a megfelelő képzettséggel rendelkező orvosi ellátást és egészségügyi létesítményeket, legyen legalább egy olyan kijelölt tengerész, aki rendelkezik az STCW által megkövetelt, jóváhagyott orvosi elsősegélynyújtási képzettséggel, és a képzettsége lehetővé teszi számára, hogy a hajó fedélzetén várhatóan előforduló balesetek, illetve betegségek esetében azonnal hatékony intézkedéseket tegyen, valamint fel tudja használni a rádió vagy műholdas távközlési rendszeren keresztül kapott orvosi tanácsokat; és
- (b) valamennyi egyéb hajón legyen legalább egy olyan kijelölt tengerész, aki rendelkezik az STCW által megkövetelt, jóváhagyott orvosi ellátási képzettséggel – amely magában foglalja a gyakorlati képzést, valamint az életmentő technikákra, például az intravénás kezelésre való kiképzést is –, és a képzettsége lehetővé teszi az érintett személy számára azt, hogy hatékonyan részt vegyen a tengeren közlekedő hajóknak való orvosi segítségnyújtás céljából kidolgozott, koordinált programokban, és azt, hogy a betegeknek, illetve sérülteknek kielégítő színvonalú orvosi ellátást nyújtson olyan hosszú ideig, ameddig várhatóan a hajó fedélzetén tartózkodnak.

2. A jelen Útmutató 1. bekezdésében említett képzés a következő dokumentumok legfrissebb kiadásainak tartalmán alapuljon: *Nemzetközi Egészségügyi Útmutató Tengeri Hajók Számára (International Medical Guide for Ships)*, *Veszélyes árukkal kapcsolatos balesetknél használatos orvosi elsősegély-kézikönyv (Medical First Aid Guide for Use in Accidents Involving Dangerous Goods)*, *Útmutató dokumentum – Nemzetközi tengerészeti képzési kézikönyv (Document for Guidance – An International Maritime Training Guide)*, a *Nemzetközi Kódjelzések Könyve (International Code of Signals)* orvosi része, valamint a hasonló nemzeti kézikönyvek.

3. A jelen Útmutató 1. bekezdésében említett személyek, valamint mindazon egyéb tengerészek, akiktől ezt az illetékes hatóság megköveteli, körülbelül öt éves időközönként vegyenek részt az ismeretfelújító tanfolyamokon, minthogy ez lehetővé teszi számukra, hogy szinten tartsák, illetve bővítsék tudásukat és képességeiket, valamint lépést tartsanak az új szakmai fejleményekkel.

4. A gyógyszereszekrényt és tartalmát, valamint a fedélzeten lévő orvosi felszereléseket és orvosi kézikönyvet megfelelően karban kell tartani, azokat az illetékes hatóság által kinevezett felelős személyeknek szabályos, 12 hónapot meg nem haladó időközönként ellenőrizniük kell, az ilyen ellenőrzés keretében biztosítva azt, hogy valamennyi gyógyszer címkézése, lejárati ideje és tárolási körülményei, valamint használati utasítása megvizsgálásra került, és a felszerelés valamennyi darabja a megkívánt módon működik. A hajókon országos szinten használt orvosi kézikönyv elfogadása, illetve módosítása során, valamint a gyógyszereszekrény tartalmának és az orvosi felszerelések körének meghatározása során az illetékes hatóság vegye figyelembe az ezen a területen létező nemzetközi ajánlásokat, beleértve a *Nemzetközi Egészségügyi Útmutató Tengeri Hajók Számára (International Medical Guide for Ships)* legfrissebb kiadását, valamint a jelen Útmutató 2. bekezdésében említett egyéb útmutatókat is.

5. Amennyiben valamely veszélyesnek minősített rakomány nem szerepel a *Veszélyes árukkal kapcsolatos balesetknél használatos orvosi elsősegély-kézikönyv (Medical First Aid Guide for Use in Accidents Involving Dangerous Goods)* legfrissebb kiadásában, akkor az érintett anyagok természetére, a lehetséges kockázatokra, a szükséges személyi védőfelszerelésekre, az alkalmazható egészségügyi eljárásokra és a specifikus ellenszerekre vonatkozó, szükséges információkat hozzáférhetővé kell tenni a tengerészek számára. A hivatkozott specifikus ellenszerek és személyi védőfelszerelések mindig legyenek a fedélzeten, amikor veszélyes árut szállítanak. A szükséges információk legyenek egybefoglalva a hajó munkavédelemre és munkahelyi egészségügyre vonatkozó – a 4.3 Szabályban, valamint a Szabályzat kapcsolódó rendelkezéseiben ismertetett – iránymutatásaival és programjaival.

6. Valamennyi hajón álljon rendelkezésre egy teljes és naprakész lista azokról a rádióállomásokról, amelyektől orvosi tanácsadást lehet kérni; továbbá amennyiben a hajó fel van szerelve műholdas távközlési rendszerrel, akkor álljon rendelkezésre rajta egy naprakész és teljes lista azokról a parti földi állomásokról, amelyektől orvosi tanácsadást lehet kérni. A fedélzeti orvosi ellátásért, illetve orvosi elsősegélynyújtásért felelős tengerészek legyenek kiképezve a hajó orvosi kézikönyvének, valamint a *Nemzetközi Kódjelzések Könyve (International Code of Signals)* legújabb kiadása orvosi részének a használatára, hogy ezáltal képessé váljanak megérteni, milyen típusú információra van szüksége a tanácsadó orvosnak, valamint megérteni a kapott orvosi tanácsot is.

B4.1.2 Útmutató – Orvosi jelentésekhez rendszeresített űrlap

1. A tengerészekről a jelen Szabályzat A. része értelmében megkövetelt, orvosi jelentéshez rendszeresített szabványos űrlapot úgy kell megtervezni, hogy betegség, illetve sérülés esetén az megkönnyítse az egyes tengerészekre vonatkozó egészségügyi, illetve egészségüggyel kapcsolatos információk kicserélését a hajó és a szárazföld között.

B4.1.3 Útmutató – Orvosi ellátás a parton

1. A tengerészek kezelésére szolgáló szárazföldi egészségügyi létesítményeknek meg kell

felelniük rendeltetési céljaiknak. Az orvosoknak, fogászoknak és az egészségügyi személyzet további tagjainak megfelelően képzettnek kell lenniük.

2. Intézkedéseket kell hozni annak biztosítására, hogy a kikötőkben tartózkodó tengerészek hozzáférjenek a következő szolgáltatásokhoz:

- (a) a betegségek és sérülések ambuláns kezeléséhez;
- (b) szükség esetén kórházi kezeléshez; és
- (c) a fogorvosi kezelésre szolgáló létesítményekhez, különösen sürgős esetekben.

3. Megfelelő intézkedéseket kell hozni a betegségben szenvedő tengerészek kezelésének megkönnyítésére. Így különösen azt kell biztosítani, hogy a tengerészeket mielőbb felvegyék a szárazföldi klinikákra és kórházakba, minden nehézség nélkül, valamint függetlenül a nemzetiségüktől és vallási meggyőződésüktől, ezen felül amennyiben lehetséges, szükség esetén biztosítani kell a kezelésük folytatását a számukra elérhető egészségügyi létesítmények által nyújtott lehetőségek kiegészítése céljából.

B4.1.4 Útmutató – Orvosi segítségnyújtás más hajóknak, illetve nemzetközi együttműködés

1. Valamennyi Tagállamnak alaposan fontolóra kell vennie az egészségvédelem és az orvosi ellátás területén folytatott segítségnyújtásra, programokra és kutatásra irányuló nemzetközi együttműködésben való részvétele lehetőségeit. Ez az együttműködés a következőket foglalhatja magában:

- (a) a felkutatási és mentési intézkedések fejlesztése és koordinálása, valamint a fedélzeten súlyosan megbetegedett vagy megsérült személyek számára a mielőbbi orvosi segítség és tengeri evakuálás megszervezése, olyan eszközökkel, mint például a hajók helyzetét rendszeres időközönként jelentő rendszerek, a mentést koordináló központok, illetve a sürgősségi helikopterszolgálatok, összhangban a tengeri felkutatásról és mentésről szóló módosított 1979. évi nemzetközi egyezmény (International Convention on Maritime Search and Rescue), valamint a *Nemzetközi légi és tengeri felkutatási és mentési kézikönyv (IAMSAR, International Aeronautical and Maritime Search and Rescue Manual)* rendelkezéseivel;
- (b) valamennyi, a fedélzetén orvost alkalmazó hajó optimális felhasználása, valamint a tengeren olyan hajók állomásoztatása, amelyek alkalmasak kórházi ellátás nyújtására és rendelkeznek mentési lehetőségekkel;
- (c) a tengerészek számára sürgősségi orvosi ellátás biztosítása céljából világszerte rendelkezésre álló orvosok és egészségügyi ellátó létesítmények nemzetközileg kezelt listájának összeállítása és karbantartása;
- (d) a tengerészek partra szállítása sürgősségi kezelés céljából;
- (e) a külföldön kórházba került tengerészek repatriálása a lehető legkorábbi időpontban, az adott esetért felelős orvosok szaktanácsának megfelelően, amely figyelembe veszi az érintett tengerész kívánságait és szükségleteit is;
- (f) személyes segítség megszervezése a tengerészek repatriálásának folyamán, az adott esetért felelős orvosok szaktanácsának megfelelően, amely figyelembe veszi az érintett tengerész kívánságait és szükségleteit is;
- (g) konkrét lépések megtétele a tengerészeknek szánt egészségügyi központok felállítására, azzal a céllal, hogy ezek:

- (i) kutatást végezzenek a tengerészek egészségügyi állapotával, orvosi kezelésével és megelőző jellegű orvosi ellátásával kapcsolatban; és
 - (ii) az orvosi és egészségügyi szolgáltató személyzetet kiképezzék a tengerészeti orvostudományban;
- (h) a tengerészek foglalkozási baleseteire, megbetegedéseire és haláleseteire vonatkozó statisztikai adatok gyűjtése és kiértékelése, valamint a statisztikák integrálása és harmonizálása a más egyéb kategóriákba tartozó dolgozók foglalkozási baleseteire és megbetegedéseire vonatkozó statisztikák bármely meglévő országos rendszerével;
- (i) a technikai információk, képzési anyagok és kiképző személyzet nemzetközi cseréjének megszervezése, valamint nemzetközi képzési tanfolyamok, szemináriumok és munkacsoportok szervezése;
- (j) speciális gyógyító, illetve megelőző jellegű egészségügyi és orvosi szolgáltatások biztosítása valamennyi tengerész számára a kikötőkben, vagy az általános egészségügyi, orvosi és rehabilitációs szolgáltatásokhoz való hozzáférés biztosítása a számukra; és
- (k) az elhunyt tengerészek holtteste vagy hamvai repatriálásának megszervezése, összhangban a legközelebbi rokonok kívánságaival, a lehető leghamarabbi időpontban.
2. A tengerészek egészségvédelmének és orvosi ellátásának területén folytatott nemzetközi együttműködésnek a Tagállamok közötti kétoldalú vagy többoldalú megegyezéseken, illetve konzultációkon kell alapulnia.

B4.1.5 Útmutató – A tengerészek eltartott családtagjai

1. Valamennyi Tagállam hozzon intézkedéseket arra nézve, hogy a tengerészeknek az adott Tagállam területén lakó eltartott családtagjai számára megfelelő és kielégítő orvosi ellátást nyújthasson, addig is, amíg létre nem hoz egy olyan orvosi ellátószolgálatot, melynek hatálya alá általában a dolgozók és azok eltartott családtagjai tartoznak, ha ilyen szolgáltatás az adott Tagállamban jelenleg nem létezik; továbbá tájékoztassa a Nemzetközi Munkaügyi Hivatalt az e célból hozott intézkedésekről.

4.2 Szabály – A hajótulajdonosok felelőssége

Cél: Annak biztosítása, hogy a tengerészek védettek legyenek a foglalkoztatásukkal összefüggésben felmerülő betegség, sérülés, illetve haláleset pénzügyi következményeivel szemben

1. Valamennyi Tagállam köteles biztosítani, hogy olyan, a Szabállyal összhangban lévő intézkedések legyenek érvényben a lobogója alatt közlekedő hajókon, amelyek az ezen hajókon alkalmazott tengerészeknek biztosítják a jogot a hajótulajdonostól eredő anyagi segítségnyújtásra és támogatásra az olyan betegség, sérülés, illetve haláleset pénzügyi következményeinek vonatkozásában, mely betegség, sérülés, illetve haláleset valamely tengerész munkaszerződés alapján végzett szolgálat idején következik be, vagy az ilyen megállapodás hatálya alatt fennálló munkaviszonyból ered.

2. A jelen Szabály nem érint semmiféle egyéb, a tengerészek által igénybe vehető jogorvoslati lehetőséget.

A4.2 Előírás – A hajótulajdonosok felelőssége.

1. Valamennyi Tagállam köteles olyan jogszabályokat elfogadni, amelyek megkövetelik, hogy az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajók tulajdonosai felelősséget vállaljanak a hajóik fedélzetén dolgozó valamennyi tengerész egészségvédelméért és orvosi ellátásáért, mégpedig az alábbiakban felsorolt, minimálisan betartandó előírásoknak megfelelően:

- (a) a hajótulajdonosok kötelesek állni a hajóikon dolgozó tengerészek olyan betegségével, illetve sérülésével kapcsolatos költségeket, amely betegség vagy sérülés a szolgálatteljesítés megkezdésének napjától a megfelelőnek ítélt repatriálás megtörténtének napjáig tartó időszakban következik be, vagy e két időpont közötti időszakban fennálló alkalmazásból eredően lép fel;
- (b) a hajótulajdonosok kötelesek pénzügyi biztosítékot nyújtani, amely a tengerésznek – a vonatkozó nemzeti jogszabályokban, tengerész munkaszerződésben vagy kollektív szerződésben meghatározottak szerinti – munkahelyi sérülés, betegség vagy veszély következtében beálló halála vagy hosszú távú rokkantsága esetén az érintett tengerész részére kárpótlást biztosít;
- (c) a hajótulajdonosok kötelesek viselni az orvosi ellátás költségeit – beleértve az orvosi kezelést, valamint a szükséges gyógyszerekkel és terápiás segédeszközökkel való ellátást is –, továbbá annak költségeit, hogy otthonától távol biztosítva legyen a tengerész ellátása és szállása mindaddig, amíg a beteg, illetve sérült tengerész fel nem épül, vagy amíg betegségét vagy munkaképtelenségét tartós jellegűnek nem nyilvánítják; és
- (d) a hajótulajdonosok kötelesek fedezni az alkalmazásra szóló szerződés időtartama alatt a fedélzeten vagy a szárazföldön bekövetkező halál esetében a temetés költségeit.

2. A nemzeti jogszabályok a hajótulajdonosnak az orvosi ellátás, valamint élelmezés és szállás költségeinek fedezésére vonatkozó kötelezettségét olyan időtartamra korlátozhatják, amely nem lehet rövidebb a sérülés bekövetkeztének, illetve a betegség kezdetének napjától számított 16 hetes időtartamnál.

3. Amennyiben a betegség, illetve sérülés munkaképtelenséget eredményez, akkor a hajótulajdonos köteles:

- (a) kifizetni a teljes munkabért mindaddig, amíg a beteg, illetve sérült tengerész a fedélzeten marad, vagy amíg az érintett tengerész repatriálása a jelen Egyezménynek megfelelően meg nem történt; és
- (b) a nemzeti jogszabályokban lefektetett szabályoknak, illetve a kollektív szerződés kikötéseinek megfelelően kifizetni a munkabér teljes egészét vagy egy részét, attól az időponttól kezdve, amikor az érintett tengerészt repatriálták vagy partra szállították, mindaddig, amíg fel nem gyógyul, illetve – amennyiben ez következik be korábban – mindaddig, amíg az érintett Tagállam törvényi szabályozása szerint pénzügyi juttatásra jogosult.

4. A nemzeti jogszabályok a hajótulajdonosnak arra vonatkozó kötelezettségét, hogy teljes egészében vagy részben kifizesse a már nem a hajófedélzeten tartózkodó tengerészek munkabérét, olyan időtartamra korlátozhatják, amely nem lehet rövidebb a sérülés bekövetkeztének, illetve a betegség kezdetének napjától számított 16 hetes időtartamnál.

5. A nemzeti jogszabályok kizárhatják a hajótulajdonos felelősségvállalási kötelezettségét azon esetekre vonatkozóan, amelyekben:

- (a) a sérülés nem a hajón teljesített szolgálatban történt;
- (b) a beteg, sérült vagy elhunyt tengerész szándékos kötelességmulasztásából következően lépett fel a sérülés, illetve betegség; és
- (c) szándékosan eltitkolt betegség vagy fogyatékoság állt fenn az alkalmazásra irányuló szerződés megkötésének időpontjában.

6. A nemzeti jogszabályok olyan mértékben mentesíthetik a hajótulajdonost azon kötelezettsége alól, hogy fedezze az orvosi ellátás, ételmezés és szállás, valamint temetés költségeit, amilyen mértékben ezen kötelezettséget az állami hatóságok magukra vállalják.

7. A hajótulajdonosok, illetve képviselőik kötelesek intézkedéseket hozni azon célból, hogy a beteg, sérült, illetve elhunyt tengerészek által a hajófedélzeten hátrahagyott vagyontárgyakat megőrizték, majd visszajuttassák nekik vagy a legközelebbi rokonaiknak.

B4.2 Útmutató – A hajótulajdonosok felelőssége

1. Az A4.2 Előírás 3(a) bekezdésének követelménye értelmében kifizetett teljes munkabérnek nem kell magában foglalnia a fizetésen felüli jutalmakat.

2. A nemzeti jogszabályok rendelkezhetnek úgy, hogy a hajótulajdonosnak a beteg, illetve sérült tengerész költségeinek fedezésére vonatkozó kötelezettsége megszűnjék attól az időponttól kezdve, amelytől az érintett tengerész valamely kötelező betegbiztosítási, kötelező balesetbiztosítási vagy dolgozói baleseti kártérítési megállapodás alapján egészségügyi juttatásra tarthat igényt.

3. A nemzeti jogszabályok rendelkezhetnek úgy, hogy a hajótulajdonos által kifizetett temetési költségeket valamely biztosítóintézet megtérítse a hajótulajdonos számára azokban az esetekben, amelyekben – a társadalombiztosításra vagy a dolgozók kártérítésére vonatkozó jogszabályok alapján – az elhunyt tengerész vonatkozásában temetési juttatás megállapítására van lehetőség.

4.3 Szabály – Egészség- és biztonságvédelem, balesetmegelőzés

Cél: Annak biztosítása, hogy a tengerészek munkahelyi környezete a hajókon elősegítse a munkahelyi biztonságot és egészségügyet

1. Valamennyi Tagállam köteles biztosítani, hogy a lobogója alatt közlekedő hajókon lévő tengerészek munkahelyi egészségvédelemben részesüljenek, és a hajók fedélzetén biztonságos és higiénikus körülmények között élhessenek, dolgozhassanak és tanulhassanak.

2. Valamennyi Tagállam köteles nemzeti iránymutatásokat kidolgozni és életbe léptetni a lobogója alatt közlekedő hajók vonatkozásában a munkahelyi biztonság és egészségügy irányítása céljából, mégpedig a hajótulajdonosok és a tengerészek reprezentatív szervezeteivel folytatott egyeztetést követően, figyelembe véve a nemzetközi szervezetek, a nemzeti kormányok és a tengerészeti iparágat képviselő szervezetek által javasolt vonatkozó szabályzatokat, útmutatókat és előírásokat.

3. Valamennyi Tagállam köteles a Szabályzatban meghatározott területek szabályozását célzó jogszabályokat és egyéb intézkedéseket elfogadni, figyelembe véve a kapcsolódó nemzetközi jogi aktusokat, továbbá köteles előírásokat kidolgozni a lobogója alatt közlekedő hajók vonatkozásában a munkavédelmet, valamint balesetmegelőzést illetően.

A4.3 Előírás – Egészség- és biztonságvédelem, balesetmegelőzés

1. A 4.3 Szabály 3. bekezdésének megfelelően elfogadandó jogszabályoknak és egyéb intézkedéseknek a következő területek szabályozására kell kiterjedniük:

- (a) az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajók vonatkozásában a munkavédelmet érintő eljárások és programok elfogadása, hatékony megvalósítása és népszerűsítése, beleértve a kockázatelemzést, valamint a tengerészek képzését és oktatását is;
- (b) ésszerű óvintézkedések megfogalmazása a hajó fedélzetén bekövetkező foglalkozási balesetek, sérülések és betegségek megelőzésére, beleértve a környezeti tényezőknek és vegyszereknek való káros szintű kitettség kockázatát csökkentő, illetve megelőző intézkedéseket, valamint a hajó fedélzetén található berendezések és gépek használatából eredő sérülés és betegség kockázatát csökkentő, illetve megelőző intézkedéseket is;
- (c) fedélzeti programok kidolgozása a foglalkozási balesetek, sérülések és betegségek megelőzésére, valamint a munkavédelem folyamatos javítására, bevonva a tengerészek képviselőit és a programok megvalósításában érintett valamennyi egyéb személyt, ezzel együtt pedig figyelembe véve a lehetséges megelőző intézkedéseket, beleértve a mérnöki és tervezési folyamatok szabályozását, a kollektív és egyéni feladatoknak folyamatokkal és eljárásokkal való helyettesítését, valamint a személyi védőfelszerelések használatát; és
- (d) követelmények megfogalmazása a nem biztonságos körülmények vizsgálati felmérését, jelentését és kijavítását illetően, valamint a fedélzeti munkahelyi balesetek kivizsgálását és jelentését illetően.

2. A jelen Előírás 1. bekezdésében említett rendelkezésekben:

- (a) kötelező figyelembe venni az általánosságban a munkavédelemmel, valamint a kifejezetten az egyes veszélyekkel foglalkozó, vonatkozó nemzetközi jogi okmányokat, továbbá kötelező foglalkozni valamennyi olyan, a munkahelyi balesetek, sérülések és megbetegedések megelőzése szempontjából releváns kérdéssel, amely a tengerészek munkavégzésének vonatkozásában felmerülhet, és különösen azokkal, amelyek kifejezetten a tengeri foglalkoztatásra jellemzőek;
- (b) kötelező világosan meghatározni a hajótulajdonosok, tengerészek, valamint egyéb érintettek kötelezettségeit arra vonatkozóan, hogy betartsák a vonatkozó előírásokat, valamint betartsák a hajó munkavédelmet illető iránymutatásaiban és programjában foglaltakat, mindeközben különös figyelmet fordítva a 18. életévüket be nem töltött tengerészek biztonságára és egészségére;
- (c) kötelező meghatározni a hajóparancsnok, a hajóparancsnok által kijelölt személy, vagy mindkét említett személy kötelezéseit azzal kapcsolatban, hogy a meghatározott személynek kifejezett személyes felelősséget kell vállalnia a hajó munkavédelmet érintő iránymutatásainak és programjának megvalósításáért és betartásáért; és
- (d) kötelező rögzíteni a hajó tengerészei közül kijelölt vagy megválasztott biztonsági képviselők hatáskörét a hajó biztonsági bizottságának ülésein való részvételük tekintetében. Ilyen bizottságot valamennyi olyan hajón létre kell hozni, amely öt vagy annál több tengerésszel közlekedik.

3. A 4.3 Szabály 3. bekezdésében említett jogszabályokat és egyéb intézkedéseket rendszeresen át kell tekinteni a hajótulajdonosok és a tengerészek szervezeteinek

képviselőivel való egyeztetés során, és ha szükséges, felül kell vizsgálni őket, hogy figyelembe vegyék a technológiai fejlődésben és a tudományos kutatásban bekövetkezett fejleményeket, mégpedig azzal a céllal, hogy előmozdítsák a munkavédelemre vonatkozó iránymutatások és programok folyamatos javítását, valamint biztonságos munkakörülményeket biztosítsanak az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajókon tartózkodó tengerészeknek.

4. A hajók fedélzetén felmerülő munkahelyi veszélyeknek való kitettség elfogadható szintjeiről szóló, valamint a hajók munkahelyi biztonságot és egészségügyet érintő iránymutatásainak és programjainak kifejlesztéséről és megvalósításáról szóló, vonatkozó nemzetközi jogi okmányok követelményeinek való megfelelést úgy kell tekinteni, mint a jelen Egyezmény követelményeinek való megfelelést.

5. Az illetékes hatóság köteles biztosítani, hogy:

- (a) a foglalkozási balesetek, sérülések és megbetegedések megfelelően jelentve legyenek, figyelembe véve a Nemzetközi Munkaügyi Szervezetnek a munkahelyi balesetek és megbetegedések jelentésére és feljegyzésére vonatkozó iránymutatását;
- (b) az ilyen balesetokról és megbetegedésekről minden részletre kiterjedő statisztikák legyenek vezetve, kielemezve és publikálva, valamint – amennyiben ez helyénvaló – további kutatásokra is sor kerüljön az általános tendenciákra és az azonosított veszélyekre vonatkozóan; és
- (c) a munkahelyi balesetek kivizsgálásra kerüljenek.

6. A munkavédelemmel kapcsolatos események jelentésére és kivizsgálására szolgáló eljárásokat úgy kell megtervezni, hogy biztosítsák a tengerészek személyes adatainak védelmét; ebben figyelembe kell venni a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet által erre a területre vonatkozóan kiadott iránymutatást.

7. Az illetékes hatóság köteles együttműködni a hajótulajdonosok és a tengerészek szervezeteivel azon intézkedések meghozatalában, amelyek segítségével valamennyi tengerészt tájékoztatni lehet a hajók fedélzetén felmerülő konkrét veszélyekről, például azáltal, hogy a megfelelő utasításokat tartalmazó hivatalos figyelmeztetések kerülnek kihelyezésre.

8. Az illetékes hatóság köteles megkövetelni, hogy a munkavédelem kérdésének kezelésével kapcsolatban kockázatértékelést végző hajótulajdonosok e tevékenység során vegyék figyelembe a saját hajóikról, valamint az illetékes hatóság által rendelkezésükre bocsátott általános statisztikákból származó megfelelő statisztikai információkat.

B4.3 Útmutató – Egészség- és biztonságvédelem, balesetmegelőzés

B4.3.1 Útmutató – A munkahelyi balesetekre, sérülésekre és megbetegedésekre vonatkozó rendelkezések

1. Az A4.3 Előírás értelmében megkövetelt rendelkezések vegyék figyelembe a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet által 1996-ban kiadott, *Balesetmegelőzés hajók fedélzetén a tengeren és a kikötőben* (*Accident prevention on board ship at sea and in port*) című gyakorlati szabályzatot, illetve ennek későbbi változatait, valamint a munkavédelemre vonatkozóan a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet vagy más nemzetközi fórum által elfogadott, egyéb kapcsolódó előírásokat, útmutatókat és gyakorlati szabályzatokat, beleértve az ezekben esetleg meghatározott bármiféle terhelési szinteket is.

2. Az illetékes hatóság biztosítsa, hogy a munkavédelem kezelésére vonatkozó nemzeti útmutatók külön is foglalkozzanak az alábbiakban felsorolt kérdésekkel:

- (a) általános és alapvető rendelkezések;
- (b) a hajó szerkezeti tulajdonságai, beleértve a hajóra lépés eszközeit, valamint az azbeszt használatához kapcsolódó kockázatokat is;
- (c) gépi berendezések;
- (d) azon felületek rendkívül alacsony vagy magas hőmérsékletének hatásai, amelyekkel a tengerészek érintkezésbe kerülhetnek;
- (e) a zaj hatásai a munkavégzés helyein és alakóterekben;
- (f) a rezgés hatásai a munkavégzés helyein és alakóterekben;
- (g) az (e) és (f) albekezdésekben említettektől eltérő környezeti tényezők hatásai a munkavégzés helyein és alakóterekben, beleértve a dohányfüstöt is;
- (h) különleges biztonsági intézkedések a fedélzeten és a fedélzet szintje alatt;
- (i) berendezések berakodása és kirakodása;
- (j) tűzvédelem és tűzoltás;
- (k) horgonyok, láncok és kötelek;
- (l) veszélyes áru és ballaszt;
- (m) személyi védőfelszerelések a tengerészek számára;
- (n) munkavégzés zárt, szűk helyeken;
- (o) a fáradtság fizikai és mentális hatásai;
- (p) a kábítószer- és alkoholfüggőség hatásai;
- (q) a HIV/AIDS-fertőzés elleni védelem, valamint megelőzés; és
- (r) reagálás vész helyzetben és balesetkor.

3. A jelen Útmutató 2. bekezdésében említett területek tekintetében a kockázatok értékelése, illetve a kockázatoknak való kitettség csökkentése során figyelembe kell venni a fizikai jellegű foglalkozás-egészségügyi hatásokat, beleértve a terhek kézzel való mozgatását, a zajt és a rezgést, a kémiai és biológiai foglalkozás-egészségügyi hatásokat, a mentális jellegű foglalkozás-egészségügyi hatásokat, a fáradtság fizikai és mentális egészségügyi hatásait, valamint a foglalkozási baleseteket is. A szükséges intézkedésekben megfelelően figyelembe kell venni a megelőzés elvét, amely szerint a tengerészeknek biztosított személyi védőfelszerelésekkel szemben elsőbbséget kell élveznie – egyebek mellett – a kockázatok keletkezésük helyén történő leküzdésének, a munkavégzés egyénre szabottá tételének (különösen a munkahelyek tervezésénél), valamint a veszélyes dolgok veszélytelen vagy kevésbé veszélyes dolgokkal történő helyettesítésének.

4. Ezek mellett az illetékes hatóság biztosítsa, hogy az egészség és a biztonság szempontjait is figyelembe vegyék, különösen az alábbiakban felsorolt területeken:

- (a) reagálás vész helyzetben és balesetkor;
- (b) a kábítószer- és alkoholfüggőség hatásai; és
- (c) a HIV/AIDS-fertőzés elleni védelem, valamint megelőzés.

B4.3.2 Útmutató – Zajterhelésnek való kitettség

1. Az illetékes hatóság az illetékes nemzetközi testületekkel, valamint a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteinek képviselőivel közösen folyamatos jelleggel tekintse át a zaj által a hajók fedélzetén okozott problémákat, azzal a céllal, hogy ésszerűen megvalósítható mértékben javítsa a tengerészek védelmét a zajnak való kitettség káros hatásaival szemben.

2. A jelen Útmutató 1. bekezdésében említett áttekintés során figyelembe kell venni a túl nagy zajnak való kitettség által a tengerészek hallására, egészségére és kényelmére gyakorolt káros hatásokat, valamint a tengerészek védelme érdekében a hajófedélzeti zaj csökkentésére előírandó vagy javasolandó intézkedéseket. A megfontolandó intézkedések közé a következők tartoznak:

- (a) a tengerészek tájékoztatása a nagy zajnak való hosszú távú kitettség által a hallásra és az egészségre gyakorolt veszélyekről, valamint a zajvédő eszközök és felszerelések helyes használatáról;
- (b) ahol szükséges, ott a tengerészeknek jóváhagyott hallásvédő eszközök biztosítása; és
- (c) a kockázatok felmérése, illetve a zajnak való kitettség szintjének csökkentése valamennyi szálláshelyen, szabadidős és étkeztetésre szolgáló létesítményben, valamint a gépházakban és egyéb gépészeti területeken.

B4.3.3 Útmutató – Rezgésterhelésnek való kitettség

1. Az illetékes hatóság az illetékes nemzetközi testületekkel, valamint a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteinek képviselőivel közösen – továbbá értelemszerűen figyelembe véve a vonatkozó nemzetközi előírásokat – folyamatos jelleggel tekintse át a rezgés által a hajók fedélzetén okozott problémákat, azzal a céllal, hogy ésszerűen megvalósítható mértékben javítsa a tengerészek védelmét a rezgésterhelés káros hatásaival szemben.

2. A jelen Útmutató 1. bekezdésében említett áttekintés során figyelembe kell venni a túl nagy rezgésterhelésnek való kitettség által a tengerészek egészségére és kényelmére gyakorolt hatásokat, valamint a tengerészek védelme érdekében a hajófedélzeti rezgés csökkentésére előírandó vagy javasolandó intézkedéseket. A megfontolandó intézkedések közé a következők tartoznak:

- (a) a tengerészek tájékoztatása a rezgésterhelésnek való hosszú távú kitettség által az egészségre gyakorolt veszélyekről;
- (b) ahol szükséges, ott a tengerészeknek jóváhagyott személyi védőfelszerelés biztosítása; és
- (c) a kockázatok felmérése, illetve a rezgésterhelésnek való kitettség csökkentése valamennyi lakótérben, pihenő- és étkeztetésre szolgáló helyiségben, olyan intézkedések elfogadásával, amelyek összhangban vannak a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet által 2001-ben kiadott, *Környezeti tényezők a munkahelyen (Ambient factors in the workplace)* című gyakorlati szabályzat révén és annak bármely későbbi módosítása révén nyújtott iránymutatással, figyelembe véve a különbséget a fenti területeken felmerülő kitettség és a munkavégzés helyein felmerülő kitettség között.

B4.3.4 Útmutató – A hajótulajdonosok kötelezettségei

1. A hajótulajdonosnak bármely arra vonatkozó kötelezettségét, hogy védőfelszereléseket vagy egyéb balesetmegelőző biztonsági berendezéseket biztosítson, általánosságban olyan rendelkezéseknek kell kiséniük, amelyek megkövetelik, hogy a tengerészek használják az említett eszközöket, valamint egy olyan követelménynek is, amelynek értelmében a tengerészek kötelesek betartani a vonatkozó balesetmegelőzési és egészségvédelmi intézkedéseket.

2. Szintén figyelembe kell venni a gépek védőburkolatáról szóló 1963. évi 119. sz. egyezmény 7. és 11. cikkeit, valamint a gépek védőburkolatáról szóló 1963. évi 118. sz. ajánlás megfelelő rendelkezéseit, amelyek értelmében a munkáltató kötelessége biztosítani azon követelmény betartását, hogy az üzemben lévő gépek megfelelő védőburkolatokkal legyenek ellátva, és a megfelelő védőburkolatok nélkül való használatuk meg legyen akadályozva, ugyanakkor pedig a munkavállalók kötelessége, hogy ne használják a gépi berendezéseket a helyükön lévő védőburkolatok nélkül, és ne akadályozzák meg a gépekhez biztosított védőburkolatok működését.

B4.3.5 Útmutató – Jelentéstétel, statisztikai adatgyűjtés

1. Valamennyi munkahelyi balesetet, illetve munkahelyi sérülést és megbetegedést jelenteni kell, hogy ezeket ki lehessen vizsgálni, valamint ezek alapján minden részletre kiterjedő statisztikákat lehessen készíteni, elemezni és publikálni, figyelembe véve ugyanakkor az érintett tengerészek személyes adatainak védelmét. A jelentések körét nem szabad csak a halálesetekre, illetve a hajót érintő balesetekre korlátozni.

2. A jelen Útmutató 1. bekezdésében említett statisztikák jegyezzék fel a munkahelyi balesetek, illetve munkahelyi sérülések és megbetegedések számát, természetét, okait és hatásait, világosan megjelölve, ha lehet, a hajó érintett részlegét, a baleset típusát, és azt, hogy az eset a tengeren vagy a kikötőben történt-e.

3. Valamennyi Tagállam megfelelően vegye figyelembe a tengerészek baleseteinek nyilvántartásához rendelkezésre álló olyan nemzetközi rendszereket, illetve modelleket, amelyeket a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet dolgozott ki.

B4.3.6 Útmutató – Vizsgálatok

1. Az illetékes hatóság vizsgálja ki valamennyi olyan foglalkozási baleset, illetve foglalkozási sérülés és megbetegedés okait és körülményeit, amely halálhoz vagy súlyos személyi sérüléshez vezet, valamint indítson vizsgálatot a nemzeti jogszabályokban meghatározott minden egyéb esetben.

2. Meg kell fontolni, hogy az alábbiakban felsoroltak vizsgálat tárgyát képezzék:

- (a) a munkahelyi környezet, így például a munkafelületek, a gépek elrendezése, a berendezések megközelíthetősége, a világítás és a munkamódszerek;
- (b) a foglalkozási balesetek, illetve foglalkozási sérülések és megbetegedések előfordulási gyakorisága a különböző korcsoportokban;
- (c) a hajófedélzeti környezet által okozott különleges fiziológiai, illetve pszichológiai problémák;
- (d) a hajó fedélzetén kialakuló fizikai stresszből eredő problémák, így különösen a nagyfokú munkaterhelés következtében kialakuló;

- (e) az új technikai fejleményekből származó problémák, illetve az új technikai fejlemények hatásai, továbbá mindezek befolyása a legénység összetételére; és
- (f) az emberi mulasztásból eredő problémák.

B4.3.7 Útmutató – Védelmet és megelőzést biztosító nemzeti programok

1. Annak érdekében, hogy a munkahelyi biztonság- és egészségvédelem elősegítésére, valamint a tengerészeti foglalkoztatással járó különleges veszélyek következtében fellépő balesetek, sérülések és megbetegedések megelőzésére szolgáló intézkedések szilárd alapja biztosítva legyen, az általános tendenciákra és a statisztikák által felfedett veszélyforrásokra vonatkozóan kutatásokat kell folytatni.

2. A munkavédelem elősegítésére szolgáló, védelmet és megelőzést biztosító programok megvalósítását úgy kell szervezni, hogy abban aktív szerepet játszhasson az illetékes hatóság, a hajótulajdonosok és a tengerészek vagy ezek képviselői, továbbá egyéb megfelelő testületek, mégpedig többek között olyan eszközök révén, mint a tájékoztatás céljából összehívott ülések, illetve a potenciálisan káros munkahelyi környezeti tényezőknek való kitettség maximálisan megengedhető szintjeire, valamint a szisztematikus kockázatértékelési folyamatban feltárt más veszélyekre és kutatási eredményekre vonatkozóan a hajófedélzeten alkalmazott irányelvek. A fentiekben belül is különösen olyan, nemzeti vagy helyi szintű, munkahelyi biztonság- és egészségvédelmi, valamint balesetmegelőzési közös bizottságokat, illetve eseti munkacsoportokat és fedélzeti bizottságokat kell létrehozni, amelyekben a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezetei képviseltetik magukat.

3. Amennyiben az ilyen tevékenység vállalati szinten zajlik, akkor meg kell fontolni, hogy a tengerészek képviselve legyenek az adott hajótulajdonos hajóinak fedélzetén működő valamennyi biztonsági bizottságban.

B4.3.8 Útmutató – A védelmet és megelőzést biztosító programok tartalma

1. Meg kell fontolni, hogy a B4.3.7 Útmutató 2. bekezdésében említett bizottságok és egyéb testületek feladatai közé az alábbiakban felsorolt feladatok is bekerüljenek:

- (a) a munkavédelmi irányítási rendszerekre, valamint a balesetmegelőzési rendelkezésekre, szabályokra és kézikönyvekre vonatkozó nemzeti útmutatók és iránymutatások kidolgozása;
- (b) munkavédelmi, valamint balesetmegelőzési képzések és programok szervezése;
- (c) a munkavédelemmel, valamint balesetmegelőzéssel kapcsolatos propaganda megszervezése, beleértve a filmek, plakátok, figyelmeztető táblák és brosrák elkészítését is; és
- (d) a munkavédelemről, valamint balesetmegelőzésről szóló szakkiadványok és információk terjesztése oly módon, hogy azok eljussanak a hajók fedélzetén tartózkodó tengerészekhez.

2. A munkavédelmi, valamint balesetmegelőzési intézkedések, illetve ajánlott eljárások szövegét megfogalmazó személyek vegyék figyelembe a megfelelő nemzeti hatóságok vagy szervezetek, illetve nemzetközi szervezetek által elfogadott vonatkozó rendelkezéseket, ajánlásokat.

3. A munkavédelmi, valamint balesetmegelőzési programok kidolgozása során valamennyi Tagállam fordítson megfelelő figyelmet a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet által publikált, a

tengerészek munkavédelmére vonatkozó valamennyi gyakorlati szabályzatra.

B4.3.9 Útmutató – Munkavédelmi, valamint munkahelyi balesetmegelőzési oktatás

1. Az A4.3 Előírás 1(a) bekezdésében említett képzés tantervét rendszeres időközönként felül kell vizsgálni, és a hajók típusában, méretében és felszereltségében tapasztalt fejlemények, valamint a személyzettel való ellátás gyakorlatában, a személyzet tagjainak állampolgárságában és nyelvtudásában, továbbá a fedélzeti munkaszervezésben történt változások fényében időszerűvé kell tenni.

2. A munkavédelem, valamint balesetmegelőzés kérdésének folyamatos publicitást kell biztosítani. Az említett publicitás a következő formákat öltheti:

- (a) oktató célzatú audiovizuális anyagok (így például filmek) biztosítása a tengerészek szakmai oktatási központjaiban való alkalmazás és – ahol csak lehetséges – a hajók fedélzetén való bemutatás céljára;
- (b) plakátok elhelyezése a hajók fedélzetén;
- (c) a tengerészeti foglalkoztatással járó veszélyekről, továbbá a munkavédelmi, valamint balesetmegelőzési intézkedésekről szóló cikkek elhelyezése a tengerészek által olvasott folyóiratokban; és
- (d) a tengerészek oktatására szolgáló speciális kampányok – beleértve a biztonságos munkavégzési gyakorlatra vonatkozó kampányokat is – folytatása különböző propagandacsatornák használatával.

3. A jelen Útmutató 2. bekezdésében említett publicitás vonatkozásában figyelembe kell venni a hajók fedélzetén dolgozó tengerészek állampolgársága, nyelvtudása és kulturális háttere közötti különbségeket.

B4.3.10 Útmutató – Fiatalkorú tengerészek biztonsági és egészségügyi oktatása

1. A biztonsági és egészségügyi jogszabályok vegyék figyelembe a munkaviszony létrejöttét megelőzően, valamint a munkaviszony fennállása folyamán végzett orvosi vizsgálatokra vonatkozó, továbbá a munkaviszony során a balesetek megelőzésére és az egészség védelmére vonatkozó olyan általános rendelkezéseket, amelyek a tengerészek munkájára alkalmazhatók. Az említett jogszabályok határozzanak meg olyan intézkedéseket, amelyekkel minimálisra csökkenthetők a fiatalkorú tengerészeket feladataik teljesítése során fenyegető munkahelyi veszélyek.

2. A jogszabályoknak – azon esetek kivételével, ha az illetékes hatóság valamely fiatalkorú tengerészt valamely releváns szakterületen teljes mértékben képzettnek nyilvánított – korlátozniuk kell a fiatal tengerészek által – megfelelő felügyelet és oktatás nélkül – folytatott munkavégzést egyes olyan munkák esetében, amelyek különös mértékű baleseti kockázattal járnak, amelyeknél különös mértékben fennáll az egészségre vagy a fizikai fejlődésre kifejtett káros hatás kockázata, illetve amelyek meghatározott szintű érettséget, gyakorlatot vagy készségeket követelnek meg. A jogszabályok által korlátozandó munkafajták körének meghatározásánál az illetékes hatóság különösen az alábbiakban felsorolt tevékenységeket is magukban foglaló munkafajtákat veheti fontolóra:

- (a) nehéz terhek vagy tárgyak emelése, mozgatása, illetve szállítása;
- (b) kazánokba, tartályokba és vízgátákba való belépés;

- (c) káros szintű zaj- és rezgésterhelésnek való kitettség;
- (d) emelőgépek és más erőgépek, szerszámok működtetése, illetve az ilyen berendezések kezelői mellett jelzőként való közreműködés;
- (e) kikötő- vagy vontatókötelek, illetve kikötő-horgonyberendezések kezelése;
- (f) kötél munkák;
- (g) magasban vagy fedélzeten viharos időben végzett munka;
- (h) éjszakai őrszolgálat;
- (i) villamos berendezések kezelése;
- (j) potenciálisan káros anyagoknak, vagy káros fizikai hatásoknak – így például veszélyes vagy toxikus anyagoknak és ionizáló sugárzásoknak – való kitettség;
- (k) étkeztetéshez kapcsolódó gépi berendezések tisztítása; és
- (l) a hajók csónakjainak kezelése vagy irányítása.

3. Az illetékes hatóság részéről, vagy a megfelelő hivatalos szervezeti kereteken keresztül gyakorlati intézkedéseket kell hozni arra vonatkozóan, hogy felhívják a fiatalok tengerészek figyelmét a fedélzeti balesetmegelőzésre és egészségük védelmére vonatkozó információkra. Az ilyen intézkedések között szerepelhetnek a megfelelő tanfolyami képzések, a fiataloknak szánt hivatalos balesetmegelőzési propaganda-anyagok, valamint a fiatalok tengerészek professzionális oktatása és felügyelete.

4. A fiatalok tengerészek szárazföldi és hajófedélzeti oktatása és képzése tartalmazza útmutatást az alkohol- és kábítószerfogyasztás, valamint egyéb potenciálisan káros anyagokkal való visszaélés által az egészségükre és jólétükre gyakorolt káros hatások tekintetében, valamint útmutatást a HIV/AIDS-fertőzéshez és egyéb, egészségügyi kockázatokkal járó cselekedetekhez kapcsolódó kockázatok és megfontolások tekintetében.

B4.3.11 Útmutató – Nemzetközi együttműködés

1. A Tagállamoknak adott esetben kormányközi és egyéb nemzetközi szervezetek segítségével, de mindenképpen egymással együttműködve törekedniük kell arra, hogy a lehető legegységesebb módon lépjenek fel a munkavédelem, valamint balesetmegelőzés előmozdítása terén.

2. A munkavédelem, valamint balesetmegelőzés előmozdítására szolgáló programoknak az A4.3 Előírás értelmében történő kidolgozása során az egyes Tagállamoknak megfelelő figyelmet kell fordítaniuk a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet által publikált, vonatkozó gyakorlati szabályzatokra, valamint a nemzetközi szervezetek megfelelő előírásaira.

3. A munkavédelemhez, valamint a munkahelyi balesetmegelőzéshez kapcsolódó tevékenységek folyamatos előmozdítása terén a Tagállamoknak figyelembe kell venniük a nemzetközi együttműködés szükségességét. Ezen együttműködés a következő formákat is ölelheti:

- (a) kétoldalú vagy többoldalú megállapodások a munkavédelem, valamint balesetmegelőzés előírásainak és biztonsági berendezéseinek egységesítésére;
- (b) információcseré a tengerészeket érintő konkrét veszélyekről, továbbá a munkavédelem, valamint balesetmegelőzés előmozdításának lehetséges eszközeiről;

- (c) a lobogó szerinti Állam nemzeti jogszabályainak megfelelő segítségnyújtás a felszerelési tárgyak tesztelésében és az ellenőrzések lefolytatásában;
- (d) együttműködés a munkavédelemre, valamint balesetmegelőzésre vonatkozó rendelkezések, szabályok, illetve kézikönyvek elkészítésében és terjesztésében;
- (e) együttműködés az oktatási segédanyagok elkészítésében és használatában; és
- (f) a tengerészek munkavédelmet, balesetmegelőzést, valamint biztonságos munkavégzési gyakorlatot érintő oktatása érdekében közös létesítmények létrehozása, vagy kölcsönös segítség nyújtása.

4.4 Szabály – Hozzáférés a parti jóléti létesítményekhez

Cél: Annak elérése, hogy a hajókon dolgozó tengerészek egészségük és jólétük biztosítása érdekében hozzáférhessenek a parti létesítményekhez és szolgáltatásokhoz

1. Valamennyi Tagállam köteles biztosítani, hogy a szárazföldi jóléti létesítmények – amennyiben léteznek ilyenek – könnyen hozzáférhetőek legyenek. Az egyes Tagállamok emellett kötelesek elősegíteni a jóléti létesítmények – például a Szabályzatban felsoroltak – létrehozását egyes kijelölt kikötőkben, annak érdekében, hogy az adott Tagállam kikötőiben lévő hajókon tartózkodó tengerészek számára biztosítva legyen a megfelelő jóléti létesítményekhez és szolgáltatásokhoz való hozzáférés.

2. Az egyes Tagállamoknak a szárazföldi létesítményekre, így például a jóléti, kulturális, szabadidős és tájékoztató létesítményekre és szolgáltatásokra vonatkozó kötelezettségei a Szabályzatban vannak meghatározva.

A4.4 Előírás – Hozzáférés a parti jóléti létesítményekhez

1. Valamennyi Tagállam köteles megkövetelni, amennyiben a területén jóléti létesítmények találhatóak, hogy azok valamennyi tengerész számára hozzáférhetőek és használhatóak legyenek, függetlenül a tengerészek állampolgárságától, faji hovatartozásától, bőrszínétől, nemi hovatartozásától, vallásától, politikai meggyőződésétől és társadalmi háttérétől, valamint függetlenül attól, hogy mi a lobogó szerinti Állama annak a hajónak, amelyen alkalmazásban állnak, szerződötve vannak vagy dolgoznak.

2. Valamennyi Tagállam köteles előmozdítani a jóléti létesítmények létrehozását az ország megfelelő kikötőiben, és köteles a hajótulajdonosok, valamint a tengerészek érintett szervezeteivel való egyeztetést követően meghatározni, hogy melyik kikötőket kell ebből a szempontból megfelelőnek tekinteni.

3. Valamennyi Tagállam köteles ösztönözni a jóléti bizottságok felállítását, amelyek azután kötelesek rendszeresen ellenőrizni a jóléti létesítményeket és szolgáltatásokat, annak biztosítása érdekében, hogy azok továbbra is megfelelőek maradjanak annak fényében, ahogyan a tengerészek szükségletei megváltoznak a hajózási iparban bekövetkező technikai, üzemeltetési és egyéb fejlemények miatt.

B4.4 Útmutató – Hozzájárás a part jóléti létesítményekhez

B4.4.1 Útmutató – A Tagállamok kötelezettségei

1. Valamennyi Tagállam:

- (a) hozzon intézkedéseket annak biztosítására, hogy a kijelölt érintett kikötőkben megfelelő jóléti létesítmények és szolgáltatások álljanak a tengerészek rendelkezésére, valamint hogy a tengerészek megfelelő védelemben részesüljenek a szakmájuk gyakorlása során; és
- (b) ezen intézkedések foganatosítása során vegye figyelembe a tengerészek különleges szükségleteit – különösen azon esetekben, amikor idegen országban vannak, illetve háborús övezetbe kerülnek – a biztonságuk, egészségük és szabadidős elfoglaltságaik tekintetében.

2. A jóléti létesítmények és szolgáltatások felügyeletére vonatkozóan tett intézkedéseknek magukban kell foglalniuk a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett reprezentatív szervezeteinek részvételét is.

3. Valamennyi Tagállam hozzon olyan intézkedéseket, melyeknek a célja elősegíteni az adott Tagállamok hajóinak fedélzetén és a szárazföldi jóléti központokban tartózkodó tengerészek használatára szolgáló jóléti kellékek – így például filmek, könyvek, újságok és sporteszközök – szabad forgalmát a hajók, a központi ellátóügynökségek és a jóléti intézmények között.

4. A Tagállamoknak együtt kell működniük egymással abban, hogy elősegítsék a tengerészek jólétét mind a tengeren, mind pedig a kikötőkben. Az együttműködés foglalja magában a következőket:

- (a) az illetékes hatóságok közötti egyeztetéseket, melyek azt célozzák, hogy rendelkezésre álljanak és fejlesztésre kerüljenek a tengerészeket szolgáló jóléti létesítmények és szolgáltatások, mind a kikötőkben, mind pedig a hajók fedélzetén;
- (b) megállapodásokat az erőforrások egyesítéséről, továbbá a jóléti létesítmények közös biztosításáról a nagyobb kikötőkben, hogy elkerülhetők legyenek a fölösleges kettőzések;
- (c) nemzetközi sportversenyek szervezését, továbbá a tengerészek sporttevékenységekben való részvételének ösztönzését; és
- (d) a tengerészek számára a tengeren és a kikötőkben biztosítandó jólét tárgy körében tartott nemzetközi szemináriumok szervezését.

B4.4.2 Útmutató – Jóléti létesítmények és szolgáltatások a kikötőkben

1. Valamennyi Tagállam biztosítsa azt – vagy gondoskodjon annak biztosításáról –, hogy országa megfelelő kikötőiben rendelkezésre álljanak a szükség szerinti jóléti létesítmények és szolgáltatások.

2. A jóléti létesítményeket és szolgáltatásokat a nemzeti feltételeknek és gyakorlatnak megfelelően az alábbiak közül egy vagy több szerv bocsássa rendelkezésre:

- (a) az állami hatóságok;
- (b) a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezetei, kollektív szerződések vagy egyéb kölcsönösen elfogadott megállapodások alapján; illetve
- (c) önkéntes szervezetek.

3. A kikötőkben létre kell hozni, illetve tovább kell fejleszteni a szükséges jóléti és szabadidős létesítményeket. Ezek között a következők szerepeljenek:

- (a) tárgyalók és szabadidős helyiségek, szükség szerint;
- (b) létesítmények a sport- és szabadtéri tevékenységekhez, beleértve a versenyeket is;
- (c) oktatási létesítmények; és
- (d) ahol ez alkalmazható, a vallásgyakorlásra és személyes tanácsadásra szolgáló létesítmények.

4. Ezeket a létesítményeket oly módon is biztosítani lehet a tengerészeknek, hogy számukra – szükségleteikkel összhangban – hozzáférhetővé teszik az általánosabb használatra tervezett létesítményeket.

5. Ahol egy adott kikötőben nagyszámú, különböző állampolgárságú tengerésznek van szüksége különféle létesítményekre, így például szállodákra, klubokra és sportlétesítményekre, ott a tengerészek származás szerinti országainak és a lobogó szerinti Államoknak az illetékes hatóságai vagy testületei, továbbá az érintett nemzetközi szövetségek konzultáljanak és működjenek együtt annak az országnak az illetékes hatóságaival és testületeivel, amelyben az adott kikötő található, valamint egymással is, abból a célból, hogy egyesítsék erőforrásaikat és elkerüljék a szükségtelen kettőzéseket.

6. A tengerészek számára megfelelő szállodákat, illetve szállókat kell biztosítani ott, ahol ilyenekre szükség van. Ezek rendelkezzenek olyan felszereltséggel, amilyen egy jó minőségű szállodában is megtalálható, és ha csak lehet, jó környezetben legyenek, távol a dokkok közvetlen közelségétől. Az említett szállodák, illetve szállók rendelkezzenek megfelelő felügyelettel, áraik legyenek ésszerűek, továbbá amennyiben szükséges és lehetséges, legyen biztosított a szálláslehetőség a tengerészek családjai számára is.

7. Ezeknek a szálláslehetőségeknek nyitva kell állniuk minden tengerész számára, függetlenül állampolgárságuktól, faji hovatartozásuktól, bőrszínüktől, nemi hovatartozásuktól, vallásuktól, politikai meggyőződésüktől és társadalmi háttérüktől, valamint függetlenül attól, hogy mi a lobogó szerinti Állama annak a hajónak, amelyen alkalmazásban állnak, szerződötve vannak vagy dolgoznak. Anélkül, hogy a fenti elv bármilyen módon sérülne, egyes kikötőkben szükség lehet arra, hogy több különböző típusú, de hasonló színvonalú létesítményt biztosítsanak, amelyek viszont igazodnak a tengerészek különböző csoportjainak szokásaihoz és szükségleteihez.

8. Intézkedéseket kell hozni annak biztosítására, hogy – szükség szerint – technikailag megfelelően képezett személyeket alkalmazzanak teljes munkaidőben a tengerészek jóléti létesítményeinek és szolgáltatásainak üzemeltetésére, az esetleges önkéntes dolgozókon felül.

B4.4.3 Útmutató – Jóléti Tanácsok

1. Jóléti tanácsokat kell létrehozni kikötői, regionális és nemzeti szinten, amint megfelelőnek ítéltetik. Ezek funkciói között szerepeljenek az alábbiak:

- (a) folyamatosan ellenőrizni a meglévő jóléti létesítmények kielégítő voltát, és figyelemmel kísérni, hogy van-e igény további létesítmények létrehozására vagy a nem megfelelően kihasznált létesítmények megszüntetésére; és
- (b) segíteni a jóléti létesítmények rendelkezésre bocsátásáért felelős személyeket és tanácsadást nyújtani nekik, valamint biztosítani közöttük a koordinációt.

2. A jóléti tanácsok tagjai között szerepeljenek a hajótulajdonosok és a tengerészek szervezeteinek képviselői, az illetékes hatóságok, és – ahol ez alkalmazható – önkéntes szervezetek és társadalmi testületek is.

3. A tengeri Államok konzuljai és a külföldi jóléti szervezetek helyi képviselői az alkalmazható mértékig – összhangban a nemzeti jogszabályokkal – álljanak kapcsolatban a kikötői, regionális és nemzeti jóléti tanácsok munkájával.

B4.4.4 Útmutató – A jóléti létesítmények finanszírozása

1. A nemzeti feltételekkel és gyakorlattal összhangban a kikötői jóléti létesítmények részére az alábbi lehetőségek közül egy vagy több lehetőségen keresztül kell pénzügyi támogatást biztosítani:

- (a) közpénzekből való támogatás;
- (b) vámok és egyéb, hajózási forrásokból származó különleges illetékek;
- (c) a hajótulajdonosoktól, a tengerészekről, illetve ezek szervezeteitől származó önkéntes hozzájárulások; és
- (d) más forrásokból származó önkéntes hozzájárulások.

2. Amennyiben jóléti adókat, vámokat és különleges illetékeket vetnek ki, ezeket csak azokra a célokra szabad használni, amely célokra kivetették őket.

B4.4.5 Útmutató – Az információk terjesztése, valamint egyes könnyítő intézkedések

1. A tengerészek között terjeszteni kell az érintett kikötőkben lévő és a nagyközönség számára nyitott lehetőségekre – így különösen a közlekedésre, a jóléti, szórakozási és oktatási létesítményekre és az istentiszteletek helyszíneire –, valamint a kifejezetten tengerészek számára biztosított létesítményekre vonatkozó információkat.

2. Megfelelő közlekedési lehetőségeknek kell rendelkezésre állniuk mérsékelt árakon, bármely ésszerű időpontban, hogy segítségükkel a tengerészek a kikötő alkalmas pontjairól elérhessék a város különféle részeit.

3. Az illetékes hatóságok hozzanak meg minden megfelelő intézkedést arra nézve, hogy a hajótulajdonosokkal és a kikötőbe belépő tengerészekkel megismertessenek minden olyan különleges törvényt és szokást, amelynek megszegése veszélyeztetheti a szabadságukat.

4. A kikötői területeket és a bekötőutakat az illetékes hatóságok lássák el megfelelő közvilágítással és útjelző táblákkal, valamint biztosítsanak rendszeres járőrszolgálatot a tengerészek védelmére.

B4.4.6 Útmutató – Idegen kikötőben tartózkodó tengerészek

1. Az idegen kikötőkben tartózkodó tengerészek védelmére olyan intézkedéseket kell hozni, amelyek megkönnyítik:

- (a) az állampolgárság szerinti Államuk, illetve a tartózkodási helyük szerinti Államuk konzuljaival való kapcsolatfelvételt; és
- (b) a konzulok és a helyi, illetve nemzeti hatóságok közötti hatékony együttműködést.

2. Az idegen kikötőben őrizetbe vett tengerészekkel kapcsolatban mielőbb intézkedni kell, mégpedig a megfelelő jogi eljárás keretén belül és megfelelő konzuli védelem mellett.

3. Amennyiben egy tengerészt bármilyen okból őrizetbe vesznek valamely Tagállam területén, akkor az illetékes hatóság – ha a tengerész ezt kérelmezi – haladéktalanul tájékoztassa a lobogó szerinti Államot és a tengerész állampolgársága szerinti Államot. Az illetékes hatóság mielőbb tájékoztassa a tengerészt arról a jogáról, hogy ilyen kérelemmel élhet. A tengerész állampolgársága szerinti Állam mielőbb tájékoztassa a tengerész legközelebbi hozzátartozóit. Az illetékes hatóság tegye lehetővé ezen Államok konzuli tisztviselőinek, hogy haladéktalanul találkozhassanak a tengerésszel, valamint ezt követően a rendszeres látogatást is, mindaddig, amíg a tengerész őrizetben van.

4. Valamennyi Tagállam hozzon intézkedéseket arra nézve – amilyen mértékben ez szükséges –, hogy mindaddig, amíg a hajók a felségvizein és különösen a kikötőbe vezető útvonalakon tartózkodnak, megvédje a tengerészeket a támadásoktól és egyéb törvénytelen cselekedetektől.

5. A kikötői, valamint a fedélzeti illetékeseknek mindent meg kell tenniük, hogy a hajónak a kikötőbe érkezése után a lehető leghamarabb kiadható legyen a tengerészek számára a partraszállási eltávozás.

4.5 Szabály – Társadalombiztosítás

Cél: Annak elérése, hogy a tengerészek társadalombiztosítási védelemhez való hozzáférését biztosító intézkedések szülessenek

1. Valamennyi Tagállam köteles biztosítani, hogy valamennyi tengerész, valamint – az adott Tagállam nemzeti törvényei által megszabott mértékben – a tengerészek eltartott családtagjai is részesüljenek társadalombiztosítási védelemben a Szabályzatnak megfelelően, anélkül azonban, hogy ez az Alapokmány 19. cikkének 8. bekezdésében említett bármely, ennél előnyösebb feltételeket hátrányosan érintené.

2. Valamennyi Tagállam vállalja, hogy – nemzeti adottságainak megfelelően – önállóan, valamint nemzetközi együttműködés keretében is lépéseket tesz annak érdekében, hogy a tengerészek számára fokozatosan kiterjesztett társadalombiztosítási védelmet nyújthasson.

3. Valamennyi Tagállam köteles biztosítani, hogy a szociális biztonságról szóló jogszabályainak hatálya alá tartozó tengerészek, valamint – az adott Tagállam nemzeti törvényei által megszabott mértékben – ezek eltartott családtagjai is jogosultak legyenek a társadalombiztosítási védelem előnyeit élvezni, mégpedig a szárazföldi dolgozókra vonatkozó feltételeknél semmivel sem kedvezőtlenebb feltételek mellett.

A4.5 Előírás – Társadalombiztosítás

1. A 4.5 Szabály értelmében biztosítandó, fokozatosan kiterjesztett társadalombiztosítási védelem elérése érdekében az alábbiakban felsorolt ágazatokat kell számításba venni: orvosi ellátás, táppénz (betegbiztosítás), munkanélküli segély, öregségi juttatás, munkahelyi baleseti juttatás, családi juttatás, anyasági segély, rokkantsági segély, és özvegyi juttatás, melyek kiegészítik az orvosi ellátásról szóló 4.1 és a hajótulajdonosok kötelezettségeiről szóló 4.2 Szabályok értelmében, valamint a jelen Egyezmény egyéb fejezetei értelmében

biztosított védelmet.

2. A ratifikálás időpontjában az egyes Tagállamok által a 4.5 Szabály 1. bekezdésének megfelelően biztosított védelemnek legalább hármat kell tartalmaznia a jelen Előírás 1. bekezdésében felsorolt kilenc ágazat közül.

3. Valamennyi Tagállam köteles a saját nemzeti körülményeinek megfelelően lépéseket tenni annak érdekében, hogy a jelen Előírás 1. bekezdésében említett kiegészítő társadalombiztosítási védelmet biztosítsa valamennyi tengerésznek, akinek tartózkodási helye rendes körülmények között a területén van. Ezen kötelezettségnek meg lehet felelni például megfelelő kétoldalú vagy többoldalú megállapodások révén, vagy anyagi hozzájáruláson alapuló rendszereken keresztül. Az ily módon biztosított védelem semmivel sem lehet kedvezőtlenebb, mint az, amelyben az adott Tagállam területén tartózkodási hellyel rendelkező szárazföldi dolgozók részesülnek.

4. A Tagállamoknak – a jelen Előírás 3. bekezdésében megszabott kötelezettségekkel együtt is – jogukban áll kétoldalú és többoldalú egyezmények révén, valamint a regionális gazdasági integrációért felelős szervezetek keretei között elfogadott rendelkezések révén más szabályokat meghatározni azokra a szociális biztonságot szabályozó törvényekre vonatkozóan, amelyek hatálya alá a tengerészek tartoznak.

5. Az egyes Tagállamoknak a lobogójuk alatt közlekedő hajókon lévő tengerészekre vonatkozó kötelezettségei közé tartoznak a 4.1 és 4.2 Szabályokban, valamint a Szabályzat kapcsolódó rendelkezéseiben megszabott kötelezettségek, továbbá a nemzetközi jogszabályok értelmében fennálló általános kötelességeikben benne foglaltatott kötelezettségek.

6. Valamennyi Tagállam köteles fontolóra venni azokat a különböző lehetőségeket, amelyek révén – az adott Tagállam nemzeti jogszabályainak és gyakorlatának megfelelően – akkor is hasonló előnyökkel járó juttatásokat biztosíthat a tengerészeknek, ha az adott Tagállamban a jelen Előírás 1. bekezdésében említett ágazatokat illetően még hiányzik a megfelelő törvényi fedezet.

7. A 4.5 Szabály 1. bekezdése értelmében nyújtandó védelmet biztosítani lehet jogszabályok révén, magánszemélyek által igénybe vehető társadalombiztosítási programok, illetve kollektív szerződések révén, vagy ezek bármely kombinációja révén, amint az a legmegfelelőbb.

8. A saját nemzeti törvényeikkel és gyakorlatukkal összeegyeztethető mértékig a Tagállamok kötelesek kétoldalú vagy többoldalú egyezmények, illetve egyéb megállapodások keretében együttműködni annak érdekében, hogy szavatolják a fennmaradását a tartózkodási helyüktől függetlenül valamennyi tengerész által megszerzett vagy éppen megszerzés alatt álló, szociális biztonságra vonatkozó jogoknak, melyek saját hozzájáruláson alapuló, illetve saját hozzájárulást nem igénylő társadalombiztosítási rendszereken keresztül biztosíthatnak.

9. Valamennyi Tagállam köteles tisztességes és hatékony eljárásokat rendszeresíteni a viták rendezésére.

10. A ratifikálás időpontjában valamennyi Tagállam köteles meghatározni azokat az ágazatokat, amelyekre vonatkozóan a jelen Előírás 2. bekezdésének megfelelően védelmet biztosít. A Tagállam ezt követően köteles értesíteni a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatóját, ha a jelen Előírás 1. bekezdésében rögzített ágazatok közül az így meghatározottakon felül már egy vagy több másikban is biztosítja a társadalombiztosítási védelmet. A főigazgató köteles nyilvántartást vezetni ezen információkról, és a nyilvántartást köteles minden érdekelt fél számára hozzáférhetővé tenni.

11. Az Alapokmány 22. cikke értelmében a Nemzetközi Munkaügyi Hivatalnak küldött jelentések kötelezően tartalmazzanak információkat arra vonatkozólag is, hogy milyen intézkedések történtek a 4.5 Szabály 2. bekezdésének megfelelően a társadalombiztosítási védelem más ágazatokra való kiterjesztése érdekében.

B4.5 Útmutató – Társadalombiztosítás

1. A megerősítés időpontjában az A4.5 Előírás 2. bekezdésének megfelelően biztosítandó védelem tartalmazza legalább az orvosi ellátás, a táppénz (betegbiztosítás), valamint a foglalkozási baleseti juttatás ágazatát.

2. Az A4.5 Előírás 6. bekezdésében hivatkozott körülmények fennállása esetén hasonló juttatásokat lehet nyújtani biztosítási szerződéseken, kétoldalú vagy többoldalú megállapodásokon, illetve egyéb hatékony eszközökön keresztül, figyelembe véve a vonatkozó kollektív szerződések rendelkezéseit. Amennyiben ilyen intézkedéseket fogadnak el, az ilyen intézkedések hatálya alatt védelmet élvező tengerészeket tájékoztatni kell azokról az eszközökről, amelyek révén számukra a társadalombiztosítási védelem különböző ágazatai biztosítva lesznek.

3. Amennyiben a tengerészek egynél több, a szociális biztonságra vonatkozó nemzeti törvényhozás hatálya alá tartoznak, az érintett Tagállamoknak együtt kell működniük annak érdekében, hogy kölcsönös megállapodás révén meghatározzák, melyik törvényhozás törvényeit kell alkalmazni, olyan tényezőket is figyelembe véve, mint hogy melyik törvényhozás hatálya alatt előnyösebb a védelem fajtája és mértéke az érintett tengerész számára, valamint hogy maga a tengerész mit részesít előnyben.

4. Az A4.5 Előírás 9. bekezdése értelmében rendszeresítendő eljárásokat úgy kell kidolgozni, hogy lefedjék az érintett tengerészek követeléseikhez kapcsolódóan releváns valamennyi vitát, függetlenül attól, hogy ennek teljesülését milyen módon biztosítják.

5. Valamennyi Tagállam, amelynek a lobogója alatt közlekedő hajóin a saját állampolgárai, más államok állampolgárai, vagy ezek vegyesen szolgálnak tengerészként, biztosítsa a rájuk vonatkozó módon az Egyezményben foglalt társadalombiztosítási védelmet, és rendszeres időközönként vizsgálja felül a társadalombiztosítási védelemnek az A4.5 Előírás 1. bekezdésében felsorolt ágazatait, abból a célból, hogy azonosítsa az esetleges további ágazatokat, amelyek az érintett tengerészek számára megfelelőek lehetnek.

6. A tengerész munkaszerződésben meg kell határozni azokat az eszközöket, amelyek révén a hajótulajdonos a társadalombiztosítási védelem különböző ágazatait biztosítja a tengerészeknek, továbbá meg kell határozni valamennyi egyéb, a hajótulajdonos rendelkezésére álló releváns információt is, így például a tengerészek béréből származó, törvényi kötelezettség szerinti levonásokat, valamint azokat a járulékokat, amelyek – a vonatkozó nemzeti társadalombiztosítási programoknak megfelelően – a hajótulajdonosok által fizethetők a felhatalmazással rendelkező, meghatározott testületek követelményeivel összhangban.

7. A Tagállam, amelynek lobogója alatt a hajó közlekedik, a szociális ügyekre vonatkozó hatáskörének effektív gyakorlása során megnyugtatóan győződjék meg arról, hogy a hajótulajdonosok eleget tesznek a társadalombiztosítási védelemre vonatkozó kötelezettségeiknek, beleértve azt is, hogy befizetik a megkövetelt járulékokat a társadalombiztosítási alapokba.

5. FEJEZET – MEGFELELÉS ÉS VÉGREHAJTÁS

1. A jelen Fejezetben található Szabályok határozzák meg valamennyi Tagállam felelősségi körét arra nézve, hogy teljeskörűen foganatosítsák és érvényesítsék a jelen Egyezmény cikkeiben rögzített alapelveket és jogokat, valamint a jelen Egyezmény 1., 2., 3. és 4. Fejezeteinek értelmében fennálló kifejezett kötelezettségeket.
2. A VI. cikk 3. és 4. bekezdései, amelyek megengedik a Szabályzat A. részének lényegében ekvivalens rendelkezések alkalmazásával történő foganatosítását, nem vonatkoznak a Szabályzat A. részének a jelen Fejezetben található részére.
3. A VI. cikk 2. bekezdésének megfelelően valamennyi Tagállam köteles a Szabályok értelmében fennálló kötelezettségeit a Szabályzat A. részének vonatkozó Előírásaiban rögzített módon foganatosítani, ennek során megfelelően figyelembe véve a Szabályzat B. részében található vonatkozó Útmutatókat.
4. A jelen Fejezet rendelkezéseinek foganatosítása során szem előtt kell tartani, hogy a tengerészek és a hajótulajdonosok – akárcsak minden egyéb személy – a törvény előtt egyenlőek, egyenlő törvényi védelemre jogosultak, és nem érheti őket hátrányos megkülönböztetés a bírósághoz, vizsgálóbizottsághoz, vagy jogviták rendezésére szolgáló egyéb intézményes eszközhöz való hozzáférésük tekintetében. A jelen Fejezet rendelkezései nem határoznak meg joghatósági illetékességet, és nem határozzák meg a jogviták rendezésének helyét sem.

5.1 Szabály – A lobogó szerinti Államok felelősségi köre

Cél: Annak biztosítása, hogy valamennyi Tagállam teljesítse a jelen Egyezmény értelmében fennálló kötelezettségeit a lobogója alatt közlekedő hajók vonatkozásában

5.1.1 Szabály – Általános alapelvek

1. Valamennyi Tagállam felelősséggel tartozik a jelen Egyezmény értelmében fennálló kötelezettségei teljesítésének biztosításáért a lobogója alatt közlekedő hajók vonatkozásában.
2. Valamennyi Tagállam köteles hatékony rendszert létrehozni a tengerészeti munkaügyi körülmények ellenőrzése és megfelelőségük igazolása céljából az 5.1.3 és 5.1.4 Szabályoknak megfelelően, amelyek biztosítják, hogy az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajókon a tengerészek munka- és életkörülményei megfeleljenek a jelen Egyezményben foglalt előírásoknak, és megfelelőségük folyamatosan fenntartható legyen.
3. A tengerészeti munkaügyi körülmények ellenőrzése és megfelelőségük igazolása céljából létrehozandó hatékony rendszer felállítása során bármely adott Tagállam – amennyiben ez indokolt – az ellenőrzések elvégzésének vagy a megfelelőségi igazolások kibocsátásának feladatára, vagy mindkét feladatra meghatalmazhat közintézményeket vagy egyéb szervezeteket – beleértve valamely más Tagállam közintézményeit vagy szervezeteit is, amennyiben ez a másik Tagállam beleegyezik –, amelyek az adott Tagállam megítélése szerint megfelelő illetékességgel és független módon képesek elvégezni e feladatokat. A Tagállam minden esetben továbbra is teljeskörű felelősséggel tartozik a lobogója alatt közlekedő hajókon tartózkodó érintett tengerészek munka- és életkörülményeinek ellenőrzését és megfelelőségük igazolását illetően.
4. A tengerészeti munkaügyi bizonyítvány a tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozattal kiegészítve meggyőző bizonyítékkal szolgál arról, hogy a Tagállam, amelynek lobogója alatt a hajó közlekedik, megfelelően ellenőrizte a hajót, valamint hogy a hajó a jelen

Egyezménynek a tengerészek munka- és életkörülményeire vonatkozó követelményeit a bizonyítványban tanúsított mértékben teljesítette.

5. A jelen Szabály 2. bekezdésében említett rendszerre vonatkozó információknak, beleértve a rendszer hatékonyságának mérésére használt módszert is, szerepelniük kell a Tagállam által összeállított és a Nemzetközi Munkaügyi Hivatalhoz benyújtott jelentésekben az Alapokmány 22. cikkének értelmében.

A5.1.1 Előírás – Általános alapelvek

1. Valamennyi Tagállam köteles világos célkitűzéseket és előírásokat felállítani az ellenőrzésre és a megfelelés igazolására szolgáló rendszereinek irányítására vonatkozóan, valamint köteles megszabni azokat a megfelelő általános eljárásokat, amelyek révén felmérheti és kiértékelheti, hogy ezen célkitűzések és előírások milyen mértékben valósulnak meg.

2. Valamennyi Tagállam köteles megkövetelni a lobogója alatt közlekedő valamennyi hajótól, hogy a jelen Egyezmény egy példánya hozzáférhető legyen a fedélzetükön.

B5.1.1 Útmutató – Általános alapelvek

1. Az illetékes hatóság tegyen megfelelő intézkedéseket az 5.1.1 és 5.1.2 Szabályokban hivatkozott – a tengerészek fedélzeti munka- és életkörülményeivel foglalkozó – közintézmények és egyéb szervezetek közötti hatékony együttműködés elősegítése érdekében.

2. Az ellenőrök, a hajótulajdonosok, a tengerészek és ezek szervezetei közötti együttműködés fokozott elősegítése, valamint a tengerészek munka- és életkörülményeinek fenntartása, illetve javítása érdekében az illetékes hatóság rendszeres időközönként konzultáljon az ilyen szervezetek képviselőivel arról, hogy melyek lehetnek ezen célok elérésének legjobb eszközei. Az ilyen konzultációk formáját az illetékes hatóság határozza meg a hajótulajdonosok és a tengerészek szervezeteivel történt egyeztetést követően.

5.1.2 Szabály – Az elismert szervezetek felhatalmazása

1. Az 5.1.1 Szabály 3. bekezdésében említett közintézményeket, illetve egyéb szervezeteket (a továbbiakban: „elismert szervezetek”) az illetékes hatóságnak kell előzőleg elismerni, mint olyan testületeket, amelyek megfelelnek az illetékességre és a függetlenségre vonatkozóan a Szabályzatban foglalt követelményeknek. Az ellenőrzéssel, illetve a megfelelés igazolásával összefüggő azon funkciók, amelyek teljesítésére az elismert szervezetek felhatalmazást kaphatnak, kötelezően azon tevékenységek körébe tartoznak, amelyeket a Szabályzat kifejezetten úgy említ, mint az illetékes hatóság vagy valamely elismert szervezet által végzett tevékenységeket.

2. Az 5.1.1 Szabály 5. bekezdésében említett jelentéseknek információkat kell tartalmazniuk valamennyi elismert szervezetről, a nekik adott felhatalmazások mértékéről, valamint az adott Tagállam azon intézkedéseiről, amelyek biztosítják, hogy a felhatalmazás körébe tartozó tevékenységek teljes mértékben és hatékonyan kerüljenek elvégzésre.

A5.1.2 Előírás – Az elismert szervezetek felhatalmazása

1. Az 5.1.2 Szabály 1. bekezdésében foglaltaknak megfelelő elismerés megadása érdekében az illetékes hatóság köteles megvizsgálni az érintett szervezet illetékességét és függetlenségét, és megállapítani, hogy a szervezet – a neki adott felhatalmazásban szereplő tevékenységek elvégzéséhez szükséges mértékig – bizonyította-e a következőket:

- (a) hogy rendelkezik a szükséges szakértelemmel a jelen Egyezmény vonatkozó területeit illetően, továbbá a hajókkal összefüggő tevékenységek terén megfelelő szaktudással bír, beleértve a hajókon dolgozó tengerészekre vonatkozó, minimálisan betartandó követelményeket, a foglalkoztatás feltételeit, az elhelyezést, a szabadidős létesítményeket, az ételmezést és étkeztetést, a balesetmegelőzést, az egészségvédelmet, az orvosi ellátást, valamint a jóléti és a társadalombiztosítási védelmet is;
- (b) hogy személyzetének szakértelmét képes a megfelelő szinten tartani és felfrissíteni;
- (c) hogy megfelelő tudással rendelkezik a jelen Egyezmény követelményeit, valamint a vonatkozó nemzeti jogszabályok, továbbá a kapcsolódó nemzetközi jogi okmányok követelményeit illetően; és
- (d) hogy a felhatalmazás típusához és mértékéhez viszonyítva megfelelő mérettel, felépítéssel, tapasztalattal és képességekkel rendelkezik.

2. Az ellenőrzésekre vonatkozóan adott bármely felhatalmazásnak legalább arra kell felhatalmaznia az elismert szervezetet, hogy megkövetelhesse a tengerészek munka- és életkörülményeivel összefüggésben általa felismert hiányosságok orvoslását, valamint hogy ilyen ellenőrzéseket végezhesen bármelyik kikötő szerinti Állam kérésére.

3. Valamennyi Tagállam köteles létrehozni:

- (a) egy olyan rendszert, amely biztosítja az elismert szervezetek által végzett munka megfelelő mivoltát, beleértve az információk közzétételét valamennyi vonatkozó nemzeti törvényről és előírásról, valamint a kapcsolódó nemzetközi jogi okmányokról is; és
- (b) az ilyen szervezetekkel folytatott kommunikációra és az ilyen szervezetek felügyeletére szolgáló eljárások rendjét.

4. Valamennyi Tagállam köteles a Nemzetközi Munkaügyi Hivatalhoz eljuttatni azon elismert szervezetek mindenkori aktuális jegyzékét, amelyek felhatalmazással rendelkeznek arra, hogy az adott Tagállam nevében járjanak el, és ezt a jegyzéket valamennyi Tagállam köteles naprakészen tartani. A jegyzékben meg kell határozni, hogy az elismert szervezetek mely tevékenységek elvégzésére rendelkeznek felhatalmazással. A Hivatal köteles gondoskodni arról, hogy ez a jegyzék nyilvánosan hozzáférhető legyen.

B5.1.2 Útmutató – Az elismert szervezetek felhatalmazása

1. Az elismerést kérő szervezeteknek bizonyítaniuk kell, hogy rendelkezésükre áll az a technikai, adminisztratív és vezetői szakértelem és kapacitás, amely biztosítja a megfelelő minőségű szolgáltatás kellő időben történő elvégzését.

2. A szervezetek alkalmasságának felmérése során az illetékes hatóság állapítsa meg, hogy a szervezet:

- (a) rendelkezik-e a megfelelő műszaki, vezetői és kisegítő személyzettel;

- (b) rendelkezik-e a tőle elvárt szolgáltatás nyújtásához szükséges és elégséges, szakképzett szakmai személyzettel, amely megfelelő földrajzi lefedettséget képvisel;
- (c) bizonyította-e, hogy képes a szolgáltatást kellő időben és kielégítő minőségben elvégezni; és
- (d) független és tevékenységeiért elszámoltatható-e.

3. Az illetékes hatóság kössön írásos szerződést valamennyi olyan szervezettel, amelyet felhatalmazás céljából elismer. A megállapodás tartalmazza az alábbiakban felsorolt elemeket:

- (a) a megállapodás tárgyi hatálya;
- (b) a megállapodás célja;
- (c) a megállapodás általános feltételei;
- (d) a felhatalmazás körébe tartozó tevékenységek elvégzése;
- (e) a felhatalmazás körébe tartozó tevékenységek jogalapja;
- (f) jelentéstétel az illetékes hatóság részére;
- (g) az illetékes hatóság által az elismert szervezet részére adott felhatalmazás részletes meghatározása; és
- (h) az illetékes hatóság által az elismert szervezet részére delegált tevékenységek felett gyakorolt felügyelet.

4. Valamennyi Tagállam követelje meg az elismert szervezetektől, hogy fejlesszenek ki az általuk ellenőrként alkalmazott személyzet képzésére szolgáló rendszert annak biztosítása érdekében, hogy a személyzet tudása és szakértelme a kellő időben felfrissítésre kerüljön.

5. Valamennyi Tagállam követelje meg az elismert szervezetektől, hogy az általuk elvégzett szolgáltatásokról nyilvántartást vezessenek oly módon, hogy azzal igazolni tudják, hogy a szolgáltatások által érintett részterületek vonatkozásában az elvárt előírásokat teljesítették.

6. Az A5.1.2 Előírás 3(b) bekezdésében hivatkozott felügyeleti eljárások kidolgozása során valamennyi Tagállam vegye figyelembe a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet keretein belül elfogadott *Útmutató az adminisztratív hatóság nevében eljáró szervezetek felhatalmazásához (Guidelines for the Authorization of Organizations Acting on Behalf of the Administration)* című dokumentumot.

5.1.3 Szabály – Tengerészeti munkaügyi bizonyítvány és tengerészeti munkaügyi megfelelési nyilatkozat

1. A jelen Szabály azokra a hajókra vonatkozik, amelyek:

- (a) 500 tonna vagy annál nagyobb bruttó úrtartalmúak, és nemzetközi utakon közlekednek; illetve
- (b) 500 tonna vagy annál nagyobb bruttó úrtartalmúak, egy adott Tagállam lobogója alatt közlekednek, és egy másik ország kikötőjéből kiindulva vagy annak kikötői között közlekedve üzemelnek.

A jelen Szabály szempontjából „nemzetközi út” alatt valamely adott országból induló és az adott országon kívüli kikötőbe tett utazás értendő.

2. A jelen Szabály szintén vonatkozik bármely olyan hajóra, amely egy adott Tagállam lobogója alatt közlekedik és nem tartozik a jelen Szabály 1. bekezdésének hatálya alá, amennyiben a hajótulajdonos az érintett Tagállamtól ezt kérvényezi.
3. Valamennyi Tagállam köteles megkövetelni, hogy a lobogója alatt közlekedő hajók a fedélzetükön tartsák és folyamatosan vezessék a tengerészeti munkaügyi bizonyítványt, amely tanúsítja, hogy a hajón tartózkodó tengerészek munka- és életkörülményeit – beleértve a megfelelőség folyamatos fenntartását szolgáló, a jelen Szabály 4. bekezdésében említett tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozatba foglalandó intézkedéseket is – ellenőrizték, és azok megfelelnek a nemzeti jogszabályok, illetve a jelen Egyezményt végrehajtó egyéb intézkedések követelményeinek.
4. Valamennyi Tagállam köteles megkövetelni, hogy a lobogója alatt közlekedő hajók a fedélzetükön hordozzák és folyamatosan vezessék a tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozatot, amely tartalmazza a jelen Egyezményt végrehajtó, a tengerészek munka- és életkörülményeire vonatkozó nemzeti követelményeket, és rögzíti a hajótulajdonos által az érintett hajó(ko)n a követelményeknek való megfelelés biztosítása érdekében bevezetett intézkedéseket.
5. A tengerészeti munkaügyi bizonyítványnak, valamint a tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozatnak meg kell felelnie a Szabályzatban előírt mintának.
6. Amennyiben valamely Tagállam illetékes hatósága, vagy az erre a célra megfelelően felhatalmazott elismert szervezet valamely ellenőrzés során megállapította, hogy az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajó a jelen Egyezmény előírásainak megfelel, illetve e megfelelőséget folyamatosan fenntartja, akkor ennek megfelelően köteles kibocsátani, illetve megújítani az ezt tanúsító tengerészeti munkaügyi bizonyítványt, és köteles az ilyen bizonyítványokról nyilvánosan hozzáférhető nyilvántartást vezetni.
7. A tengerészeti munkaügyi bizonyítványra és a tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozatra vonatkozó részletes követelményeket, beleértve az ellenőrizendő és jóváhagyandó kérdések listáját is, a Szabályzat A. része tartalmazza.

A5.1.3 Előírás – Tengerészeti munkaügyi bizonyítvány és tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozat

1. A tengerészeti munkaügyi bizonyítványt az illetékes hatóság vagy az erre a célra megfelelően felhatalmazott elismert szervezet bocsátja ki a hajó számára, öt évet meg nem haladó időtartamra. Az A5-I. Mellékletben található azon kérdések listája, amelyeket a tengerészeti munkaügyi bizonyítvány kibocsátását megelőző ellenőrzés keretében vizsgálni kell, a kibocsátás feltételéül szabva azt, hogy e kérdések tekintetében a hajó megfeleljen a jelen Egyezmény által a hajón tartózkodó tengerészek munka- és életkörülményeire vonatkozóan lefektetett követelményeket végrehajtó nemzeti jogszabályoknak, illetve egyéb intézkedéseknek.
2. A tengerészeti munkaügyi bizonyítvány érvényességét az illetékes hatóság vagy az erre a célra megfelelően felhatalmazott elismert szervezet köteles közbenső ellenőrzések keretében ellenőrizni, annak érdekében, hogy biztosított legyen a jelen Egyezményt végrehajtó nemzeti követelményeknek való folyamatos megfelelés. Amennyiben mindössze egyetlen közbenső ellenőrzést végeznek, és a bizonyítvány érvényességének időtartama öt év, akkor az ellenőrzés időpontjának az érvényességi időszak második és harmadik éves fordulónapja közé kell esnie. Az éves fordulónap minden évnek azt a hónapját és napját jelenti, amely megfelel a tengerészeti munkaügyi bizonyítvány érvényessége lejáratási dátumának. A közbenső ellenőrzés

tárgyi hatályának és részletességének meg kell egyeznie a bizonyítvány megújításához szükséges ellenőrzés tárgyi hatályával és részletességével. A bizonyítványt a kielégítő eredménnyel zárult közbenső ellenőrzést követően hivatalos aláírással érvényesíteni kell.

3. A jelen Előírás 1. bekezdésében foglaltak fenntartása mellett úgy rendelkezik, hogy amennyiben a tengerészeti munkaügyi bizonyítvány megújításához szükséges ellenőrzés a meglévő bizonyítvány érvényességének lejártát megelőző három hónapon belül zárul le, akkor az új tengerészeti munkaügyi bizonyítvány a megújító ellenőrzés lezárultának időpontjától számítva legyen érvényes, mégpedig az eredeti bizonyítvány lejárat dátumától számított öt évet meg nem haladó időtartamra.

4. Amennyiben a tengerészeti munkaügyi bizonyítvány megújításához szükséges ellenőrzés több mint három hónappal a meglévő bizonyítvány érvényességének lejáta előtt zárul le, akkor az új tengerészeti munkaügyi bizonyítvány a megújító ellenőrzés lezárultának időpontjától számítva legyen érvényes, mégpedig öt évet meg nem haladó időtartamra.

5. A tengerészeti munkaügyi bizonyítvány kibocsátása ideiglenes alapon is történhet:

- (a) új hajó részére annak átadásakor;
- (b) amennyiben valamely hajó lobogót cserélt; illetve
- (c) amennyiben valamely hajótulajdonos olyan hajó üzemeltetésének feladatát vállalja magára, amely hajó újonnan került az adott hajótulajdonos tulajdonába.

6. Az ideiglenes tengerészeti munkaügyi bizonyítványt hat hónapot meg nem haladó időtartamra bocsáthatja ki az illetékes hatóság vagy az erre a célra megfelelően felhatalmazott elismert szervezet.

7. Az ideiglenes tengerészeti munkaügyi bizonyítványt csak azután lehet kibocsátani, miután meggyőződtek arról, hogy:

- (a) az A5-I. Mellékletben felsorolt kérdések tekintetében a hajó ellenőrzése az ésszerűen kivitelezhető legteljesebb mértékben megtörtént, figyelembe véve a jelen bekezdés (b), (c) és (d) albekezdéseiben foglalt tételek teljesüléséről való meggyőződést is;
- (b) a hajótulajdonos az illetékes hatóság vagy az elismert szervezet előtt bizonyította, hogy a hajón megfelelő eljárások állnak rendelkezésre a jelen Egyezménynek való megfelelés biztosítása céljából;
- (c) a hajóparancsnok tisztában van a jelen Egyezmény követelményeivel és a végrehajtásukra vonatkozó kötelezettségekkel; és
- (d) a releváns információk benyújtásra kerültek az illetékes hatóságnak vagy az elismert szervezetnek a tengerészeti munkaügyi megfelelési nyilatkozat kiállítása céljából.

8. A teljes időszakra szóló tengerészeti munkaügyi bizonyítvány kiadásának céljából az ideiglenes bizonyítvány lejártát megelőzően el kell végezni a jelen Előírás 1. bekezdésének megfelelő teljeskörű ellenőrzést. A jelen Előírás 6. bekezdésében említett kezdeti hat hónapot követően további ideiglenes bizonyítvány nem adható ki. Az ideiglenes bizonyítvány érvényességének időtartamára tengerészeti munkaügyi megfelelési nyilatkozatot nem szükséges kibocsátani.

9. A tengerészeti munkaügyi bizonyítványt, az ideiglenes tengerészeti munkaügyi bizonyítványt és a tengerészeti munkaügyi megfelelési nyilatkozatot az A5-II. Mellékletben található mintáknak megfelelő formában kell kiállítani.

10. A tengerészeti munkaügyi megfelelési nyilatkozatot csatolni kell a tengerészeti munkaügyi bizonyítványhoz. A nyilatkozatnak két részből kell állnia:

- (a) az I. részt az illetékes hatóság köteles kiállítani, és abban köteles: (i) meghatározni azon kérdések listáját, amelyeket a jelen Előírás 1. bekezdésének megfelelően az ellenőrzés tárgyává kell tenni; (ii) meghatározni azokat a nemzeti követelményeket, amelyek magukban foglalják a jelen Egyezmény vonatkozó rendelkezéseit, oly módon, hogy hivatkozik a vonatkozó nemzeti jogszabályokra, valamint hogy a szükséges mértékig a nemzeti követelmények lényegi tartalmát érintően tömör tájékoztatást ad; (iii) hivatkozni a nemzeti jogszabályok értelmében fennálló hajótípus-specifikus követelményekre; (iv) feljegyezni a VI. cikk 3. bekezdésének értelmében elfogadott valamennyi lényegileg ekvivalens rendelkezést; továbbá (v) egyértelműen feltüntetni az illetékes hatóság által a 3. Fejezet értelmében megítélt valamennyi mentességet; és
- (b) a II. részt a hajótulajdonos köteles kiállítani, és abban köteles meghatározni azokat az intézkedéseket, amelyeket az ellenőrzések közötti időszakokban a nemzeti követelményeknek való megfelelés folyamatos fenntartása érdekében fogadott el, valamint azokat a javasolt intézkedéseket, amelyek a folyamatos fejlődést hivatottak biztosítani.

Az illetékes hatóság vagy az erre a célra megfelelően felhatalmazott elismert szervezet feladata a II. rész hitelesítése, valamint a tengerészeti munkaügyi megfeleléségi nyilatkozat kibocsátása.

11. Az érintett hajót illetően elvégzett valamennyi további ellenőrzés, illetve egyéb vizsgálat eredményét, valamint az ilyen vizsgálatok során felfedett valamennyi lényeges hiányosságot nyilvántartásba kell venni a felfedett hiányosságok orvoslásának igazolt időpontjával együtt. Ezt a nyilvántartást – és amennyiben a nyilvántartás nem angol nyelven készült, az angol nyelvű fordítását – a nemzeti jogszabályoknak megfelelően vagy fel kell jegyezni a tengerészeti munkaügyi megfeleléségi nyilatkozatban, vagy csatolni kell ahhoz, vagy pedig egyéb módon kell hozzáférhetővé tenni a tengerészek, a lobogó szerinti Állam ellenőrei, a kikötő szerinti Állam felhatalmazott tisztviselői, valamint a hajótulajdonosok és a tengerészek képviselői részére.

12. A mindenkor érvényes tengerészeti munkaügyi bizonyítványt és tengerészeti munkaügyi megfeleléségi nyilatkozatot – nem angol nyelven készült okiratok esetében azok angol nyelvű fordításával együtt – a hajón kell hordozni, és egy példányukat a fedélzet egy jól látható helyén kell kifüggeszteni, ahol az a tengerészek számára hozzáférhető. A nemzeti jogszabályoknak megfelelően egy példányt kérésre hozzáférhetővé kell tenni a tengerészek, a lobogó szerinti Állam ellenőrei, a kikötő szerinti Állam felhatalmazott tisztviselői, valamint a hajótulajdonosok és a tengerészek képviselői részére.

13. A jelen Előírás 11. és 12. bekezdéseiben említett, angol nyelvű fordításra vonatkozó követelmény nem vonatkozik azokra a hajókra, amelyek nem közlekednek nemzetközi utakon.

14. A jelen Előírás 1. vagy 5. bekezdése értelmében kibocsátott bizonyítvány érvényessége megszűnik bármely alábbi esetben:

- (a) amennyiben a vonatkozó ellenőrzések a jelen Előírás 2. bekezdésében meghatározott időtartamokon belül nem kerülnek elvégzésre;
- (b) amennyiben a bizonyítvány nem kerül a jelen Előírás 2. bekezdésének megfelelő módon hivatalos aláírással érvényesítésre;
- (c) amikor a hajó lobogót vált;
- (d) amikor a hajótulajdonos nem vállalja tovább a felelősséget a hajó üzemeltetéséért; és

(e) amikor a 3. Fejezetben említett szerkezeti tulajdonságokban vagy felszerelésben lényeges változtatások történtek.

15. A jelen Előírás 14(c), (d), illetve (e) bekezdésében említett esetben az új bizonyítvány csak akkor bocsátható ki, amikor az új bizonyítványt kibocsátó illetékes hatóság vagy elismert szervezet teljes mértékben meggyőződött arról, hogy a hajó megfelel a jelen Előírásban foglalt követelményeknek.

16. A tengerészeti munkaügyi bizonyítványt az illetékes hatóság, illetve a lobogó szerinti Állam által erre a célra megfelelően felhatalmazott elismert szervezet köteles visszavonni, amennyiben bizonyítást nyer, hogy az érintett hajó nem felel meg a jelen Egyezmény követelményeinek, és valamely előírt javító intézkedést elmulasztottak megtenni.

17. Annak mérlegelése során, hogy egy adott tengerészeti munkaügyi bizonyítvány visszavonására sort kell-e keríteni a jelen Előírás 16. bekezdésének megfelelően, az illetékes hatóság, illetve az elismert szervezet köteles figyelembe venni a hiányosságok súlyosságát, illetve gyakoriságát.

B5.1.3 Útmutató – Tengerészeti munkaügyi bizonyítvány és tengerészeti munkaügyi megfelelési nyilatkozat

1. A tengerészeti munkaügyi megfelelési nyilatkozat I. részében a nemzeti követelmények felsorolásának tartalmaznia kell a megfelelő hivatkozásokat arra nézve, hogy az A5-I. Mellékletben felsorolt valamennyi területtel kapcsolatban melyek a tengerészek munka- és életkörülményeire vonatkozó jogszabályi rendelkezések, vagy ezen hivatkozásokat mellékelni kell az említett felsoroláshoz. Amennyiben a nemzeti jogszabályok pontosan követik a jelen Egyezményben meghatározott követelményeket, elegendő lehet csupán a hivatkozást feltüntetni. Amennyiben az Egyezmény valamely rendelkezésének végrehajtása a VI. Cikk 3. bekezdése értelmében valamely lényegi ekvivalencia alapján történik, úgy az érintett rendelkezést meg kell jelölni, és tömör magyarázatot szükséges mellékelni. Amennyiben a 3. Fejezetben foglaltak értelmében az illetékes hatóság bármiféle mentességet ítél meg, úgy a mentesség által érintett rendelkezést vagy rendelkezéseket egyértelműen meg kell jelölni.

2. A tengerészeti munkaügyi megfelelési nyilatkozat II. részében hivatkozott, a hajótulajdonos által hozott intézkedéseknek különösképpen meg kell határozniuk azokat az alkalmakat, amelyek során az egyes nemzeti követelményeknek való folyamatos megfelelés ellenőrzése meg fog történni, továbbá meg kell határozniuk az ellenőrzésekért felelős személyek körét, a felvételre kerülő jegyzőkönyveket, valamint a megfelelés hiányosságának észlelése esetén alkalmazandó eljárásokat. A II. rész több különböző formában is elkészíthető. Hivatkozhat a tengerészeti ipar egyéb aspektusaival kapcsolatos iránymutatásokat és eljárásokat tárgyaló, átfogóbb jellegű egyéb dokumentumokra, például a *Nemzetközi biztonságos üzemviteli szabályzat az üzemeltetés biztonságáról (ISM Szabályzat)* által megkövetelt dokumentumokra, vagy a SOLAS Egyezmény 5. Szabálya XI-1. Fejezetében megkövetelt – a hajó folyamatos törzsadat-nyilvántartásához kapcsolódó – információkra.

3. A megfelelés folyamatos fenntartását biztosító intézkedéseknek magukban kell foglalniuk a hajótulajdonossal és a hajóparancsnokkal szemben támasztott általános nemzetközi követelményeket arra vonatkozóan, hogy – a tengerészek munkájával járó veszélyeket figyelembe véve – folyamatosan tájékozódjanak a munkahelyek fizikai kialakításával kapcsolatos legújabb technológiai fejleményekről és tudományos eredményekről, valamint ennek megfelelően tájékoztassák a tengerészek képviselőit, ezáltal magasabb szintű védelmet biztosítva a tengerészek fedélzeti munka- és életkörülményeinek

tekintetében.

4. A tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozatot mindenekelőtt egyértelműen és szabatosan kell megfogalmazni, oly módon, hogy segítségül szolgáljon valamennyi érintett személynek – így például a lobogó szerinti Állam ellenőreinek, a kikötő szerinti Állam felhatalmazott tisztviselőinek és a tengerészeknek – a követelmények megfelelő teljesítésének ellenőrzése során.

5. A B5-I. Mellékletben található egy példa arra, hogy a tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozat milyen típusú információkat tartalmazhat.

6. Amennyiben valamely hajó az A5.1.3 Előírás 14(c) bekezdésében említettek szerint lobogót vált, és amennyiben mindkét érintett Állam ratifikálta a jelen Egyezményt, úgy az a Tagállam, amelynek lobogója alatt a hajó korábban jogosult volt közlekedni, a lehető leghamarabb adja át a másik Tagállam illetékes hatóságára részére a lobogóváltást megelőzően a hajón hordozott tengerészeti munkaügyi bizonyítvány és tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozat példányait, továbbá – amennyiben ez az adott esetre vonatkoztatható – a releváns ellenőrzési jelentések példányait is, ha azokat az illetékes hatóság a lobogóváltás megtörténtét követő három hónapon belül kéri.

5.1.4 Szabály – Ellenőrzés és végrehajtás

1. Valamennyi Tagállam köteles a rendszeres ellenőrzések, illetve folyamatos felügyeletet és egyéb szabályozási lehetőségeket biztosító intézkedések hatékony és összehangolt rendszerének segítségével meggyőződni arról, hogy az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajók megfelelnek a jelen Egyezmény nemzeti jogszabályokban fogantatosított követelményeinek.

2. A jelen Szabály 1. bekezdésében említett ellenőrző és végrehajtó rendszerre vonatkozó részletes követelményeket a Szabályzat A. része rögzíti.

A5.1.4 Előírás – Ellenőrzés és végrehajtás

1. Valamennyi Tagállam köteles a lobogója alatt közlekedő hajókon tartózkodó tengerészek körülményeit ellenőrző rendszert fenntartani, amely rendszernek magában kell foglalnia annak megállapítását, hogy a munka- és életkörülményekre vonatkozóan a tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozatban meghatározott intézkedések minden esetben, amikor alkalmazhatók, végrehajtásra kerülnek-e, valamint hogy a jelen Egyezmény követelményei teljesülnek-e.

2. Az illetékes hatóság köteles megfelelő számú szakképzett ellenőrt kinevezni a jelen Előírás 1. bekezdése értelmében fennálló kötelezettségeinek teljesítésére. Amennyiben valamely elismert szervezet kapott felhatalmazást az ellenőrzések elvégzésére, a Tagállam köteles megkövetelni azt, hogy az ellenőrzéseket végző személyzet tagjai megfelelően képesítve legyenek ezen feladatok végrehajtására, és köteles felruházni őket a feladatuk ellátásához szükséges hivatalos hatáskörrel.

3. Megfelelően rendelkezni kell annak biztosításáról, hogy az ellenőrök rendelkezzenek a szükséges, illetve megkívánt szintű képzettséggel, illetékességgel, hatásköri leírással, jogkörrel, jogállással és függetlenséggel, amely lehetővé teszi számukra, hogy a jelen Előírás 1. bekezdésében említettek megállapítását elvégezzék és az ugyanott említetteknek való megfelelést biztosítsák.

4. Az ellenőrzéseknek – amennyiben ez az adott esetben vonatkoztatható – az A5.1.3 Előírás szerint megkövetelt időközönként kell lezajlaniuk. A bármely két vizsgálat között eltelt időszak semmiképpen nem haladhatja meg a három évet.

5. Amennyiben valamely Tagállam bizonyítékot szerez arról – vagy a részére olyan panasz érkezik, amelyet nem tekint nyilvánvalóan alaptalannak –, hogy a lobogója alatt közlekedő valamely hajó nem felel meg a jelen Egyezmény követelményeinek, illetve hogy komoly hiányosságok tapasztalhatók a tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozatban foglalt intézkedések foganatosításával kapcsolatban, úgy a Tagállam köteles megtenni a szükséges lépéseket az ügy kivizsgálása érdekében, valamint biztosítani, hogy a tapasztalt hiányosságok orvoslására intézkedések történjenek.

6. Valamennyi Tagállam köteles megfelelő szabályokat alkotni és azokat hatékonyan betartatni annak érdekében, hogy az ellenőrök részére olyan jogállást és szolgálati feltételeket biztosítson, amelyek segítségével függetlenek maradhatnak a kormányváltásoktól és a nem megengedhető külső befolyásoktól.

7. Az elvégzendő feladatokra vonatkozó egyértelmű útmutatással és a megfelelő megbízólevéllel ellátott ellenőrök jogosultak:

- (a) a Tagállam lobogója alatt közlekedő hajók fedélzetére lépni;
- (b) végrehajtani bárminemű vizsgálatot, tesztet vagy kivizsgálást, amelyet szükségesnek ítélnék ahhoz, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy a előírásokat szigorúan betartják; és
- (c) megkövetelni bármely hiányosság orvoslását, és amennyiben megalapozottan úgy vélik, hogy a hiányosságok a jelen Egyezmény követelményeinek (beleértve a tengerészek jogait is) súlyos megsértését képezik, vagy komoly veszélyt jelentenek a tengerészek biztonságára, egészségére vagy testi épségére nézve, úgy jogosultak megtiltani, hogy a hajó elhagyja a kikötőt, amíg a szükséges intézkedéseket meg nem teszik.

8. A jelen Előírás 7(c) bekezdésének értelmében tett bármely intézkedés alá van vetve az igazságügyi vagy közigazgatási hatóságok előtt érvényesíthető bármely fellebbezési jog gyakorlásának.

9. Az ellenőrök saját hatáskörükben mérlegelhetik azt, hogy az eljárás megindítása vagy az eljárás megindítására vonatkozó javaslattétel helyett tanácsokat adjanak, amennyiben nem állapítható meg egyértelműen a jelen Egyezmény követelményeinek olyan megszegése, amely az érintett tengerészek biztonságát, egészségét vagy testi épségét veszélyeztetné, és amennyiben a követelmények hasonló megszegése korábban nem fordult elő.

10. Az ellenőrök kötelesek bizalmasan kezelni azon sérelmek, illetve panaszok forrását, amelyek a tengerészek munka- és életkörülményeivel kapcsolatos bármely veszélyt vagy hiányosságot, illetve a jogszabályok megszegését jelzik, továbbá a felügyelők az utalás szintjén sem tájékoztathatják a hajótulajdonost, a hajótulajdonos képviselőjét, illetve a hajó üzemeltetőjét arról, hogy valamely ellenőrzésre ilyen sérelem vagy panasz következményeként került sor.

11. A felügyelők nem bízhatók meg olyan feladatokkal, amelyek mennyiségükből vagy természetükből kifolyólag akadályozhatják az ellenőrzések hatékony elvégzését, vagy bármilyen módon károsan befolyásolhatják a felügyelők hatáskörét vagy pártatlanságát a hajótulajdonosokkal, tengerészekkel, illetve egyéb érdekelt felekkel fennálló kapcsolataikban. A felügyelőkre vonatkozóan különösen az alábbi követelményeket kell érvényesíteni:

- (a) a felügyelőknek meg kell tiltani, hogy bármely közvetlen vagy közvetett módon érdekeltnek legyenek az általuk elvégzendő ellenőrzés tárgyául megszabott bármely tevékenységben; és
- (b) a felügyelők – megfelelő szankciók, illetve fegyelmi intézkedések terhe alatt – még a szolgálatból való távozásukat követően sem fedhetnek fel olyan üzleti titkokat, bizalmasan kezelendő munkafolyamatokat, illetve személyes jellegű információkat, amelyek a feladataik elvégzése során jutottak a tudomásukra.

12. A felügyelők kötelesek minden egyes ellenőrzés elvégzéséről jelentést benyújtani az illetékes hatóság részére. A jelentés egy példányát angol nyelven vagy a hajó munkanyelvén el kell juttatni a hajó parancsnokához, egy további példányt pedig a hajó hirdetőtábláján kell elhelyezni a tengerészek tájékoztatása céljából; kérésre egy példányt el kell juttatni a tengerészek képviselőinek is.

13. Valamennyi Tagállam illetékes hatósága köteles az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajókon tartózkodó tengerészek körülményeit vizsgáló ellenőrzésekről nyilvántartást vezetni. Az illetékes hatóság köteles éves jelentést közzétenni az elvégzett ellenőrző tevékenységekről a tárgyév végét követő ésszerű időn belül, amely nem haladhatja meg a hat hónapot.

14. Amennyiben az ellenőrzésre valamely súlyos incidens következtében kerül sor, úgy a jelentést a lehető legkorábbi időpontban, de legkésőbb az ellenőrzés lezárultát követő egy hónapon belül be kell nyújtani az illetékes hatósághoz.

15. Valamennyi olyan esetben, amikor a jelen Előírás értelmében ellenőrzés zajlik vagy intézkedés történik, minden ésszerű erőfeszítést meg kell tenni annak érdekében, hogy elkerülhető legyen az érintett hajó indokolatlan feltartóztatása, illetve késleltetése.

16. A nemzeti jogszabályoknak megfelelő módon kártérítés fizetendő, amennyiben bármiféle veszteség vagy kár származik a felügyelők hatáskörének jogtalan gyakorlásából. A bizonyítási teher minden esetben a panasztevőre hárul.

17. Valamennyi Tagállam köteles megfelelő büntetéseket és egyéb javító lépéseket rögzíteni és hatékonyan foganatosítani a jelen Egyezmény követelményeinek (beleértve a tengerészek jogait is) megsértése, valamint a felügyelőknek a feladataik elvégzésében való akadályozása esetére.

B5.1.4 Útmutató – Ellenőrzés és végrehajtás

1. Az illetékes hatóság és bármely egyéb szolgálat, illetve hatóság, amelynek tevékenységét teljes egészében vagy részben a tengerészek munka- és életkörülményeinek ellenőrzése teszi ki, rendelkezzen a feladatai ellátásához szükséges erőforrásokkal. Ezen belül különösen érvényesüljenek az alábbiak:

- (a) valamennyi Tagállam tegye meg a szükséges intézkedéseket arra nézve, hogy szükség esetén megfelelően képzett műszaki szakértőket és specialistákat kérhessen fel a felügyelők munkájának segítésére; és
- (b) a felügyelők számára a feladataik hatékony elvégzése érdekében legyenek biztosítva az elhelyezkedésük szempontjából megfelelő épületek, valamint a megfelelő felszerelések és közlekedési eszközök.

2. Az illetékes hatóság dolgozzon ki a megfelelésre és a végrehajtásra vonatkozó eljárásrendet, amely biztosítja a következetességet és egyéb tekintetben is útmutatóként szolgál a jelen Egyezményhez kapcsolódó ellenőrzési és végrehajtási tevékenységek során.

Az eljárásrend egy-egy példányát el kell juttatni valamennyi ellenőrhöz és a releváns rendfenntartó tisztviselőkhöz, továbbá hozzáférhetővé kell tenni a nyilvánosság, a hajótulajdonosok és a tengerészek számára.

3. Az illetékes hatóság állítson fel egyszerű eljárásokat annak érdekében, hogy lehetővé váljon számára a jelen Egyezmény követelményeinek (beleértve a tengerészek jogait is) lehetséges megsértésével kapcsolatos információk bizalmasan történő átvétele közvetlenül a tengerészektől, vagy a tengerészek képviselőitől, továbbá hogy lehetővé váljon a felügyelők számára az ilyen ügyek mielőbbi kivizsgálása, beleértve:

- (a) annak lehetővé tételét a hajóparancsnokok, a tengerészek, illetve a tengerészek képviselői számára, hogy amennyiben szükségesnek ítélik, ellenőrzést kezdeményezhessenek; és
- (b) technikai tájékoztatást és tanácsadást az érintett hajótulajdonosok, tengerészek és szervezetek részére a leghatékonyabb módszerekről, amelyek a jelen Egyezmény követelményeinek való megfelelés, továbbá a tengerészek fedélzeti körülményeinek folyamatos javítása céljából rendelkezésre állnak.

4. A felügyelők a feladataik hatékony elvégzésének biztosítása érdekében legyenek teljes mértékben szakképzett személyek, és elegendő számban álljanak rendelkezésre, kellően figyelembe véve az alábbiakat:

- (a) a felügyelők által végrehajtandó feladatok fontosságát, különösen az ellenőrzés tárgyát képező hajók számát, természetét és méretét, továbbá az érvényesítendő törvényi rendelkezések számát és összetettségét;
- (b) a felügyelők rendelkezésére bocsátott erőforrásokat; és
- (c) a gyakorlati körülményeket, amelyek között az ellenőrzéseknek le kell zajlaniuk annak érdekében, hogy hatékonyak legyenek.

5. A felügyelők – a közszolgálati állományba való toborzásra vonatkozóan a nemzeti jogszabályokban rögzített valamennyi feltétel fenntartása mellett – rendelkezzenek a feladataik ellátásához szükséges képzéssel és megfelelő képzettséggel, és amennyiben lehetséges, tengerészeti tárgyú végzettséggel vagy tengerészként szerzett szolgálati tapasztalattal is. Rendelkezzenek továbbá megfelelő ismeretekkel a tengerészek munka- és életkörülményeiről, valamint megfelelő szintű angol nyelvtudással.

6. Intézkedéseket kell tenni annak érdekében, hogy a felügyelők alkalmazásuk ideje alatt megfelelő továbbképzésben részesüljenek.

7. Valamennyi ellenőrnek teljes mértékben tisztában kell lennie azokkal a körülményekkel, amelyek között ellenőrzést kell végezni, valamint tisztában kell lennie a különféle, fent említett körülményektől függően az egyes elvégzendő ellenőrzések hatókörével, illetve az ellenőrzés általános módszertanával is.

8. A nemzeti jogszabályoknak megfelelő megbízólevéllel ellátott ellenőröknek legalább az alábbiakra kiterjedő felhatalmazással kell rendelkezniük:

- (a) a felügyelők szabadon és előzetes értesítés nélkül a hajó fedélzetére léphessenek; ugyanakkor a hajón folytatott ellenőrzés megkezdésekor a felügyelőknek jelenlétükről tájékoztatniuk kell a hajóparancsnokot vagy a hajó felügyeletével megbízott személyt, továbbá amennyiben ez helyénvaló, a tengerészeket vagy azok képviselőit;
- (b) a felügyelők a jogszabályok által megszabott követelmények alkalmazásával kapcsolatos bármely ügyben kikérdezhessék a hajóparancsnokot, a tengerészeket és bármely egyéb személyt, beleértve a hajótulajdonost, illetve a hajótulajdonos

képviselőjét is, bármely olyan tanú jelenlétében, akinek jelenlétét a kikérdezés alá vont személy kéri;

- (c) a felügyelők megkövetelhesék, hogy rendelkezésükre bocsássonak bármely lajstromot, hajónaplót, nyilvántartást, bizonyítványt, valamint egyéb dokumentumot, illetve információt, amely közvetlenül kapcsolódik az ellenőrzés tárgyát képező kérdésekhez, annak érdekében, hogy a jelen Egyezményt végrehajtó nemzeti jogszabályoknak való megfelelés igazolható legyen;
- (d) a felügyelők megkövetelhesék a jelen Egyezményt végrehajtó nemzeti jogszabályok értelmében megkövetelt közlemények kihelyezését;
- (e) a felügyelők elemzés céljából magukhoz vehessenek, illetve eltávolíthassanak mintákat a termékekből, rakományból, ivóvízből, élelmiszerekből, valamint a felhasznált, illetve kezelt szilárd, folyékony és gáz halmazállapotú anyagokból;
- (f) a felügyelők az ellenőrzést követően haladéktalanul felhívhassák a hajótulajdonos, a hajó üzemeltetője vagy a hajóparancsnok figyelmét a hajó fedélzetén tartózkodók egészségét és biztonságát esetleg érintő hiányosságokra;
- (g) a felügyelők felhívhassák az illetékes hatóság – és amennyiben az adott esetre ez vonatkozik, az elismert szervezet – figyelmét bármely olyan hiányosságra, illetve visszaélésre, amelyet az érvényben lévő jogszabályok nem szabályoznak kifejezetten, továbbá javaslatokat nyújthassanak be számukra a jogszabályok javítása céljából; és
- (h) a felügyelők – a jogszabályokban szabályozott esetekben és módon – értesíthessék az illetékes hatóságot a tengerészeket érintő bármiféle foglalkozási sérülésről, illetve betegségről.

9. Amikor a jelen Útmutató 8(e) bekezdésében említett mintát a felügyelő magához veszi vagy eltávolítja, erről értesítse a hajótulajdonost vagy a hajótulajdonos képviselőjét, és amennyiben ez helyénvaló, egy tengerészt, vagy pedig ezen személyek legyenek jelen a mintavételnél. A felügyelő az így vételezett minta mennyiségét megfelelő módon vegye nyilvántartásba.

10. Az egyes Tagállamok illetékes hatósága által közzétett éves jelentés az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajók tekintetében tartalmazza a következőket:

- (a) a tengerészek munka- és életkörülményeivel kapcsolatos hatályos jogszabályok felsorolását és mindazon módosítások listáját, amelyek a tárgyév során léptek érvénybe;
- (b) az ellenőrző rendszer szervezeti kereteinek részletes leírását;
- (c) statisztikai adatokat az ellenőrzés hatálya alá tartozó hajókról, illetve egyéb létesítményekről, valamint az ellenőrzésnek ténylegesen alávetett hajókról és egyéb létesítményekről;
- (d) statisztikai adatokat az adott Tagállam nemzeti jogszabályainak hatálya alá tartozó valamennyi tengerészről;
- (e) statisztikai adatokat és információkat a jogszabályok megsértéséről, a kiszabott büntetésekről és a hajók feltartóztatásának eseteiről; és
- (f) statisztikai adatokat a tengerészeket érintő, bejelentett munkahelyi sérülésekről és betegségekről.

5.1.5 Szabály – Fedélzeti panasztételi eljárás

1. Valamennyi Tagállam köteles megkövetelni a lobogója alatt közlekedő hajóktól, hogy fedélzeti eljárásokkal rendelkezzenek a tengerészek olyan panaszainak tisztességes, hatékony és gyors kezelésére, amelyek a jelen Egyezmény követelményeinek (beleértve a tengerészek jogait is) megszegéséhez kapcsolódnak.
2. Valamennyi Tagállam köteles tiltani és büntetéssel sújtani a panaszt tevő tengerészekkel szembeni bárminemű megtorlás alkalmazását.
3. A jelen Szabály rendelkezései és a Szabályzat kapcsolódó szakaszai nem érintik hátrányosan a tengerészek azon jogát, hogy az általuk alkalmasnak talált bárminemű jogi lehetőségen keresztül érvényesítsék jogorvoslati igényüket.

A5.1.5 Előírás – Fedélzeti panasztételi eljárás

1. A fedélzeti eljárásokat – az ilyen eljárások számára esetlegesen bármiféle szélesebb hatályt biztosító nemzeti jogszabályok, illetve kollektív szerződések sérelme nélkül – a tengerészek arra használhatják, hogy panasszal éljenek a jelen Egyezmény követelményeinek (beleértve a tengerészek jogait is) állítólagos megszegését képező bármely ügghöz kapcsolódóan.
2. Valamennyi Tagállam köteles biztosítani, hogy jogszabályai olyan alkalmas fedélzeti panasztételi eljárásokat szabjanak meg, melyek szavatolják az 5.1.5 Szabály követelményeinek való megfelelést. Ezen eljárásoknak arra kell irányulniuk, hogy a panaszok a kezelésükre szolgáló hierarchia lehető legalacsonyabb szintjén orvoslásra kerüljenek. Ugyanakkor a tengerészek részére minden esetben biztosítani kell azt a jogot, hogy közvetlenül a hajóparancsnoknál, és amennyiben ezt szükségesnek találják, a megfelelő külső hatóságnál tegyenek panaszt.
3. A fedélzeti panasztételi eljárásoknak magukban kell foglalniuk a tengerészek azon jogát, hogy a panasztételi eljárás során kísérettel együtt, illetve képviselőn keresztül legyenek jelen, továbbá magukban kell foglalniuk a panaszt tevő tengerészekkel szemben alkalmazott megtorlás lehetősége ellen védelmet nyújtó intézkedéseket. A „megtorlás alkalmazása” kifejezés magában foglal minden olyan lépést, amelyet egy tengerész ellen irányulóan bármely személy tesz annak kapcsán, hogy a tengerész panaszt nyújtott be, amennyiben a panasz megtétele nyilvánvalóan nem a kellemetlenség okozása céljából, illetve nem rosszhiszeműségből történt.
4. Valamennyi tengerésznek – a saját tengerész-munkamegállapodásának egy példányán felül – rendelkezésére kell bocsátani a hajón érvényben lévő fedélzeti panasztételi eljárások leírásának egy példányát. Ennek a dokumentumnak tartalmaznia kell a lobogó szerinti Állam és – amennyiben az előbbtől eltér – a tengerész tartózkodási hely szerinti országa illetékes hatóságának elérhetőségeit, továbbá a hajó fedélzetén található azon személy(ek) nevét, aki(k) az ügyeket bizalmasan kezelve pártatlan tanáccsal szolgálhat(nak) a tengerészek számára a panaszukkal kapcsolatban, és egyéb módon is segítséget nyújthat(nak) számukra a hajó fedélzetén rendelkezésükre álló panasztételi eljárások igénybevétele során.

B5.1.5 Útmutató – Fedélzeti panasztételi eljárás

1. Az illetékes hatóság – a vonatkozó kollektív szerződés valamennyi kapcsolódó rendelkezésének fenntartása mellett – a hajótulajdonosok és a tengerészek szervezeteivel szorosan egyeztetve dolgozzon ki a tisztességes, gyors és jól dokumentált fedélzeti panaszkezelési eljárásokra egy olyan modellt, amelyet az adott Tagállam lobogója alatt

közlekedő valamennyi hajón felhasználhatnak. Az ilyen eljárások kidolgozása során a következő kérdéseket kell figyelembe venni:

- (a) számos panasz kapcsolódhat kimondottan azokhoz a személyekhez, akiknél a panaszt be kellene nyújtani, vagy akár magához a hajó parancsnokához is. A tengerészeknek minden esetben lehetőséget kell biztosítani arra is, hogy közvetlenül a hajóparancsnoknak, ezen felül pedig valamely külső testületnek tegyenek panaszt; és
- (b) annak érdekében, hogy könnyebben elkerülhetők legyenek a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó ügyekben panaszt tevő tengerészekkel szembeni megtorlás alkalmazásához kapcsolódó problémák, az eljárások révén ösztönözni kell egy olyan személy kinevezését a fedélzeten, aki tanácsot adhat a tengerészek részére a rendelkezésükre álló eljárásokkal kapcsolatban, és aki – a panaszt tevő tengerész erre vonatkozó kérése esetén – a panasz tárgyában tartott bármely megbeszélésen vagy meghallgatáson is részt vehet.

2. A jelen Útmutató 1. bekezdésében említett egyeztetések során megvitatásra kerülő eljárások tartalmazzák legalább az alábbi elemeket:

- (a) a panaszokat a panaszt benyújtó tengerész részlegvezetőjének vagy előjáró parancsnokának kell címezni;
- (b) ezt követően a részlegvezető vagy az előjáró parancsnok kísérelje meg megoldani a kérdést, mégpedig a szóban forgó ügyek súlyához mérten megfelelő, előírt időhatárokon belül;
- (c) amennyiben a részlegvezető vagy az előjáró parancsnok nem tudja a panaszos ügyet a tengerész megelégedésére megoldani, úgy a tengerész a hajóparancsnokhoz fordulhat panaszával, aki az ügyet személyesen kezeli;
- (d) a tengerészeknek mindenkor álljon jogukban az, hogy az érintett hajó fedélzetén egy általuk kiválasztott másik tengerész kísérje, illetve képviselje őket;
- (e) valamennyi panasz és a velük kapcsolatos valamennyi döntés kerüljön feljegyzésre, és e feljegyzések egy példánya legyen biztosítva az érintett tengerész számára;
- (f) amennyiben a panaszt nem lehet a fedélzeten megoldani, az ügyet továbbítani kell a hajótulajdonosnak a szárazföldre, és megfelelő mennyiségű időt kell adni neki arra, hogy – amennyiben ez helyénvaló, az érintett tengerészekkel, illetve az általuk képviselőnek kinevezett bármely személyekkel egyeztetve – megoldja az ügyet; és
- (g) a tengerészeknek minden esetben álljon jogukban az, hogy panaszukat közvetlenül a hajó parancsnokának, a hajótulajdonosnak, és az illetékes hatóságoknak nyújthassák be.

5.1.6 Szabály – Tengeri balesetek

1. Valamennyi Tagállam köteles hivatalos vizsgálatot elrendelni valamennyi súlyos tengeri balesettel kapcsolatban, amely sérüléshez vagy halálhoz vezet, és amely az adott Tagállam lobogója alatt közlekedő hajót érint. A nyomozás zárójelentését rendes körülmények között nyilvánosságra kell hozni.

2. A Tagállamok kötelesek együttműködni egymással a jelen Szabály 1. bekezdésében említett súlyos tengeri balesetek esetén elrendelt nyomozások megkönnyítése érdekében.

A5.1.6 Előírás – Tengeri balesetek
(Nincs rendelkezés)

B5.1.6 Útmutató – Tengeri balesetek
(Nincs rendelkezés)

5.2 Szabály – A kikötő szerinti Államok felelősségi köre

Cél: Lehetővé tenni valamennyi Tagállam számára, hogy foganatosíthassa a jelen Egyezmény értelmében fennálló azon kötelezettségeit, melyek az Egyezmény előírásainak a külföldi hajókon való érvényesítése és betartatása terén létesített nemzetközi együttműködésre vonatkoznak

5.2.1 Szabály – Kikötői ellenőrzések

1. Minden külföldi hajó, amely – gazdasági tevékenységének keretében vagy üzemeltetési okokból – érinti valamely Tagállam kikötőjét, az V. cikk 4. bekezdésének megfelelően lefolytatott ellenőrzés tárgyát képezheti, abból a célból, hogy felülvizsgálják a jelen Egyezmény azon követelményeinek (beleértve a tengerészek jogait is) való megfelelését, amelyek a hajón tartózkodó tengerészek munka- és életkörülményeihez kapcsolódnak.
2. Valamennyi Tagállam köteles elfogadni az 5.1.3 Szabály értelmében megkövetelt tengerészeti munkaügyi bizonyítványt és tengerészeti munkaügyi megfelelési nyilatkozatot annak meggyőző bizonyítékként, hogy a jelen Egyezmény követelményeinek (beleértve a tengerészek jogait is) a hajó eleget tesz. Ennek megfelelően az adott Tagállam kikötőiben zajló ellenőrzések – a Szabályzatban meghatározott körülmények fennállásának kivételével – a bizonyítvány és a nyilatkozat felülvizsgálatára kell korlátozódjanak.
3. A kikötőben zajló ellenőrzéseket felhatalmazott tisztviselőknek kell elvégezniük, összhangban a Szabályzat rendelkezéseivel, valamint azon egyéb vonatkozó nemzetközi megállapodások rendelkezéseivel, amelyek a kikötő szerinti Államok által végzett ellenőrző vizsgálatokat az adott Tagállamban szabályozzák. Bármely ilyen ellenőrzés annak megállapítására kell korlátozódjék, hogy az ellenőrzés tárgya megfelel-e a jelen Egyezmény cikkeiben és Szabályaiban, valamint a Szabályzatnak kizárólag az A. részében foglalt vonatkozó követelményeknek.
4. A jelen Szabálynak megfelelően végzett ellenőrzések alapjául a kikötő szerinti Állam ellenőrzést és folyamatos felügyeletet biztosító, hatékony rendszere kell szolgáljon, annak biztosítása érdekében, hogy az érintett Tagállam bármely kikötőjébe érkező hajókon tartózkodó tengerészek munka- és életkörülményei megfeleljenek a jelen Egyezményben meghatározott követelményeknek (beleértve a tengerészek jogait is).
5. A jelen Szabály 4. bekezdésében említett rendszerre vonatkozó információknak, beleértve a rendszer hatékonyságának mérésére használt módszert is, szerepelniük kell a Tagállam által az Alapokmány 22. cikkének megfelelően összeállított jelentésekben.

A5.2.1 Előírás – Kikötői ellenőrzések

1. Amennyiben a felhatalmazott tisztviselő – miután ellenőrzés elvégzése céljából a fedélzetre lépett, és – ahol ez értelmezhető – kikérte a tengerészeti munkaügyi bizonyítványt és a tengerészeti munkaügyi megfeleléségi nyilatkozatot – azt tapasztalja, hogy:

- (a) a kikért dokumentumokat nem kapja kézhez, vagy a dokumentumok nincsenek folyamatosan vezetve, vagy hibásan vannak vezetve, vagy a kézhez kapott dokumentumok nem tartalmazzák a jelen Egyezmény által megkövetelt információkat, vagy egyéb módon érvénytelenek; illetve
- (b) egyértelműen indokolt azt feltételezni, hogy a hajón a munka- és életkörülmények nem felelnek meg a jelen Egyezmény követelményeinek; illetve
- (c) ésszerűen indokolt azt feltételezni, hogy a hajó lobogót váltott annak érdekében, hogy elkerülhesse a jelen Egyezményben foglalt követelményeknek való megfelelés kötelezettségét; illetve
- (d) olyan panaszt tettek, amely szerint a hajón valamely meghatározott munka- és életkörülmények nem felelnek meg a jelen Egyezmény követelményeinek;

abban az esetben részletesebb ellenőrzés végezhető annak érdekében, hogy megbizonyosodjanak a hajó fedélzetén uralkodó munka- és életkörülményekről. Ilyen ellenőrzést valamennyi olyan esetben végezni kell, amely esetben a tisztviselő feltételezése, illetve a panaszos állítása szerint nem megfelelő munka- és életkörülmények egyértelmű veszélyt jelenthetnek a tengerészek biztonságára, egészségére, illetve testi épségére nézve, továbbá amely esetben a felhatalmazott tisztviselő okkal feltételezi, hogy bármely hiányosság a jelen Egyezményben foglalt követelmények (beleértve a tengerészek jogait is) súlyos megsértését jelenti.

2. Amennyiben a jelen Előírás 1. bekezdésének (a), (b) vagy (c) albekezdésében meghatározott körülmények között a felhatalmazott tisztviselők részletesebb ellenőrzést hajtanak végre a Tagállam kikötőjében tartózkodó külföldi hajón, akkor ezen ellenőrzésnek elvi szabály szerint ki kell terjednie az A5-III. Mellékletben felsorolt kérdésekre.

3. A jelen Előírás 1(d) bekezdése értelmében tett panasz esetében az ellenőrzés általában a panasz körébe tartozó ügyekre kell korlátozódjék, bár a panasz – vagy a kivizsgálására lefolytatott ellenőrzés – egyértelmű alapot szolgáltathat a jelen Előírás 1(b) bekezdésének megfelelő részletes ellenőrzés elvégzésére. A jelen Előírás 1(d) bekezdése értelmében a „panasz” olyan információt jelent, amelyet valamely tengerész, szakmai testület, szövetség, szakszervezet, vagy általánosságban bármely olyan személy nyújt be, aki érdekelt a hajó biztonságában (beleértve a fedélzeten tartózkodó tengerészek biztonságát, illetve egészségét veszélyeztető körülményeket is).

4. Amennyiben a részletesebb ellenőrzés folytán a hajón tapasztalható munka- és életkörülményekről bebizonyosodik, hogy nem felelnek meg a jelen Egyezmény követelményeinek, úgy a felhatalmazott tisztviselő köteles haladéktalanul a hajóparancsnok tudomására hozni a hiányosságokat az orvoslásukra kijelölt határidőkkel együtt. Amennyiben a felhatalmazott tisztviselő tapasztalt hiányosságokat jelentős mértékűnek ítéli, illetve amennyiben a tapasztalt hiányosságok a jelen Előírás 3. bekezdésének megfelelően tett panaszhoz kapcsolódnak, úgy a felhatalmazott tisztviselő köteles az ellenőrzés helyszínéül szolgáló Tagállam megfelelő tengerész-szervezeteinek és hajótulajdonosi szervezeteinek tudomására hozni a hiányosságokat, továbbá jogosult:

- (a) értesíteni a lobogó szerinti Állam valamely képviselőjét;

(b) továbbítani a releváns információkat a következő érintett kikötő illetékes hatóságai részére.

5. Az ellenőrzés helyszínéül szolgáló Tagállam jogosult a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója részére továbbítani egy példányt a tisztviselő jelentéséből – amelyhez mellékelni kell a lobogó szerinti Állam illetékes hatóságaitól a megadott határidőn belül kapott bármilyen válaszként is –, abból a célból, hogy megtörténhessenek a megfelelőnek és célszerűnek ítélt intézkedések annak biztosítására, hogy az ilyen jellegű információkról nyilvántartás készüljön, továbbá hogy az ilyen jellegű információkról tájékoztassák a releváns kiegészítő jogi lehetőségeket esetlegesen igénybe venni kívánó feleket.

6. Amennyiben a felhatalmazott tisztviselő által végzett részletesebb ellenőrzés folytán bebizonyosodik, hogy a hajó nem felel meg a jelen Egyezményben foglalt követelményeknek, valamint:

(a) a fedélzeten tapasztalható körülmények egyértelműen veszélyt jelentenek a tengerészek biztonságára, egészségére, illetve testi épségére nézve; vagy

(b) a meg nem felelés a jelen Egyezmény követelményeinek (beleértve a tengerészek jogait is) súlyos vagy ismételt megszegését jelenti;

abban az esetben a felhatalmazott tisztviselő köteles lépéseket tenni annak biztosítására, hogy a hajó ne folytathassa tengeri útját mindaddig, amíg a jelen bekezdés (a), illetve (b) albekezdésének hatálya alá tartozó valamennyi meg nem felelést kellően nem orvosolták, illetve amíg a felhatalmazott tisztviselő el nem fogadott egy cselekvési tervet az ilyen meg nem felelések orvoslására vonatkozóan és meg nem győződött arról, hogy e terv mielőbb foganatosításra fog kerülni. Amennyiben a hajó nem folytathatja útját, a felhatalmazott tisztviselő köteles erről haladéktalanul értesíteni a lobogó szerinti Államot és felkérni a lobogó szerinti Állam valamely képviselőjét, hogy lehetőség szerint legyen jelen a helyszínen, egyúttal arra kérve a lobogó szerinti Államot, hogy a megadott határidőn belül szolgáljon válasszal. A felhatalmazott tisztviselő ugyancsak köteles haladéktalanul tájékoztatni az ellenőrzés helyszínéül szolgáló kikötő szerinti Államban működő, megfelelő hajótulajdonosi szervezeteket és tengerész-szervezeteket.

7. Valamennyi Tagállam köteles biztosítani, hogy felhatalmazott tisztviselői a Szabályzat B. részében megjelölt természetű útmutatásban részesüljenek azon körülményeket illetően, amelyek fennállása esetén a jelen Előírás 6. bekezdésének értelmében indokolt a hajó feltartóztatása.

8. A jelen Előírás értelmében fennálló kötelezettségeinek végrehajtása során valamennyi Tagállam köteles minden lehetséges erőfeszítést megtenni a hajók indokolatlan feltartóztatásának, illetve késleltetésének elkerülése érdekében. Amennyiben egy hajóról bebizonyosodik, hogy indokolatlanul feltartóztatták, illetve késleltették, úgy kártérítés fizetendő valamennyi elszenvedett veszteségért, illetve kárért. A bizonyítási teher minden esetben a panasztevőre hárul.

B5.2.1 Útmutató – Kikötői ellenőrzések

1. Az illetékes hatóság dolgozzon ki ellenőrzési eljárásrendet az 5.2.1 Szabály értelmében ellenőrzéseket végrehajtó felhatalmazott tisztviselők részére. Az eljárásrend célja az legyen, hogy biztosítsa a következetességet, és egyebekben is útmutatóként szolgáljon a jelen Egyezmény követelményeihez (beleértve a tengerészek jogait is) kapcsolódó ellenőrzési és végrehajtási tevékenységek során. Az eljárásrend egy-egy példányát át kell adni valamennyi

felhatalmazott tisztviselőnek, az eljárásrendet pedig hozzáférhetővé kell tenni a nyilvánosság, a hajótulajdonosok és a tengerészek számára.

2. Azon eljárásrend kidolgozása során, amely a hajóknak az A5.2.1 Előírás 6. bekezdése értelmében történő feltartóztatását indokoltá tevő körülményekhez kapcsolódik, az illetékes hatóság vegye figyelembe, hogy – az A5.2.1 Előírás 6(b) bekezdésében említett szabályszegésekre vonatkozóan – a szabályszegés súlyossága a szóban forgó hiányosságok természetének következménye is lehet. Ez különösen érvényes abban az esetben, ha alapvető jogok és alapelvek, vagy a tengerészeknek a III. és IV. Cikkék értelmében fennálló foglalkoztatási és szociális jogai sérülnek. Így például a megkövetelt minimális életkor alatti személy alkalmazását súlyos szabályszegésnek kell tekinteni, még akkor is, ha csak egyetlen ilyen személy található a fedélzeten. Más esetekben az adott ellenőrzés során felfedett különböző hiányosságok számát kell figyelembe venni: így például az elhelyezéshez vagy az étellemezéshez és étkeztetéshez kapcsolódó hiányosságok, amelyek nem veszélyeztetik sem a biztonságot, sem az egészséget, esetleg csak többszöri előfordulásuk esetén fognak súlyos szabályszegésnek számítani.

3. A Tagállamok a lehető legnagyobb mértékben működjenek együtt az ellenőrzési eljárásrendről szóló, nemzetközi megállapodáson alapuló útmutatók elfogadásában, különös tekintettel a hajók feltartóztatását indokoltá tevő körülményekhez kapcsolódó útmutatókra.

5.2.2 Szabály – Parti panaszkezelési eljárás tengerészek részére

1. Valamennyi Tagállam köteles biztosítani, hogy az adott Tagállam területén lévő kikötőt érintő hajókon tartózkodó tengerészeknek, akik azt állítják, hogy a jelen Egyezmény követelményeinek (beleértve a tengerészek jogait is) megszegését tapasztalták, jogukban álljon e panaszukat benyújtani az azonnali és praktikus jogorvoslati eljárás elősegítése érdekében.

A5.2.2 Előírás – Parti panaszkezelési eljárás tengerészek részére

1. A tengerész panasza, amelyben azt állítja, hogy a jelen Egyezmény követelményeinek (beleértve a tengerészek jogait is) megszegését tapasztalta, bejelenthető a tengerész hajója által érintett kikötő valamely felhatalmazott tisztviselőjének. Ilyen esetekben a felhatalmazott tisztviselő köteles előzetes vizsgálatot lefolytatni.

2. Amennyiben ez helyénvaló, a panasz természetétől függően az előzetes vizsgálat részét kell képezze annak feltárása, hogy az 5.1.5 Szabály értelmében rendelkezésre álló fedélzeti panasztételi eljárások lehetőségeit kimerítették-e. A felhatalmazott tisztviselő az A5.2.1 Előírásnak megfelelő részletesebb ellenőrzést is végezhet.

3. A felhatalmazott tisztviselő köteles arra törekedni, hogy – amennyiben ez helyénvaló – elérje a panasz fedélzeti szinten történő orvoslását.

4. Abban az esetben, ha a jelen Előírás szerinti vizsgálat, illetve ellenőrzés az A5.2.1 Előírás 6. bekezdésének hatálya alá tartozó meg nem felelést fed fel, akkor az utóbb említett bekezdés rendelkezései az irányadók.

5. Amennyiben a jelen Előírás 4. bekezdésének rendelkezései nem alkalmazhatók, és a panaszt nem sikerült fedélzeti szinten orvosolni, a felhatalmazott tisztviselő köteles erről haladéktalanul tájékoztatni a lobogó szerinti Államot, és – határidő megszabása mellett – tanácsot, valamint javító cselekvési tervet kérni.

6. Amennyiben a panaszt nem sikerült orvosolni a jelen Előírás 5. bekezdésének megfelelően tett intézkedések segítségével, a kikötő szerinti Állam köteles a főigazgató részére továbbítani egy példányt a felhatalmazott tisztviselő által készített jelentésből. A jelentéshez mellékelni kell a lobogó szerinti Állam illetékes hatóságától a megadott határidőn belül kapott bárminemű válaszokat. A kikötő szerinti Állam megfelelő hajótulajdonosi szervezeteit és tengerész-szervezeteit hasonló módon tájékoztatni kell. Mindezekon felül a kikötő szerinti Állam köteles a főigazgató részére rendszeresen benyújtani az orvoslásra került panaszokról szóló statisztikai adatokat és információkat. Mind az adatszolgáltatás, mind pedig az információszolgáltatás kikötésének célja az, hogy – a megfelelőnek és célszerűnek ítélt intézkedések alapján – az ilyen jellegű információkról nyilvántartás készüljön, továbbá hogy az ilyen jellegű információkról tájékoztassák a releváns kiegészítő jogi lehetőségeket esetlegesen igénybe venni kívánó feleket, beleértve a hajótulajdonosok és a tengerészek szervezeteit is.

7. Megfelelő intézkedéseket kell tenni a tengerészek által benyújtott panaszok bizalmas jellegének megóvása érdekében.

B5.2.2 Útmutató – Parti panaszkezelési eljárás tengerészek részére

1. Abban az esetben, ha az A5.2.2 Előírásaiban említett panasszal valamely felhatalmazott tisztviselő foglalkozik, az adott tisztviselő mindenekelőtt ellenőrizze, hogy a panasz általános természetű-e, amely a hajó valamennyi tengerészét vagy azok valamely csoportját érinti, vagy pedig csak az érintett tengerész egyedi esetére vonatkozik.

2. Amennyiben a panasz általános természetű, meg kell fontolni, hogy szükséges-e az A5.2.1 Előírásnak megfelelően részletesebb ellenőrzést végrehajtani.

3. Amennyiben a panasz egyedi esetre vonatkozik, meg kell vizsgálni a szóban forgó panasz orvoslása érdekében folytatott esetleges fedélzeti panasztételi eljárások eredményeit. Amennyiben az ilyen eljárások lehetőségeit még nem merítették ki, a felhatalmazott tisztviselő javasolja, hogy a panasztevő használja fel a még rendelkezésére álló eljárásokat. Alapos indok szükséges ahhoz, hogy egy panasszal úgy foglalkozzanak, hogy a fedélzeti panasztételi eljárások lehetőségeit még egyáltalán nem merítették ki. Ilyen indokot képezhet egyéb mellett a belső eljárások nem megfelelő volta, illetve indokolatlan késedelme, valamint a panasztevőnek a panasztétel miatti megtorlástól való félelme.

4. Egy panasz bármiféle kivizsgálása során a felhatalmazott tisztviselő biztosítson megfelelő alkalmat a hajóparancsnok, a hajótulajdonos, illetve a panasz által érintett bármely egyéb személy részére, hogy álláspontját ismertethesse.

5. Abban az esetben, ha a lobogó szerinti Állam – válaszul a kikötő szerinti Állam által az A5.2.2 Előírás 5. bekezdésének megfelelően küldött értesítésre – kijelenti, hogy vállalja az ügy további intézését, és hogy rendelkezik az e célra szükséges, hatékony eljárásokkal, valamint benyújtott egy elfogadható cselekvési tervet, akkor a felhatalmazott tisztviselő eltekinthet a panasszal kapcsolatos minden további tevékenységtől.

5.3 Szabály – Munkaerőellátási kötelezettségek

Cél: Annak biztosítása, hogy valamennyi Tagállam foganatosítsa a jelen Egyezmény értelmében a tengerészek toborzásával és munkaközvetítésével, valamint a tengerészei szociális védelmével kapcsolatban fennálló kötelezettségeit

1. A Tagállamok – annak az elvnek a sérelme nélkül, hogy az adott Tagállam maga felelős a lobogója alatt közlekedő hajókon tartózkodó tengerészek munka- és életkörülményeiért – úgyszintén felelősek annak biztosításáért is, hogy foganatosítsák a jelen Egyezmény azon követelményeit, amelyek a tengerészek toborzásával és munkaközvetítésével kapcsolatosak, továbbá amelyek azon tengerészek társadalombiztosítási védelmével kapcsolatosak, akik az adott Tagállam állampolgárai, vagy területén állandó tartózkodási hellyel rendelkeznek, illetve ott egyéb módon letelepedtek; ebbéli felelősségük pedig a jelen Egyezményben meghatározott mértékig áll fenn.
2. A Szabályzat tartalmazza a jelen Szabály 1. bekezdésének végrehajtását szabályozó részletes követelményeket.
3. Valamennyi Tagállam köteles az ellenőrzést és folyamatos felügyeletet biztosító, hatékony rendszert felállítani a jelen Egyezmény értelmében fennálló munkaerő-ellátási kötelezettségei teljesítése érdekében.
4. A jelen Szabály 3. bekezdésében említett rendszerre vonatkozó információknak, beleértve a rendszer hatékonyságának mérésére használt módszert is, szerepelniük kell a Tagállam által az Alapokmány 22. cikkének megfelelően összeállított jelentésekben.

A5.3 Előírás – Munkaerőellátási kötelezettségek

1. Valamennyi Tagállam köteles a jelen Egyezménynek azon Szabályait, amelyek a területén létrehozott tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások működésére és gyakorlására vonatkoznak, egy ellenőrző és folyamatos felügyeletet biztosító rendszer alkalmazásával, valamint az engedélyezés rendjének megszegésére vonatkozó jogi szankciók alkalmazásával, továbbá az A1.4 Előírásban meghatározott egyéb üzemeltetési követelmények alkalmazásával végrehajtani.

B5.3 Útmutató – Munkaerőellátási kötelezettségek

1. Az adott Tagállam területén létrehozott magántulajdonú tengerész-toborzó és munkaközvetítő szolgáltatások, amelyek valamely tengerésznek valamely hajótulajdonos szolgáltatába való állításával foglalkoznak – bárhol található is az adott hajótulajdonos –, legyenek kötelesek olyan kötelezettségeket vállalni, amelyek biztosítják, hogy a hajótulajdonosok a tengerészekkel kötött munkaszerződéseik feltételeit megfelelően betartják.

A5-I. MELLÉKLET

A lobogó szerinti Állam a tengerészek alábbiakban felsorolt munka- és életkörülményeit köteles ellenőrizni és jóváhagyni, mielőtt valamely hajóról kibocsátaná az A5.1.3 Előírás 1. bekezdésében foglaltaknak megfelelő bizonyítványt:

A foglalkoztatás alsó korhatára

Orvosi igazolás

A tengerészek képesítése

A tengerészek munkaszerződése

Engedéllyel működő, hivatalos tanúsítvány alapján működő vagy szabályozott működésű, magánkézben lévő, toborzást és munkaközvetítést végző szolgáltatás alkalmazása

Munkaidő vagy pihenőidő

A hajó személyzetének létszáma

Elhelyezés

Fedélzeti szabadidős létesítmények

Élelmezés és étkeztetés

Egészségügy, biztonság és balesetmegelőzés

Fedélzeti orvosi ellátás

Fedélzeti panasztételi eljárások

A bérek kifizetése

A5-II. MELLÉKLET

Tengerészeti munkaügyi bizonyítvány

(Megjegyzés: A jelen Bizonyítványhoz csatolni kell a tengerészeti munkaügyi megfeleléségi nyilatkozatot)

Kiállítva a 2006. évi Tengerészeti Munkaügyi Egyezmény (a továbbiakban: „Egyezmény”) V. cikkének és 5. fejezetének rendelkezései értelmében a következő állam Kormányának felhatalmazása alapján:

.....
(annak az Államnak a teljes megnevezése, amelynek a lobogója alatt a hajó közlekedni jogosult)

a következő hatóság által:

(az Egyezmény rendelkezéseinek értelmében megfelelő felhatalmazással bíró illetékes hatóság, illetve elismert szervezet teljes megnevezése és címe)

A hajó adatai

A hajó neve

Egyedi azonosítószám vagy betűjel

Lajstromozási kikötő

Lajstromozás dátuma

Bruttó tonnatartalom ¹

IMO szám

A hajó típusa

A hajótuladonos neve és címe ²

.....

Ezennel igazoljuk, hogy:

1. Ezt a hajót ellenőriztük, és megállapítottuk, hogy megfelel az Egyezményben foglalt követelményeknek, valamint a csatolt tengerészeti munkaügyi megfeleléségi nyilatkozatban felsorolt rendelkezéseknek.

2. A tengerészeknek az Egyezmény A5-I. Mellékletében meghatározott munka- és

¹ A Nemzetközi Tengerészeti Szervezet által elfogadott, a hajók közbözésére szolgáló ideiglenes rendszer hatálya alá tartozó hajók esetében a bruttó tonnatartalom az, amely a Nemzetközi Közbözési Bizonyítvány (1969) MEGJEGYZÉSEK rovatában feltüntetésre került. Lásd az Egyezmény II. cikke (1)(c) bekezdését.

² A hajótuladonos a hajó tulajdonosát jelenti, vagy azon egyéb szervezetet vagy személyt – így például az üzemben tartót, az ügynököt vagy a hajót személyzet nélkül (bare boat charter-ben) bérlő személyt –, amely vagy aki a tulajdonostól átvállalta a hajó üzemeltetésének felelősségét, és ezen felelősség átvállalásával egyidejűleg vállalta, hogy magára veszi a jelen Egyezmény értelmében a hajótuladonosokra háruló kötelelességeket és felelősséget, függetlenül attól, hogy rajta kívül bármely egyéb szervezet vagy személy teljesíti és vállalja-e a hajótuladonos nevében ezen kötelelességek és felelősség bizonyos részét. Lásd az Egyezmény II. cikke (1)(j) bekezdését.

életkörülményeiről megállapítottuk, hogy megfelelnek a fent említett ország nemzeti követelményeinek, amelyek az Egyezmény végrehajtását biztosítják. Ezen nemzeti követelmények összefoglalása a tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozat I. részében található.

A jelen Bizonyítvány időpontig érvényes az Egyezmény A5.1.3 és A5.1.4 Előírásainak megfelelően elvégzett ellenőrzések eredményétől függően.

A jelen Bizonyítvány kizárólag a hozzá csatolt,helyen és időpontban kiállított tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozattal együtt érvényes.

A jelen Bizonyítvány kiállításának alapját képező ellenőrzés lezárultának dátuma a következő volt:

Kiállítvahelyen és időpontban.

A Bizonyítványt kiállító, megfelelően felhatalmazott tisztviselő aláírása

(A kiállító hatóság pecsétje vagy bélyegzője, értelem szerint)

A kötelező közbenső ellenőrzés, illetve – szükség szerint – az esetleges további ellenőrzések alapján megadott helybenhagyó záradékok

Ezennel igazoljuk, hogy a hajón az Egyezmény A5.1.3 és A5.1.4 Előírásainak megfelelő ellenőrzést végeztünk, és a tengerészeknek az Egyezmény A5-I. Mellékletében meghatározott munka- és életkörülményeiről megállapítottuk, hogy megfelelnek a fent említett ország nemzeti követelményeinek, amelyek az Egyezmény végrehajtását biztosítják.

Közbenső ellenőrzés:

Aláírás

(a második és a harmadik éves fordulónap között kell elvégezni)

(Felhatalmazott tisztviselő aláírása)

Hely

Dátum

(A hatóság pecsétje vagy bélyegzője, értelem szerint)

További helybenhagyó záradékok (szükség szerint)

Ezennel igazoljuk, hogy – az Egyezmény A3.1 Szabványa 3. bekezdésében foglalt kikötésnek megfelelően (a hajó újralajstromozása, illetve a személyzet elhelyezésére szolgáló területek jelentős átalakítása miatt) vagy más egyéb okból kifolyólag – a hajón további ellenőrzést végeztünk annak megállapítása céljából, hogy a hajó továbbra is folyamatosan megfelel az Egyezményt végrehajtó nemzeti követelményeknek.

További ellenőrzés:
(ha szükséges)

Aláírás
(Felhatalmazott tisztviselő aláírása)
Hely
Dátum
(A hatóság pecsétje vagy bélyegzője, értelem szerint)

További ellenőrzés:
(ha szükséges)

Aláírás.....
(Felhatalmazott tisztviselő aláírása)
Hely
Dátum
(A hatóság pecsétje vagy bélyegzője, értelem szerint)

További ellenőrzés:
(ha szükséges)

Aláírás
(Felhatalmazott tisztviselő aláírása)
Hely
Dátum
(A hatóság pecsétje vagy bélyegzője, értelem szerint)

2006. évi Tengerészeti Munkaügyi Egyezmény

Tengerészeti munkaügyi megfelelési nyilatkozat – I. rész

(Megjegyzés: A jelen Nyilatkozatot csatolni kell a hajó tengerészeti munkaügyi bizonyítványához)

Kiállítva a következő hatóság felhatalmazása alapján: (adja meg az Egyezmény II. cikke 1(a) bekezdésének meghatározása szerinti illetékes hatóság nevét)

A 2006. évi Tengerészeti Munkaügyi Egyezmény rendelkezéseinek vonatkozásában az alábbiakban hivatkozott hajót:

Hajó neve	IMO szám	Bruttó tonnatartalom

az Egyezmény A5.1.3 Szabványának megfelelően üzemeltetik.

A fent említett illetékes hatóság nevében az alulírott kijelenti, hogy:

- (a) a Tengerészeti Munkaügyi Egyezmény rendelkezéseit az alábbiakban hivatkozott nemzeti követelmények teljes mértékben magukban foglalják;
 - (b) ezen nemzeti követelményeket az alábbiakban hivatkozott nemzeti rendelkezések tartalmazzák; az említett rendelkezések tartalmára vonatkozóan szükség szerint magyarázat áll rendelkezésre;
 - (c) a VI. cikk 3. és 4. bekezdésének értelmében fennálló esetleges lényegi ekvivalenciák részletes leírása <az alábbiakban megjelölt vonatkozó nemzeti követelményben> <az alábbiakban ezen célból rendszeresített szakaszban> áll rendelkezésre (törölje azt az állítást, amelyik nem helytálló);
 - (d) az illetékes hatóság által a 3. Fejezetnek megfelelően engedélyezett esetleges mentességek egyértelműen fel vannak tüntetve az alábbiakban ezen célból rendszeresített szakaszban; továbbá
 - (e) a nemzeti jogszabályok értelmében fennálló esetleges hajótípus-specifikus követelmények szintén hivatkozva vannak az érintett követelmények alatt.
1. A foglalkoztatás alsó korhatára (1.1 Szabály)
 2. Orvosi igazolás (1.2 Szabály)
 3. A tengerészek képzése (1.3 Szabály)
 4. A tengerészek munkaszerződései (2.1 Szabály)
 5. Engedéllyel működő, hivatalos tanúsítvány alapján működő vagy szabályozott működésű, magánkézben lévő, toborzást és munkaközvetítést végző szolgáltatás alkalmazása (1.4 Szabály)
 6. Munkaidő vagy pihenőidő (2.3 Szabály)
 7. A hajó személyzetének létszáma (2.7 Szabály).....
 8. Elhelyezés (3.1 Szabály)
 9. Fedélzeti szabadidős létesítmények (3.1 Szabály).....
 10. Élelmezés és étkeztetés (3.2 Szabály)

11. Munkavédelem és balesetmegelőzés (4.3 Szabály)
12. Fedélzeti orvosi ellátás (4.1 Szabály)
13. Fedélzeti panasztételi eljárások (5.1.5 Szabály).....
14. A bérek kifizetése (2.2 Szabály)

Név:

Beosztás:

Aláírás:

Hely:

Dátum:

(A hatóság pecsétje vagy bélyegzője, értelem szerint)

Lényegi egyenértékűségek

(Megjegyzés: Törölje azt az állítást, amelyik nem helytálló)

Az alábbiakban felsorolt lényegi egyenértékűségeket, amelyek az Egyezmény VI. cikkének 3. és 4. bekezdése értelmében állnak fenn – kivéve azon esetekben, amelyek a fentiekben másként jelezve lettek –, tudomásul vesszük *(szükség szerint adja meg az egyenértékűségek leírását)*:

.....
.....

Egyenértékűség nem került engedélyezésre.

Név:

Beosztás:.....

Aláírás:

Hely:

Dátum:.....

(A hatóság pecsétje vagy bélyegzője, értelem szerint)

Mentességek

(Megjegyzés: Törölje azt az állítást, amelyik nem helytálló)

Az alábbiakban felsorolt mentességeket, melyek az illetékes hatóság által az Egyezmény 3. Fejezete értelmében engedélyezésre kerültek, tudomásul vesszük:

.....

Mentesség nem került engedélyezésre.

Név:.....

Beosztás:

Aláírás:

Hely:

Dátum:

A hatóság pecsétje vagy bélyegzője, értelem szerint)

Tengerészeti munkaügyi megfelelési nyilatkozat – II. rész

Az ellenőrzések közötti időszakokban folyamatosan fenntartott megfeleléség biztosítása érdekében hozott intézkedések

Az alábbiakban felsorolt intézkedéseket a hajótulajdonos – akinek neve azon tengerészeti munkaügyi bizonyítványban van feltüntetve, melyhez a jelen Nyilatkozatot csatolták – az ellenőrzések közötti időszakokban folyamatosan fenntartott megfeleléség biztosítása érdekében fogalmazta meg:

(Sorolja fel az alábbiakban az I. rész egyes tételeiben foglaltaknak való megfeleléség biztosítása érdekében megfogalmazott intézkedéseket)

1. A foglalkoztatás alsó korhatára (1.1 Szabály)
-
2. Orvosi igazolás (1.2 Szabály)
-
3. A tengerészek képesítése (1.3 Szabály)
-
4. A tengerészek munkaszerződései (2.1 Szabály)
-
5. Engedéllyel működő, hivatalos tanúsítvány alapján működő vagy szabályozott működésű, magánkézben lévő, toborzást és munkaközvetítést végző szolgáltatás alkalmazása (1.4 Szabály)
-
6. Munkaidő vagy pihenőidő (2.3 Szabály)
-
7. A hajó személyzetének létszáma (2.7 Szabály)
-
8. Elhelyezés (3.1 Szabály)
-
9. Fedélzeti szabadidős létesítmények (3.1 Szabály)
-
10. Élelmezés és étkeztetés (3.2 Szabály)
-
11. Egészségügy, biztonság és balesetmegelőzés (4.3 Szabály)
-
12. Fedélzeti orvosi ellátás (4.1 Szabály)
-
13. Fedélzeti panasztételi eljárások (5.1.5 Szabály)
-
14. A bérek kifizetése (2.2 Szabály)
-

Ezennel igazolom, hogy a fentiekben részletezett intézkedések az I. részben felsorolt követelményeknek való – az ellenőrzések közötti időszakokban folyamatosan fenntartott – megfeleléség biztosítása érdekében lettek megfogalmazva.

Hajótulajdonos neve:³

Cég címe:

Aláírásra jogosult neve:.....

Beosztása:.....

Aláírásra jogosult aláírása:

Dátum:

(A hajótulajdonos¹ pecsétje vagy bélyegzője)

A fentiekben részletezett intézkedéseket a(z) *(adja meg az illetékes hatóság vagy a megfelelő eljárással elismert szervezet nevét)* felülvizsgálta, és a hajó ellenőrzését követően úgy határozott, hogy azok megfelelnek az A5.1.3 Előírás 10(b) bekezdése értelmében megfogalmazott céloknak, melyek a jelen Nyilatkozat I. részében foglalt követelményeknek való kezdeti és folyamatosan fenntartott megfeleléség biztosítása érdekében hozott intézkedésekre vonatkoznak.

Név:.....

Beosztás:.....

Cím:

Aláírás:

Hely:

Dátum:.....

(A hatóság pecsétje vagy bélyegzője, értelem szerint)

³ A hajótulajdonos: a hajó tulajdonosát jelenti, vagy azon egyéb szervezetet vagy személyt – így például az üzemben tartót, ügynököt vagy a hajót személyzet nélkül (bare boat charterben) bérlő személyt –, amely vagy aki a tulajdonostól átvállalta a hajó üzemeltetésének felelősségét, és ezen felelősség átvállalásával egyidejűleg vállalta, hogy magára veszi a jelen Egyezmény értelmében a hajótulajdonosokra háruló kötelességeket és felelősséget, függetlenül attól, hogy rajta kívül bármely egyéb szervezet vagy személy teljesíti és vállalja-e a hajótulajdonos nevében ezen kötelességek és felelősség bizonyos részét. Lásd az Egyezmény II. cikke (1)(j) bekezdését.

Ideiglenes tengerészeti munkaügyi bizonyítvány

Kiállítva a 2006. évi Tengerészeti Munkaügyi Egyezmény (a továbbiakban: „Egyezmény”) V. cikkének és 5. Fejezetének rendelkezései értelmében a következő állam Kormányának felhatalmazása alapján:

.....
(annak az Államnak a teljes megnevezése, amelynek a lobogója alatt a hajó közlekedni jogosult)

a következő hatóság által:.....
(az Egyezmény rendelkezéseinek értelmében megfelelő felhatalmazással bíró illetékes hatóság, illetve elismert szervezet teljes megnevezése és címe)

A hajó adatai

A hajó neve

Egyedi azonosítószám vagy betűjel.....

Lajstromozási kikötő

Lajstromozás dátuma.....

Bruttó űrtartalom⁴

IMO szám

A hajó típusa

A hajótuladonos neve és címe⁵

.....

Az Egyezmény A5.1.3 Szabványa 7. bekezdésének értelmében ezennel igazoljuk, hogy:

- (a) ezt a hajót – az ésszerűség és a gyakorlati kivitelezhetőség által megengedett maximális mértékben – ellenőriztük az Egyezmény A5-I. Mellékletében felsorolt kérdések tekintetében, figyelembe véve az alábbi (b), (c) és (d) pontokban foglaltakról való meggyőződést is;
- (b) a hajótuladonos igazolta az illetékes hatóság, illetve az elismert szervezet felé, hogy a hajón megfelelő eljárások állnak rendelkezésre az Egyezménynek való megfelelés biztosítására;
- (c) a hajóparancsnok ismeri az Egyezmény követelményeit és a végrehajtásuk iránti felelősségre vonatkozó szabályozást; továbbá
- (d) a tengerészeti munkaügyi megfeleléségi nyilatkozat kiállításához szükséges releváns információkat benyújtották az illetékes hatóság, illetve az elismert szervezet részére.

⁴ A Nemzetközi Tengerészeti Szervezet által elfogadott, a hajók közbözésére szolgáló ideiglenes rendszer hatálya alá tartozó hajók esetében a bruttó tonnatartalom az, amely a Nemzetközi Közbözési Bizonyítvány (1969) MEGJEGYZÉSEK rovatában feltüntetésre került. Lásd az Egyezmény II. cikke (1)(c) bekezdését.

⁵ A *hajótuladonos* a hajó tulajdonosát jelenti, vagy azon egyéb szervezetet vagy személyt – így például az üzemben tartó, ügynököt vagy a hajót személyzet nélkül (bare boat charterben) bérlő személyt –, amely vagy aki a tulajdonostól átvállalta a hajó üzemeltetésének felelősségét, és ezen felelősség átvállalásával egyidejűleg vállalta, hogy magára veszi a jelen Egyezmény értelmében a hajótuladonosokra háruló kötelelességeket és felelősséget, függetlenül attól, hogy rajta kívül bármely egyéb szervezet vagy személy teljesíti és vállalja-e a hajótuladonos nevében ezen kötelelességek és felelősség bizonyos részét. Lásd az Egyezmény II. cikke (1)(j) bekezdését.

A jelen Bizonyítvány -ig érvényes az A5.1.3 és A5.1.4
Előírásoknak megfelelően elvégzett ellenőrzések eredményétől függően.

A fenti (a) pontban hivatkozott ellenőrzés lezárultának dátuma
a következő volt:

Kiállítva..... helyen és időpontban.

Az ideiglenes bizonyítványt kiállító, megfelelően felhatalmazott tisztviselő aláírása
.....

(A kiállító hatóság pecsétje vagy bélyegzője, értelem szerint)

A5-III. MELLÉKLET

Az A5.2.1 Előírás értelmében a Tagállam bármely kikötőjében a kikötő szerinti Állam részéről ellenőrzést végző felhatalmazott tisztviselő az alábbiakban felsorolt általános területeken köteles részletes ellenőrzést lefolytatni:

A foglalkoztatás alsó korhatára

Orvosi igazolás

A tengerészek képesítése

A tengerészek munkaszerződései

Engedéllyel működő, hivatalos tanúsítvány alapján működő vagy szabályozott működésű, magánkézben lévő, toborzást és munkaközvetítést végző szolgáltatás alkalmazása

Munkaidő vagy pihenőidő

A hajó személyzetének létszáma

Elhelyezés

Fedélzeti szabadidős létesítmények

Élelmezés és étkeztetés

Munkavédelem és balesetmegelőzés

Fedélzeti orvosi ellátás

Fedélzeti panasztételi eljárások

A bérek kifizetése

B5-I. MELLÉKLET –A NEMZETI NYILATKOZAT MINTÁJA

Lásd a B5.1.3 Útmutató 5. bekezdését

2006. évi Tengerészeti Munkaügyi Egyezmény Tengerészeti munkaügyi megfelelőségi nyilatkozat – I. rész

*(Megjegyzés: A jelen Nyilatkozatot csatolni kell
a hajó tengerészeti munkaügyi bizonyítványához)*

Kiállítva a következő hatóság felhatalmazása alapján:
Xxxxxx Tengeri közlekedésért felelős Minisztériuma

A 2006. évi Tengerészeti Munkaügyi Egyezmény rendelkezéseinek vonatkozásában az alábbiakban hivatkozott hajót:

Hajó neve	IMO szám	Bruttó úrtartalom
„MINTA” ms.	12345	1.000

az Egyezmény A5.1.3 Szabványának megfelelően üzemeltetik.

A fent említett illetékes hatóság nevében az alulírott kijelenti, hogy:

- a Tengerészeti Munkaügyi Egyezmény rendelkezéseit az alábbiakban hivatkozott nemzeti követelmények teljes mértékben magukban foglalják;
- ezen nemzeti követelményeket az alábbiakban hivatkozott nemzeti rendelkezések tartalmazzák; az említett rendelkezések tartalmára vonatkozóan szükség szerint magyarázat áll rendelkezésre;
- a VI. cikk 3. és 4. bekezdésének értelmében fennálló esetleges lényegi ekvivalenciák részletes leírása <az alábbiakban megjelölt vonatkozó nemzeti követelményben> <az alábbiakban ezen célból rendszeresített szakaszban> áll rendelkezésre *(törölje azt az állítást, amelyik nem helytálló)*;
- az illetékes hatóság által a 3. Fejezetnek megfelelően engedélyezett esetleges mentességek egyértelműen fel vannak tüntetve az alábbiakban ezen célból rendszeresített szakaszban; továbbá
- a nemzeti jogszabályok értelmében fennálló esetleges hajótípus-specifikus követelmények szintén hivatkozva vannak az érintett követelmények alatt.

1. A foglalkoztatás alsó korhatára (1.1 Szabály)

A hajózásról szóló, módosított 1905. évi 123. sz. törvény (a továbbiakban: „Törvény”) X. fejezete; a 2006. évi Hajózási Szabályzat (a továbbiakban: „Szabályzat”) 1111–1222. szabályai.

A foglalkoztatás alsó korhatára az Egyezmény Szabályainak megfelelően lett megállapítva.

Az „éjszaka” az este 21:00 órától reggel 06:00 óráig tartó időszakot jelenti, kivéve, amennyiben a Tengeri Szállitásügyi Minisztérium (a továbbiakban: „Minisztérium”) más időszakot hagy jóvá.

A kizárólag 18. életévüket betöltött személyek által végezhető veszélyes munkák példáinak felsorolását a jelen okirathoz csatolt „A” Melléklet tartalmazza. Teherhajók

esetében 18. életévüket be nem töltött személyek egyáltalán nem végezhetnek munkát a hajó olyan területein, melyek „veszélyes terület”-ként vannak feltüntetve a hajó tervrajzán (a tervrajzot csatolni kell a jelen Nyilatkozathoz).

2. Orvosi igazolás (1.2 Szabály)

A Törvény XI. fejezete; a Szabályzat 1223–1233. szabályai.

Az orvosi igazolásoknak meg kell felelniük az STCW követelményeinek, amennyiben ezek alkalmazhatók; egyéb esetekben az STCW követelményeit a szükséges kiigazításokkal kell alkalmazni. A látásra vonatkozó igazolást a Minisztérium által jóváhagyott listán szereplő, szakképzett optikus is kiállíthatja.

Az orvosi vizsgálatok a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet és az Egészségügyi Világszervezet által kiadott – és a B1.2.1 Útmutatóban említett – Útmutató rendjét követik.

.....
.....

Tengerészeti munkaügyi megfelelési nyilatkozat – II. rész

Az ellenőrzések közötti időszakokban folyamatosan fenntartott megfelelés biztosítása érdekében hozott intézkedések

Az alábbiakban felsorolt intézkedéseket a hajó tulajdonosa – akinek neve azon tengerészeti munkaügyi bizonyítványban van feltüntetve, melyhez a jelen Nyilatkozatot csatolták – az ellenőrzések közötti időszakokban folyamatosan fenntartott megfelelés biztosítása érdekében fogalmazta meg:

(Sorolja fel az alábbiakban az I. rész egyes tételeiben foglaltaknak való megfelelés biztosítása érdekében megfogalmazott intézkedéseket)

1. A foglalkoztatás alsó korhatára (1.1 Szabály)
Valamennyi tengerész születési ideje a neve mellett feltüntetésre került a személyzeti jegyzékben.
A jegyzéket valamennyi út kezdetén ellenőrzi a hajóparancsnok vagy a nevében eljáró tiszt (a továbbiakban: „illetékes tiszt”), aki ezen ellenőrzés dátumát feljegyzi.
Valamennyi, 18. életévét be nem töltött tengerész a hajóra szerződésével egyidejűleg kézhez kap egy figyelmeztető tájékoztatót, amely megtiltja számára az éjszakai munkavégzést és a veszélyes munkák között kifejezetten felsorolt tevékenységek végzését (lásd az I. rész 1. szakaszát a fentiekben), valamint minden egyéb veszélyes munka végzését, továbbá kötelezővé teszi számára, hogy kétség esetén egyeztessen az illetékes tiszttel. E tájékoztatóból – melyen az „átvettem és elolvastam” szöveg alatt szerepelnie kell a tengerész aláírásának, valamint az aláírás dátumának – egy példányt az illetékes tiszt vesz át megőrzésre.
2. Orvosi igazolás (1.2 Szabály)
Az orvosi igazolásokat az illetékes tiszt szigorúan bizalmasan kezeli, és együtt őrzi őket egy jegyzékkel, amelynek elkészítése az illetékes tiszt felelősségi körébe tartozik, és amely a fedélzeten lévő valamennyi tengerész vonatkozásában egyéenként tartalmazza a következő adatokat: az adott tengerész által betöltött funkciók megnevezését, a mindenkor érvényes orvosi igazolás(ok) kiállításának dátumát, valamint az érintett igazoláson feltüntetett egészségi állapotot.
Amennyiben bármiféle kétség lehetősége merülne fel azt illetően, hogy valamely tengerész egészségileg alkalmas-e valamely funkció vagy funkciók betöltésére, az illetékes tiszt konzultációt folytat a tengerész orvosával vagy valamely más szakképzett orvossal, és az orvos által megállapított konklúziókat összefoglaló feljegyzést készít, melyen feltünteti az orvos nevét, telefonszámát, valamint a konzultáció időpontját is.

.....
.....”